

ORETHA HAGIN

ÂN HUỆ

LỚN HƠN

GIÁ TRẢ

Dịch giả : NGÔ MINH HOÀ

**Cuốn Sách Dành Cho Các Vợ Mục Sư,
Các Nữ Chấp Sự, Các Bà Mẹ Cơ Đốc và
Các Tín Đồ “Phái Yếu”**

Ân Huệ Lớn Hơn Giá Trị

ORTHERA HAIGN

Nguyên Tác :
The Price Is Not Greater Than God's Grace
Tác Giả : Bà Oretta Hagin

Ân Huệ Lớn Hơn Giá Trị
Dịch Giả : Anh-rê

Sách này dịch sang Việt Ngữ được tác giả cho phép.
Dịch giả giữ bản quyền tiếng Việt. Mọi hình thức sao
chép và in ấn sách này vì mục đích kinh doanh mà
không xin phép đều vi phạm luật bản quyền và vi
phạm đạo đức cơ đốc.

MỤC LỤC

Tựa Dịch Giả

Lời Nói Đầu . . . . .
.....1

Lời Giới Thiệu của Kenneth E.
Hagin 2

Lời Giới Thiệu của Kenneth Hagin
Jr. 4

Lời Giới Thiệu của Patsy Harrison
.....5

1. Trung Tín sẽ Gặt Phần Thưởng .
..... 7

2. Từ Thử Thách đến Lời Chứng	17
3. Nêu Gương Tin Kính ở Nhà	39
4. Một Lời Nhấn Nhủ cho Các “Phu Nhân”	59
5. Hành Trình Đức Tin của Tôi	75

Tựa Dịch Giả

Vào năm 1996 Chúa cho tôi nhận được cuốn sách này, và tôi đã đọc nó trong tiếng Anh. Và rồi thấy hay nên tôi quyết định dịch tặng vợ tôi làm quà tặng sinh nhật của vợ tôi.

Lúc đầu chúng tôi chỉ nghĩ dịch để biếu tặng cho những anh chị em quen biết đọc. Chúng tôi đã được khích lệ bởi tấm gương đức tin và trung tín của tác giả là một người nữ tin kính và có nhiều kinh nghiệm trong việc cùng chồng bà đeo đuổi khái tượng và hoàn thành chương trình của Chúa cho đời sống họ.

Không ngờ, sau hơn mười năm, tôi đọc lại bản thảo đã dịch, và tôi thấy được khích lệ nhiều qua những lời chia sẻ

quý báu tác giả trong cuốn sách này. Vì thế, chúng tôi muốn giới thiệu cuốn sách này cách rộng rãi cho mọi người, đặc biệt là các vợ mục sư, các nữ chấp sự, các bà mẹ cơ đốc và các độc giả "phải yếu".

Chúng tôi tin rằng bạn sẽ tìm thấy những bài học thuộc linh bổ ích cho chức vụ hầu việc Chúa của bạn và học noi theo tấm gương tin kính cả trong gia đình lẫn trong chức vụ để hoàn tất chương trình của Đức Chúa Trời dành cho gia đình bạn.

Kinh Thánh dạy hãy bắt chước những những người bởi đức tin và kiên nhẫn mà nhận các lời hứa. Và chúng tôi thiết nghĩ vợ chồng Oretha và Kenneth Hagin là tấm gương tin kính mà chúng ta có thể học hỏi và noi theo.

*Chúng tôi vui mừng giới thiệu sách
này cho những ai tận hiến đời mình để
phục vụ Vương Quốc Đức Chúa Trời.
Nguyện Chúa Giê-su được tôn cao trong
đời sống và gia đình của mỗi chúng ta.
Amen!*

Minh Hoà & Bạch Hà

Lời Nói Đầu

Khi tôi cưới Kenneth E. Hagin cách đây gần năm mươi ba năm, tôi không thể tưởng tượng tất cả những gì Chúa đã làm trong đời sống và chức vụ chúng tôi. Nếu lúc ấy chúng tôi đã biết hết mọi việc Chúa muốn thực hiện qua chúng tôi, chúng tôi có lẽ không chấp nhận một thách thức quá lớn như vậy. Thế mà khi chúng tôi vâng lời bước theo Chúa suốt hành trình, chương trình của Ngài cho đời sống chúng tôi tự nhiên mở ra.

Có một cái giá phải trả để làm theo ý muốn trọn vẹn của Đức Chúa Trời. Từ lúc đầu sống chung, Kenneth và tôi dâng mình để làm theo ý muốn của Đức Chúa Trời, và

để trả cái giá đó, dầu có đắt đi chăng nữa. Bây giờ nghĩ lại đời sống tôi, tôi nhớ rất rõ những lúc khó khăn và tranh chiến chúng tôi cùng đối diện trong chức vụ. Nhưng tôi nhớ những kỷ niệm này với nỗi vui mừng lớn, chớ không phải với lòng buồn rầu. Thật hấp dẫn để nói vâng với Chúa, với ý muốn của Ngài và để cùng đi với Ngài.

Dầu đôi lúc cuộc sống dường như có khó khăn, Kenneth và tôi học được rằng chúng tôi không thể nào bỏ cuộc. Phần thưởng luôn luôn tới.

Nghĩ lại điều đó, chúng tôi có thể nói với lòng biết ơn rằng **ÂN HUỆ CỦA CHÚA LỚN HƠN GIÁ TRẢ CỦA CHÚNG TA.**

Lời Giới Thiệu
Của Kenneth E. Hagin

Sự thành công của tôi trong chức vụ bắt đầu bằng một quyết định của tôi và Oretha trước khi chúng tôi lấy nhau: vâng theo ý muốn của Chúa cho đời sống chúng tôi cho dù phải trả giá nào chăng nữa. Sự thành công đó bắt đầu bằng sự cam kết bền vững của chúng tôi với Chúa, nhưng tôi tin nó cũng được duy trì qua những năm tháng bởi sự cam kết vững bền của chúng tôi với nhau.

Tôi ngờ ý cầu hôn với Oretha cách đây gần năm mươi ba năm. Khi nàng trả lời đồng ý lời cầu hôn của tôi, thì nàng cũng trả lời đồng ý với tiếng gọi Thiên Thượng.

Và gần năm mươi ba năm ấy Oretha vẫn là một người vợ trung thành và đảm đang. Nàng đã trung tín vâng theo sự kêu gọi của Chúa trên đời sống chúng tôi. Sự tận hiến của Oretha cho Chúa và cho tôi đã là chỗ dựa chính cho chức vụ tôi.

Vì Oretha tận hiến cho chức vụ tôi, nên nàng luôn tin cậy sự phán đoán của tôi. Và vì nàng tin quyết nơi tôi và nơi Đức Chúa Trời nên nàng luôn gây dựng lòng tin của tôi. Bất cứ lúc nào tôi cảm nhận Chúa dẫn dắt chúng tôi theo một cách nào đó trong chức vụ, Oretha đều khích lệ và nâng đỡ tôi. Điều đó không có nghĩa là tôi luôn quyết định đúng, vì tôi có sai. Nhưng Oretha nâng đỡ cả khi tôi sai trật,

nên Chúa làm cho chức vụ chúng tôi phát triển và thịnh vượng.

Đường đời không phải lúc nào cũng dễ dàng cho chúng tôi. Chúng tôi phải chịu những lúc “gian khó như một người lính giỏi của Chúa Cứu Thế Giê-su”(2Ti 2:3). Chính những lúc này tôi tự nhiên thấy được sự khôn ngoan của Chúa về khía cạnh cam kết mà Oretha và tôi đã thực hiện với Chúa và với nhau trong những năm đó trước đó. Vì trong hôn nhân cũng như trong chức vụ Oretha và tôi làm việc với nhau như một đồng đội, nên chúng tôi cứ mạnh mẽ theo đuổi sự kêu gọi của Chúa trên đời sống chúng tôi, cả trong những lúc khó khăn. Bởi ân điển của Chúa, chúng tôi cứ vững vàng và xác quyết qua nhiều

năm tháng để thực hiện sự kêu gọi và để hoàn thành công việc Chúa đã giao cho chúng tôi.

Dĩ nhiên, chúng ta biết rằng nếu Chúa Hằng Hữu không xây nhà, người xây cất tốn công vô ích (Thi 127:1). Đức Chúa Trời thật sự là Đấng duy nhất có thể chúc phước một chức vụ và làm cho nó thành công như vậy. Thế nhưng một người vợ có thể xây dựng hoặc phá đổ người chồng trong sự kêu gọi. Riêng Oretha, nàng đã yêu thương nâng đỡ tôi trong sự kêu gọi. Không có nàng hợp tác và hỗ trợ, tôi đã không thể nào làm những việc Chúa giao cho tôi.

Phước hạnh thay cho người vợ nào nhận ra vị trí của mình trong việc hỗ trợ sự kêu gọi của chồng,

trung tín hầu việc Chúa sát cánh với chồng trong những lúc vui cũng như lúc buồn. Nàng sẽ là một người vợ tài đức như Kinh Thánh gọi và nàng sẽ cùng với chồng gặt lấy phần thưởng về việc vâng theo chương trình của Đức Chúa Trời cho đời sống họ.

Đối với tôi, Oretha là người vợ tài đức đó. Chức vụ của tôi là chức vụ của nàng, và sự thành công của tôi trong cuộc sống cũng là sự thành công của nàng. Kinh Thánh nói về việc kính người mình đáng kính, thì cũng vậy tôi kính trọng và tri ân đối với hiền thê yêu dấu của tôi là Oretha bằng tấm lòng yêu thương và biết ơn. Nguyện nàng sẽ được ban thưởng bội hậu, vì nàng là nguồn phước liên tục

cho đời sống tôi. Và như Châm
Ngôn 31:31 có nói, nguyện “. . . *tay
nàng sự nghiệp tiếng vang cả
thành*”.

Lời Giới Thiệu
Của Kenneth Hagin Jr.

Tôi cảm tạ Chúa về gia tài và tấm gương tin kính mà cha mẹ tôi đã để lại cho đời sống tôi. Cả cha lẫn mẹ tôi đã ảnh hưởng tích cực đời sống tôi và đã dạy tôi giá trị của việc sống cho Chúa.

Trong số nhiều điều khác, mẹ tôi dạy cho tôi bản tính kiên nhẫn. Bà đã dạy tôi kiên nhẫn bằng chính tấm gương của bà, bằng đời sống trung tín và vâng lời đối với Chúa cả trong những nơi khó khăn và bằng sự tận hiến và tình yêu thương đối với Cha tôi.

Có nhiều gian khó trong những năm đầu chức vụ ba tôi.

Nhưng mẹ tôi không bao giờ than với chúng tôi về những gian khổ đó. Và bà không hề đề cao những hi sinh mà đôi lúc chúng ta phải có; bà đề cao ân huệ của Chúa. Mẹ tôi biết cách bám chặt ở những nơi khó, và bà đã dạy chị tôi là Patsy và tôi làm tương tự như vậy.

Sự trung tín vẫn luôn là một bản tính nổi bật trong đời sống mẹ tôi. Tôi nhớ một ngày nọ khi học ở trường tiểu học, tôi than với mẹ tôi về việc xảy ra ở trường. Bà nói với tôi, "Con trai cứng, đời luôn có bất công. Nhưng nếu con sống cho Chúa, cứ trung thành với Ngài, thì con sẽ thành công hơn bất kỳ ai khác và sẽ được ban thưởng". Tôi không bao giờ quên lời dạy hay tấm gương của mẹ tôi, vì những

điều ấy giúp tôi vượt qua nhiều khó khăn trong chính đời sống của tôi.

Qua đời sống của mẹ tôi, tôi học được tầm quan trọng hơn việc phục vụ Chúa hết lòng và giúp đỡ nhu cầu người khác. Song điều quan trọng hơn hết tôi học được từ mẹ tôi ở chỗ là không điều gì quý báu hơn hoặc thiêng liêng hơn là làm theo ý muốn của Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời Đấng kêu gọi chúng ta thật thành tín.

Lời Giới Thiệu
Của Cô Patsy Harrison

Tôi là một người phước hạnh nhất vì tôi có đặc ân được dưỡng dục bởi một người mẹ tài đức. Mẹ tôi đã luôn luôn sống theo Lời Đức Chúa Trời và để cho bông trái của Thánh Linh tuôn chảy từ bà đến với người khác.

Mẹ tôi chỉ cho tôi cách để trở thành một người nữ, một người vợ và một người mẹ tin kính. Qua đời sống bà, tôi biết Đức Chúa Trời và tình yêu của Ngài thực hữu. Từ việc ngắm xem bà đứng vững trong đức tin ở nhà, tôi học được sự cầu nguyện và đức tin. Tôi hiểu ra việc trở thành một người giúp đỡ thích

hợp cho nhà tôi là Buddy có nghĩa là gì, vì tôi thấy mẹ tôi là một người giúp đỡ tin kính cho cha tôi.

Thật vậy, mẹ tôi điển hình là người nữ tài đức trong Châm Ngôn 31. Như câu 28 nói, *“Các con chỗi dậy cùng nhau, tán dương hiền mẫu phước cao nhất đời . . .”* Vậy hỏi mẹ, con chúc phước mẹ, và cảm tạ Chúa ban con cho mẹ. Con được như ngày nay là nhờ mẹ chỉ cho con Đường Đi là Chúa Cứu Thế Giê-su.

Chương 1

Trung Tín Sẽ Gặt Phần Thưởng

“Hãy dự phần chịu đựng gian khổ như một người lính giỏi của Chúa Cứu Thế Giê-su.”
(2 Ti-mô-thê 2:3)

Từ ngày Kenneth và tôi lấy nhau, chúng tôi dâng mình cho Chúa để làm bất cứ điều gì Ngài đã hoạch định cho chúng tôi trong chức vụ, dầu trả giá gì chăng nữa. Từ đầu chúng tôi tự nhiên hiểu được việc "chịu đựng gian khổ như một người lính giỏi của Christ Jesus" nghĩa là gì.

Khi chúng tôi lấy nhau thì Kenneth đã ở trong chức vụ rồi. Nhiều người trong bạn đã nghe

ông kể trước khi chúng tôi lấy nhau, ông đã thổ lộ cho tôi là Chúa đã thăm viếng đời sống ông trước tiên.

Kenneth tâm sự với tôi, "Anh yêu em hơn bất cứ ai trong cõi đời này, trừ Chúa ra. Anh yêu Ngài hơn hết và anh phải đặt Ngài hàng đầu. Anh phải làm những gì Ngài kêu gọi anh. Nếu Chúa phán, 'Hãy đi Châu Phi' thì anh phải đi Châu Phi. Nếu Chúa phán, 'Hãy đi Ấn Độ' thì anh phải đi Ấn Độ"

Tôi yêu và kính trọng Kenneth. Tôi cũng kính trọng sự kêu gọi của Đức Chúa Trời trên đời sống nhà tôi. Tôi luôn ước ao là người giúp đỡ, chứ không phải là người phá vỡ chức vụ chồng tôi. Dù tôi biết lúc tôi cưới Kenneth thì

nhà tôi đã là một người hầu việc Chúa và được Chúa kêu gọi. Còn chính tôi thì không biết tí gì về chức vụ. Tôi thưa với Kenneth, "Em không có chức vụ đứng trước hội chúng, nhưng em là một phần chức vụ của anh. Em sẽ giúp anh làm những gì Chúa kêu gọi anh". Và kể từ đó chúng tôi cùng hầu việc Chúa trong chức vụ.

Làm việc trong chức vụ thì thật kỳ diệu. Tôi sẽ không lấy gì để đổi chác nó. Thế mà trước khi tôi lập gia đình, tôi cứ luôn nói tôi không bao giờ lấy một người hầu việc Chúa. (Đừng bao giờ nói bạn sẽ không làm gì cho Chúa. Bạn rất cuộc sẽ không làm thứ gì cả)

Một người hầu việc Chúa cứ ứng trực hai mươi bốn giờ mỗi

ngày. Đôi lúc tôi không thích. Nhưng Chúa hoạch định điều khác cho tôi, và tôi đồng ý với chương trình của Ngài. Tôi rất vui là tôi đã đồng ý, vì đối với tôi không gì thoả nguyện hơn là cùng chồng hầu việc Chúa.

Mọi sự Chúa đã làm trong đời sống và chức vụ chúng tôi đều có ngày khởi đầu nhỏ nhoi của nó. Trong buổi nhóm Campmeeting đầu tiên của chúng tôi vào năm 1973, bởi sự xúc dầu của Đức Thánh Linh, Kenneth nói "Chúng ta sẽ bắt đầu một trung tâm huấn luyện". Sau này, Kenneth không biết mình nói gì, chúng tôi phải quay băng trở lại để chính ông nghe. Nên đó là cách trường RHEMA bắt đầu.

Khi Kenneth và tôi bắt đầu Trung Tâm Huấn Luyện Kinh Thánh RHEMA vào năm 1974, chúng tôi không biết nó sẽ phát triển cỡ nào và sẽ ra làm sao như ngày nay. Sau buổi nhóm Campmeeting đó, Kenneth và tôi đi đến dự buổi nhóm của Norvel Hayes tại bang Indianapolis. Sau buổi nhóm, nhóm người chúng tôi ngồi quanh bàn thông công nhau. Kenneth đang nói chuyện với người khác thì thành linh Norvel vỗ vai tôi, vì Chúa mới tỏ cho ông một khái tượng về trung tâm huấn luyện.

Norvel nói, "Oretha ơi, tôi thấy khuôn viên của trung tâm huấn luyện. Trung tâm này lớn và đẹp, và có đông đúc sinh viên".

Khi nghe Norvel nói điều đó, tôi rợn người "Ồ, không! Norvel ơi! Chúng tôi không muốn điều đó, chúng tôi chỉ muốn có một chỗ nhỏ để dạy người nào muốn bước vào chức vụ, có thể là 50 sinh viên"

Lúc đầu đều Norvel nói làm tôi sợ. Tôi biết việc trở thành một người lãnh đạo và nêu tấm gương cho nhiều người là một trách nhiệm lớn lao. Tôi không muốn nêu gương xấu hoặc đưa lời khuyên sai cho người ta. Một số cơ đốc nhân trẻ chú tâm nhiều vào các mục sư đến nỗi nếu một mục sư làm sai, họ cũng ngã theo, và một số người trong họ chưa có trở lại tiếp tục với Chúa.

Một thời gian tôi vật lộn với ý tưởng đó. Tôi phải điều chỉnh ý

muốn của tôi hợp với ý muốn của Chúa. Lúc đầu Kenneth không muốn mở một trung tâm huấn luyện gì cả. Thế nhưng Chúa đã xử lý nhà tôi về điều đó một thời gian, và cuối cùng thì Kenneth phải mở trường. Tôi cũng nói, "Vâng, Chúa ơi, con muốn làm theo ý Ngài, chứ không phải ý con". Vậy chúng tôi đều vâng lời Chúa.

Khi bạn đang làm những gì Chúa bảo cũng như đang hầu việc Ngài, thì dầu có gặp khó khăn cũng không thành vấn đề, vì Đức Chúa Trời luôn thành tín. Tiền lương không phải lúc nào cũng phát vào mỗi đêm thứ bảy, nhưng nếu bạn trung tín với Chúa và Lời Ngài, phần thưởng sẽ luôn tới. Dù bạn có được kêu gọi vào chức vụ

trọn thì giờ hay không, nếu bạn trung tín với công việc Chúa kêu gọi bạn làm thì điều đó làm cho bạn thật được phước.

Bạn có thể trải qua những lúc khó khăn trong cuộc đời. Bạn có thể đối diện những thử thách và hoạn nạn, rồi bạn nghĩ mình không thể bước tiếp trong đức tin hay đối diện với ngày mai. Bạn có thể nghĩ hầu việc Chúa sao quá khó. Thật ra thì trả giá để bước theo ý muốn Chúa và hoàn thành chương trình cũng như mục đích của Ngài cho đời sống bạn không quá đắt.

Mà giá trả không lớn hơn ân huệ của Đức Chúa Trời. Làm theo ý muốn của Chúa đáng giá bằng mọi thử thách hay hoạn nạn bạn

đổi diện, vì khi bạn tin cậy Chúa, bạn sẽ chiến thắng mỗi thử thách hay hoạn nạn. Và nhờ mỗi chiến thắng ấy, bạn trở nên mạnh mẽ hơn và được trang bị tốt hơn để hầu việc Chúa. Bạn sẽ được ban thưởng nếu bạn cam kết đứng trung thành với Chúa cả trong chỗ khó của cuộc đời.

Đức Chúa Trời luôn thành tín, mà bạn cũng phải trung tín với Ngài nữa. Bạn không thể mong Chúa thành tín với bạn khi bạn chỉ làm theo ý riêng. Bạn phải trung tín vâng lời Chúa, nghĩa là vâng theo ý muốn Ngài cho đời bạn và vâng theo Lời của Ngài.

Để cứ luôn trung tín với Chúa đòi hỏi cầu nguyện nhiều. Cần để thì giờ quỳ gối tìm kiếm Chúa và

dâng mình cho Ngài. Cần để thì giờ đọc và suy gẫm Lời Ngài. Tôi nghĩ nhiều lúc các cơ đốc nhân gặp rắc rối và vấn đề không cần thiết trong cuộc sống lý do là họ không muốn để thì giờ tìm kiếm Chúa. Họ muốn hoạch định kế hoạch riêng, rồi sau đó họ muốn Chúa chúc phước cho kế hoạch của họ. Thế nhưng cách đó không hữu hiệu.

Thật vậy, có nhiều khi làm điều nào khác dường như là dễ hơn là làm những gì Chúa phán. Phần thưởng của sự trung tín thật phước hạnh biết bao! Khi ta đồng ý với Chúa và trung tín làm những gì Ngài phán, Ngài rất thành tín với ta, và cuộc đời hoá ra tốt đẹp hơn là ta tưởng.

Tôi thích câu Kinh thánh, “...
*Tôi chưa thấy Chúa bỏ rơi người
công chính, hoặc để con cháu họ đi
ăn mày*” (Thi 37:25). Tôi đã thử
nghiệm câu Kinh thánh đó nhiều
lần trong chính đời sống tôi. Nhiều
lần tôi và Kenneth đã đi đến chỗ
dường như không vượt qua nổi
những thử thách và hoạn nạn
chúng tôi đối diện. Dầu vậy Chúa
chưa hề bỏ chúng tôi. Ngài luôn ở
đó để cứu giúp và ban phước chúng
tôi.

Chức vụ không phải lúc nào
cũng là đi trên thảm hồng. Trong
những năm đầu chức vụ nhà tôi,
chúng tôi làm mục sư cho các Hội
thánh "nan đề". Sau đó Kenneth
bắt đầu chức vụ lưu động, và gần
tám năm rông rã ấy, tôi ở nhà một

mình nuôi dạy hai con nhỏ trong khi nhà tôi đi xa. Điều đó không phải lúc nào cũng dễ. Có những giờ phút cô đơn, những trách nhiệm và quyết định tự tôi phải lo.

Thế nhưng những ngày này là những ngày kỳ diệu. Chúa không chỉ giúp tôi như Ngài đã hứa với tôi mà Ngài còn ban phước cho gia đình chúng tôi. Cuối cùng chúng tôi có trách nhiệm để Chúa làm nhiều hơn nữa. Vâng, cũng có những đè nén, vì trong lúc nhà tôi đi khỏi, nhiều khi tôi nghĩ không có nhà tôi, tôi không thể đối diện ngày mai và chịu được cảnh này nữa. Cũng khó cho Kenneth, mặc dù nhà tôi luôn nói rằng em ở nhà cần ân huệ Chúa hơn là anh đi. Dầu vậy ân huệ Chúa đều đủ cả.

Kenneth và tôi đều có một ước muốn sâu xa để hầu việc Chúa. Chúng tôi biết sự kêu gọi của Chúa có trên đời sống của Kenneth, và Kenneth phải vâng theo. Song Đức Chúa Trời vẫn rất tốt lành với chúng tôi. Dầu đôi lúc hoàn cảnh có vẻ khó khăn, thậm chí bất năng trong lĩnh vực tự nhiên, chúng tôi tiếp tục vâng lời Chúa. Đức Chúa Trời giúp đỡ chúng tôi trong lúc khó khăn. Vâng, theo quan điểm tự nhiên có những lúc gặp thử thách gay go. Nhưng nhờ có Chúa nó thật sự không còn là thử thách gay go nữa. Ngài dẫn chúng tôi đi từng bước. Và khi chúng tôi vâng lời Ngài thì mỗi bước vâng lời đem chúng tôi vào những lĩnh vực phước hạnh và đắc thắng mới mẻ.

Có thể dường như chúng ta phải hy sinh nhiều để hầu việc Chúa trong chức vụ. Tuy nhiên như câu nói quen thuộc, **VÂNG LỜI CHÚA THẬT SỰ KHÔNG MẤT MÁT MÀ ĐƯỢC TRẢ LẠI**. Hầu việc Chúa Jesus Christ trong chức vụ và làm theo ý muốn Ngài là một đặc ân. Nên tôi cảm tạ Ngài vì ban cho chúng tôi đặc ân đó.

Tôi không hề tiếc nuối sự thật rằng tôi là vợ của một người hầu việc Chúa hoặc rằng phải có hy sinh để hầu việc Chúa trong chức vụ. Tôi không hề nuối tiếc vì chúng tôi ở trong chức vụ, bởi vì tôi biết đó là điều Chúa đã kêu gọi chúng tôi làm. Chúng tôi đối diện những lúc thử thách trong chức vụ, và tôi có thể nói là tôi không muốn trở

lại khoảng thời gian ấy để làm lại từ đầu. Thế nhưng, tôi không dùng bất cứ điều gì để đổi lấy những kinh nghiệm này.

Đôi khi tôi nhớ lại những tình huống nào đó rồi nghĩ, “Tại sao tôi không giải quyết tình huống đó theo cách khác?” Bằng khôn ngoan Chúa ban cho lúc nào tôi cũng cố gắng hết sức để làm, nên tôi lớn lên trong bước đường theo Chúa. Tôi thường nghĩ lại những ngày đầu rồi thưa với Chúa "Jesus ơi! Ngài quá tốt đối với chúng con. Con rất dốt về nhiều thứ, mà con chắc là con không làm mọi sự đều đúng. Song Ngài rất thành tín".

Không đều gì mãi nguyện trong cuộc sống hơn là làm những gì Chúa đã kêu gọi bạn. Vậy bạn

có bao giờ nghĩ là bạn sẽ không gặp thử thách hay hoạn nạn khi bạn hoàn thành chương trình của Chúa cho đời sống bạn không. Chúa Jesus phán chúng ta có hoạn nạn vì chúng ta còn ở thế gian này. Mà Ngài cũng phán với chúng ta hãy vui lên vì Ngài đã thắng thế gian rồi (Gi 16:33).

Nhà tôi đã nói nhiều lần rằng chúng ta là những cơ đốc nhân sẽ không trải qua cuộc đời trên tấm thảm nhung. Chúng ta sẽ gặp những hoạn nạn và thử thách. Nhưng chúng ta hầu việc Chúa Cứu Thế Giê-su, Đấng giúp chúng ta vượt qua mọi thử thách và hoạn nạn và ban cho chúng ta sự chiến thắng.

Đúng vậy, đôi lúc hoàn cảnh cuộc sống dường như khó khăn, nhưng đừng nản lòng bởi những hoàn cảnh đó. Nếu bạn đã chọn hết lòng hầu việc Chúa và bước theo chương trình của Ngài dành cho đời sống bạn, bạn có thể chắc là Ngài đang chỉ dẫn hướng đi của bạn. Và khi Chúa chỉ dẫn hướng đi của bạn, cuộc đời bạn không thể đi sai hướng. Hãy nhớ chính ở những “chỗ chông gai” của cuộc đời mà ta thật sự tới giai đoạn biết được sự thành tín của Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời thành tín thật. Vì Ngài sẽ giúp chúng ta vượt qua mọi thử thách hoạn nạn và ban phước chúng ta, nếu chúng ta tin quyết Lời của Ngài.

Tôi cảm tạ Chúa về mỗi một kinh nghiệm ban đầu của tôi, vì Chúa luôn đem tôi qua khỏi và qua đó dạy tôi yêu Ngài càng hơn. Và mỗi thử thách và hoạn nạn đó, tôi ngày càng học biết rằng Đức Chúa Trời là nguồn tiếp trợ của tôi và rằng Ngài thành tín.

Đức Chúa Trời khi nào cũng thành tín với ta khi ta trung tín với Ngài, nghĩa là khi ta tin cậy và vâng lời Ngài. Vậy hãy được khích lệ là khi bạn hoàn thành chức vụ của bạn hay bất cứ điều gì Chúa đã kêu gọi bạn, thì bạn chắc sẽ gặt phần thưởng của sự trung tín.

Nếu bạn đang gặp lúc khó khăn mà nghĩ, *Khó quá, tôi sẽ bỏ cuộc vì tôi không thể tiếp tục được*, hãy biết rằng không gì là khó quá

cho Chúa cả. không gì bất năng đối với Ngài. Vậy hãy chăm chú nhìn nơi Chúa Giê-su. Nắm chặt đức tin bạn nơi Ngài. Hãy trung tín với Ngài trong những việc Ngài kêu bạn làm. Ngài sẽ thành tín với bạn, và thật là vui mừng khi phần thưởng đến. Nếu bạn không bỏ cuộc, bạn có thể nói, "Cảm tạ Chúa, con không bỏ Ngài, vì Ngài đã không hề bỏ con".

Đức Chúa Trời chẳng bao giờ bỏ chúng ta. Chúng ta có thể bỏ Ngài, nhưng Ngài không hề bỏ chúng ta. Bất kể bạn có phạm lỗi lầm nào trong quá khứ, Chúa hằng yêu chúng ta. Và Ngài yêu bạn bất kể là bạn chưa làm gì cho Chúa, mà lẽ ra bạn phải làm. Nếu bạn quay lại với Ngài, Ngài sẽ tiếp

nhận bạn và luôn thành tín với bạn. Biết được Chúa yêu và chăm sóc bạn nhiều thế nào, bạn sẽ quyết định trong lòng, "Tôi sẽ làm". Rồi từ thời điểm ấy hãy làm điều gì Chúa bảo bạn làm. Nhưng bạn không thờ ơ về việc cam kết làm theo ý muốn Chúa. Vì nếu bạn thờ ơ, thì cuộc đời bạn có thể quên sự cam kết mình với Chúa, bắt đầu làm điều gì khác hơn là hầu việc Ngài.

Hãy nhớ, chúng ta không thể lập kế hoạch riêng của mình rồi mong Chúa chúc phước cho kế hoạch chúng ta. Thay vào đó, ta phải để Chúa ban cho ta chương trình của Ngài, và ta phải theo chương trình của Ngài cho đời sống ta. Như tôi đã nói, nhiều lúc chúng

ta muốn lập kế hoạch riêng của mình vì chúng ta quyết định muốn làm nhiều việc theo đường lối riêng. Chúng ta hãy sửa đổi và hãy theo chương trình của Chúa cho đời sống chúng ta. Chương trình của Chúa là đúng, và thật là diệu kỳ và thoả thích để theo Jesus. Ngài quá ngọt ngào, thân thương và nhân hậu. Có nhiều người đã hỏi tôi, "Chìa khoá cho sự thành công của cô là gì?" Có nhiều chìa khoá sự thành công trong chức vụ và đời sống. Thế nhưng tôi luôn nói với mọi người rằng trước tiên bạn phải vui lòng vâng lời làm những gì Chúa đã kêu gọi bạn.

Thứ hai, tôi nói với họ rằng để cứ vui lòng vâng lời Chúa trong lúc vui cũng như lúc buồn, bạn phải

trung tín. Bạn phải trung tín hầu việc Chúa. Và bạn phải trung tín vâng lời Chúa và Lời Ngài.

Tôi khích lệ bạn hãy trung tín vâng lời Chúa và bước đi theo sự dẫn dắt của Ngài từng bước một. Nếu Kenneth và tôi đã không trung tín trong những ngày đầu chức vụ, cả trong những điều nhỏ nòi, chúng tôi chắc đã không thể hoàn thành nhiều việc như ngày nay. Việc trung tín trong những điều nhỏ không chỉ áp dụng cho người ở trong chức vụ mà còn cho hết thảy chúng ta. Nếu bạn trung tín làm những việc gì Chúa bảo, thì Chúa cũng thành tín đem bạn vào mọi phước hạnh mà Ngài đã hoạch định cho bạn. Vậy hãy trung

tín và cứ vững vàng trong khải tượng mà Chúa đã ban cho bạn.

Ga-la-ti 6:9 nói *“Chớ nản chí trong việc làm điều thiện vì nếu không chĩnh mảng thì đến kỳ chúng ta sẽ gặt”*. Đừng bỏ cuộc nữa đường trong việc cam kết với Chúa. Cứ ở trong cuộc chiến đức tin vì bạn là người chiến thắng trong Đấng Christ. Chừng nào bạn còn bước đi với Ngài, bạn sẽ không thua cuộc. Chúa Giê-su sẽ luôn giúp bạn vượt qua. Có thể bạn nghĩ bạn sẽ bị vùi dập dưới những bão tố cuộc sống nhưng bạn sẽ không bị như thế. Chỉ tin cậy Chúa Giê-su, Ngài sẽ đem bạn qua mọi bão tố cách an toàn.

Dẫu bạn có được kêu gọi vào chức vụ hay là không, thì để thành

công trong cuộc sống bạn không thể thôi làm những gì Chúa đặt để trong lòng bạn. Bạn không thể vâng lời Chúa một thời gian ngắn rồi khi hoàn cảnh có vẻ không thuận lợi hoặc khi đức tin bạn bị thử thách thì lại ngưng. Bạn phải trung tín thực hiện chương trình của Chúa cho đời sống bạn.

Tôi nghĩ nhiều lý do người ta thất bại trong cuộc sống là ở chỗ họ thiếu kiên nhẫn. Mà không thể thiếu kiên nhẫn trong những công việc của Chúa. Chương trình của Chúa cho toàn bộ đời sống bạn sẽ không bày tỏ trong một đêm.

Nhiều lúc, Chúa nói cho bạn điều gì về tương lai mà bạn lại muốn nói ngay lúc đó hoặc ngày mai. Song Chúa phải đem bạn đến

chỗ sẵn sàng cho những gì Ngài kêu gọi bạn làm. Ngay bây giờ bạn có thể không sẵn sàng để xoay xử những gì Ngài dành cho bạn. Nên Chúa sẽ đem bạn đến chỗ sẵn sàng rồi dẫn bạn vào hướng đúng. Và nếu bạn bước theo sự thôi thúc nhẹ nhàng của Đức Thánh Linh thì Ngài sẽ dẫn bạn đi từng bước một cho đến khi Ngài đem bạn đến chỗ mà Ngài biết bạn đã sẵn sàng về phần thuộc linh.

Vậy khi bạn thực hiện chương trình của Chúa cho đời sống bạn từng bước một thì hãy kiên nhẫn. Cả khi mọi sự không xảy ra theo cách nào hoặc khi nào bạn nghĩ là phải xảy ra, sự trung tín là điều sẽ đem bạn tới sự chiến thắng trong Đức Chúa Trời. Hàm ý là ma quỷ

có thể cố xen vào để xem bạn nghĩ gì. Mà đó là lúc bạn phải đứng vững và chứng tỏ rằng bạn nghiêm túc đối với Chúa. Đức Chúa Trời không bao giờ thất hứa. Dầu thử thách hay hoạn nạn có cam go đi chăng nữa, sự trung tín luôn luôn gặt hái phần thưởng.

Chương 2
Từ Thử Thách Đến Lời Chứng :
Ân Huệ Mỗi Ngày

Tôi sinh ra ở Blue Ridge và lớn lên tại một nông trại nhỏ là White Mound gần Sherman, bang Texas. Tôi lớn lên trên một nông trại mà cha tôi trồng bông và ngũ cốc. Chỉ có một cửa hàng ở miền quê White Mound, nên vào thứ bảy chúng tôi đến Sherman để mua đồ, làm công việc vặt vãnh, và để thì giờ với gia đình và bạn bè.

Khi còn là thiếu nhi, tôi tham dự hội thánh Báp-tít địa phương tại phố lân cận là Tom Bean, Texas. Tôi dự nhóm với mẹ tôi và tôi nhớ lúc mẹ tôi tiến lên bục giảng để tin Chúa là lúc tôi lên

tám. Bốn năm sau đó, tôi cùng cha mẹ tôi đến dự buổi nhóm trại của Giám Lý. Tôi nhớ đêm đó, trong giờ kêu gọi dâng mình tôi đang đứng giữa cha mẹ tôi thì Chúa phán với tôi và Ngài bảo tôi tiến lên phía trước để dâng lòng mình cho Ngài, và tôi đã làm như vậy.

Sau đó tôi bắt đầu tham dự Hội Thánh Giám Lý cùng với người bạn gái và gia đình của cô ta. Tôi trung tín dự nhóm, và kết quả là tôi tạo được ảnh hưởng lên Cha tôi để ông dâng lòng mình cho Chúa. Ngay sau khi cha tôi được cứu, chúng tôi bắt đầu dự nhóm tại một Hội Thánh Ngũ Tuần vì cha tôi dường như thích hội thánh ấy hơn.

Khi tôi bắt đầu dự nhóm hội thánh Ngũ Tuần, lúc đầu tôi khó chịu vì trước đây tôi không quen la to, chờ đợi Chúa, hát lớn tiếng như những người Ngũ Tuần đã hát trong những buổi nhóm. Thế mà sau một thời gian tôi lại quen nên tôi không còn e dè về việc nhóm lại. Tôi nhớ có trông thấy một số phụ nữ lớn tuổi trong Hội Thánh, đôi lúc họ phấn khởi về những việc của Chúa đến nỗi họ la lên cho đến lúc kẹp tóc bay khỏi đầu của họ.

Đây là những lần gặp gỡ đầu tiên của tôi với Hội Thánh Ngũ Tuần. Tôi không biết điều gì đặt trước và đây chỉ là kinh nghiệm Ngũ Tuần khởi đầu của tôi. Lúc đó tôi không ước mơ là một ngày nào đó tôi sẽ làm vợ của một người

truyền giảng Ngũ Tuần để hầu việc Chúa trong chức vụ.

Vào một mùa hè năm 1938 tôi đi xa để thăm dì tôi khi ấy một mục sư mới là Kenneth E. Hagin đến Hội thánh nhà của chúng tôi tại Tom Bean, Texas. Anh cao, mảnh mai, tóc hoe, và đẹp trai nên hết thảy các cô gái độc thân ở Hội thánh đều theo anh ta.

Tôi nhớ lần đầu tôi liếc mắt đưa tình anh Kenneth. Tôi cùng một số bạn đang đứng ngoài nhà thờ, và chúng tôi vội nhìn qua cửa sổ để ngắm nghía ông mục sư mới của chúng tôi trước khi tiến vào.

Tôi nhìn Kenneth qua cửa sổ và anh đứng sau bục giảng trông bánh bao. Anh mặc quần nâu ánh và áo sơ mi trắng ửng láng bóng, tóc

tai thẳng tắp. Lập tức tôi thì thầm với cô bạn gái là Mary Jo, “Anh ấy là của tớ mặc dù tớ chưa hề biết anh ta.”

Ngay sau đó Kenneth và tôi gặp nhau, cuộc tỏ tình của chúng tôi bắt đầu. Vào thứ bảy Kenneth cùng với gia đình anh ta cỡi xe xuống phố. Kenneth và tôi hẹn nhau ngày đầu tại cái bàn ở góc cửa hiệu thuốc Skillern ở Sherman và tại đó chúng tôi thông công bằng bánh mì xăng ụch kẹp thịt gà và sữa mạch nha. Đó là cách chúng tôi quen nhau. Cuộc tỏ tình kéo dài từ tháng Sáu đến tháng Mười Một. Chúng tôi lấy nhau vào ngày 25 tháng 11 năm 1938.

Lúc đó tôi chưa nhận báp tem trong Thánh Linh, mặc dù trong

thâm tâm thì tôi muốn. Trong suốt cuộc hẹn hò Kenneth luôn nói với tôi, "Nếu em nhận báp tem trong Thánh Linh tối nay thì anh sẽ cưới em". Khi Kenneth nói điều đó, tôi chỉ nhìn anh ta rồi mỉm cười. Dù gì chẳng nữa anh ấy cũng lấy tôi, và tôi không nhận Đức Thánh Linh mãi đến sau khi chúng tôi lấy nhau.

Cha tôi gặp Kenneth trước khi tôi gặp, và ngay từ đầu cha tôi thương người truyền giảng trẻ tuổi này. Cha tôi tin cậy Kenneth và luôn khích lệ anh ấy theo đuổi sự kêu gọi của anh trong chức vụ. Khi Kenneth và tôi lấy nhau, cha tôi mời chúng tôi sống chung với ông và mẹ tôi một thời gian.

Vào đêm thứ tư sau khi chúng tôi lấy nhau, Kenneth và tôi cùng cầu nguyện với cha mẹ tôi ở phòng khách và Chúa phán với Kenneth. Chúa bảo Kenneth đặt tay trên trán tôi và tôi đã nhận Đức Thánh Linh.

Trước đó Chúa chưa phán điều gì như thế với nhà tôi, nên lúc đầu nhà tôi do dự làm điều đó. Thế nhưng sau ba lần Chúa phán với nhà tôi, thì Kenneth sờ nhẹ trên trán tôi và tôi liền nhận lãnh Đức Thánh Linh rồi khởi sự nói tiếng lạ. Nhà tôi kể lại là tôi đã nói tiếng lạ khoảng một tiếng rưỡi đồng hồ đêm đó và hát ba bài hát trong tiếng lạ.

Cũng chính đêm đó tôi cảm nhận Chúa nói với tôi là một ngày

kia nhà tôi sẽ đi khỏi. Tôi tưởng điều đó có nghĩa là Kenneth sẽ chết, nên tôi gạt ý tưởng đó sang một bên. Mười năm sau đó, khi mà nhà tôi bước vào chức vụ lưu động trọn thì giờ thì tôi mới nhận thức được điều Chúa phán với tôi đêm đó.

Kenneth và tôi bắt đầu đời sống hôn nhân trong chức vụ. Vào năm 1939 chúng tôi dời từ nơi chúng tôi sống với cha mẹ là Tom Bean, để đến Farmersille, Texas làm mục sư cho Hội thánh. Sự vận hành siêu nhiên của Đức Chúa Trời vẫn còn mới mẻ đối với tôi, và dân sự tại Hội Thánh Ngũ Tuần ở Farmersville dường như đặc biệt nóng cháy cho Chúa. Họ bước ra khỏi hàng ghế rồi bắt đầu nhảy

múa và la to trong Thánh Linh, hầu như là không chút rụt rè.

Có lẽ bạn đã nghe Kenneth kể câu chuyện về một thiếu nữ đi qua lại bục giảng lúc kết thúc buổi nhóm vừa nói tiếng lạ vừa thúc tội nhân lên tin Chúa. Và trong suốt giờ kêu gọi dâng mình thiếu nữ đó cứ nhắm mắt, và mỗi lần cô ta đến cuối hàng ghế, thì giống như cô ta cứ sắp vấp phải. Vậy mà khi nào cô cũng ngừng đúng lúc rồi quay lại đi tới cuối hàng ghế khác mà mắt cứ nhắm luôn.

Sự việc đó xảy ra ở Hội Thánh tại Farmersville, đêm ấy mọi tội nhân ở đó đều được cứu. Sau đó cô ta vẫn nhắm mắt, đụng vào cuối hàng ghế rồi bắt đầu nhảy trên không trong Thánh Linh.

Thật là hứng thú để xem những việc Chúa có thể làm và sẽ làm khi Lời Ngài được rao giảng. Nhà tôi luôn tôn trọng Đức Chúa Trời và Lời của Ngài, nên những gì Chúa làm trong các buổi nhóm của chúng tôi thật là tốt đẹp. Mặc dù sự vận hành siêu nhiên của Chúa còn mới mẻ đối với tôi, nhưng tôi đã quen thuộc nhiều rồi, từ một thiếu nữ không biết gì về chức vụ trở thành vợ của nhà truyền giảng Ngũ Tuần. Vậy mà mỗi bước đi trong chức vụ, tôi học biết là tôi vẫn phải tiến xa hơn trong bước đường theo Chúa. Được cùng đi với Chúa trên con đường chúng ta đã đi và bước theo chương trình của Ngài cho đời sống chúng ta thì thật là quý báu.

Khi lớn lên, tôi luôn luôn là con cưng của cha tôi. Gia đình chúng tôi không giàu có mấy. Lúc ấy là thời buổi khủng hoảng, nên việc làm cũng như tiền bạc khan hiếm. Tuy nhiên cha tôi là một nông gia nên đời sống cũng khá khá, nếu tôi đòi áo mới, thì cha tôi luôn chiều theo ý tôi.

Trước khi lấy nhau, Kenneth thú thật với tôi, "Cung à! Ngay bây giờ anh không thể mua sắm cho em giống cha em vì anh chỉ mới bước ra trong chức vụ". Tôi thưa lại với nhà tôi là được thôi, và chúng tôi cùng khởi sự làm theo ý muốn Chúa.

Khi chúng tôi lấy nhau Kenneth có một đồng mười xu, và bạn có lẽ nghe nhà tôi kể lại là

hôm sau chúng tôi xuống phố và mua kẹo cho mỗi người. Vậy, bạn thấy không, chúng tôi bắt đầu từ chỗ thấp hèn. Chúng tôi không thể đi đâu khác hơn là đi lên. Chúng tôi quyết định vâng lời Chúa và bước theo chương trình Ngài dành cho đời sống chúng tôi, và kể từ đó chúng tôi dần dần tiến thân.

Khoảng bốn năm sau khi lấy nhau, chúng tôi dự Hội Đồng Mục Sư tại Houston. Chúng tôi có xe hơi, nhưng không đủ tiền mua xăng để đi dự Hội đồng. Một số mục sư địa phương khác trong cộng đồng chúng tôi được đề nghị chở chúng tôi đến Hội đồng cũng như chịu chi phí, nhưng phút cuối họ quyết không đi. Chúng tôi dùng số tiền ít ỏi chúng tôi có để mua

xăng, và khi chúng tôi dự hết Hội đồng thì không còn tiền để trả phòng khách sạn.

Tại Hội Đồng nhà tôi quyết định nộp đơn xin được hỗ trợ từ quỹ mục sư để thuê phòng ở. Khi nhà tôi đến nộp đơn thì gặp một người bạn cũ. Người bạn này trước đây cũng là mục sư nhưng không còn ở trong chức vụ nữa vì ông đã làm tại xưởng đóng tàu để kiếm thêm tiền.

Người bạn của Kenneth mời chúng tôi ở lại với ông và vợ ông suốt thời gian Hội đồng, và chúng tôi nhận lời. Trong khi ở tại nhà cặp vợ chồng này, người bạn này và vợ của ông cứ kể cho chúng tôi là họ đang kiếm được nhiều tiền, rồi người vợ cho tôi xem tất cả áo,

có cả áo khoác mới có viền lông thú.

Tôi không có cái áo khoác nào, thậm chí áo củ. Tôi chỉ có một cái áo đầm chưa củ cũng còn kha khá để mặc diện. Tôi phải mượn chị dâu tôi áo để mặc dự Hội đồng.

Mãi cho tới lúc đó tôi chưa hề than với nhà tôi vì cuộc sống chật vật, và vâng theo ý Chúa cũng như hầu việc Chúa trong chức vụ dường như trả giá quá đắt. Vậy mà đêm đó khi người đàn bà nầy cho tôi xem hết tủ áo mới của bà, tôi vào trong phòng ngủ chúng tôi ở, và lần đầu tiên, tôi khóc vì tôi không có cái áo nào cả, thậm chí áo khoác.

Kenneth ngồi xuống giường cạnh tôi để an ủi. Nhà tôi ôm tôi

rồi dõ ngọt, "Cung à! Chúng ta đang làm công việc Chúa đã kêu gọi chúng ta. Nếu chúng ta tiếp tục trung tín với sự kêu gọi của Ngài, cuối cùng Ngài sẽ chúc phước chúng ta hơn bất cứ thứ gì mà những người này đã có.

Tôi rất vui sướng là tôi quyết định hỗ trợ chồng tôi trong chức vụ. Khi chúng tôi vâng lời Chúa, không chỉ đời sống chúng tôi được phước, mà chức vụ chúng tôi cũng vươn ra khắp thế giới bằng sứ điệp đức tin nơi Lời Đức Chúa Trời. Và Chúa đã ban cho chúng tôi nhiều linh hồn quý báu trong Nước Đức Chúa Trời.

Kenneth luôn trung tín giảng lời Đức Chúa Trời. Cả khi mà dường như Lời Chúa không tác

động trong chính đời sống chúng tôi, Kenneth cứ tiếp tục và tiếp tục giảng lời Chúa. Điều đó không xảy ra tức thì, mà là từng bước Đức Chúa Trời đem chúng tôi kinh nghiệm ý muốn trọn vẹn của Ngài cho đời sống chúng tôi và đã chúc phước chúng tôi trong nhiều cách hơn là chúng tôi tưởng.

Vậy, bạn thấy không, chúng tôi không bắt đầu ở đỉnh cao trong chức vụ. Ngày nay nhiều người nhìn chúng tôi và nghĩ là chúng tôi thoả mái quá. Nhưng chúng tôi thoả mái đâu. Có những năm tháng thiếu thốn. Tuy nhiên Chúa đã kêu gọi Kenneth nên chúng tôi biết Chúa hoạch định điều gì đó để chúng tôi làm, và chúng tôi trung

tín giữ lấy khái tượng Chúa đã ban.

Người bạn của Kenneth đã bỏ chức vụ để kiếm thêm tiền và sau đó đã chết đang khi làm việc tại một xưởng hàn. Ông lúc đó năm mươi tuổi. Ông cố gắng trở lại chức vụ nhưng dường như không thành. Chúa có thể ban phước rất nhiều cho người đó nếu ông cứ giữ lấy điều Chúa đã kêu gọi ông làm. Đó là lý do rất quan trọng rằng đừng để mất bạn nơi tiền bạc, mà hãy giữ mất bạn nơi Chúa. Nếu bạn cứ trung tín với Chúa cả ở chỗ khó khăn, Ngài sẽ đem bạn đến sự chiến thắng. Đức Chúa Trời là nguồn tiếp trợ của bạn.

Nhiều người sai trật khi họ chỉ lệ thuộc nơi con người và nghĩ là

họ phải có tiền trước khi họ có thể làm gì cho Chúa. Nếu bạn đang làm điều Chúa bảo bạn và nếu bạn đang tin cậy Ngài, Ngài sẽ cung cấp mọi nhu cầu của bạn.

Như Kenneth đã nói nhiều lần, tiền lương không phải lúc nào cũng phát vào mỗi đêm thứ bảy. Và nhiều điều không luôn luôn xảy ra cho bạn như bạn tưởng. Thế nhưng, nếu bạn trung tín với Chúa, phần thưởng sẽ luôn đến. Nó đến với chúng tôi và nó cũng sẽ đến với bạn, nếu bạn vâng lời Chúa và trung tín với sự kêu gọi của Ngài trên đời sống bạn.

Trong những ngày đầu chức vụ của Kenneth trước khi tôi gặp nhà tôi, người ta quen gọi nhà tôi là "cuốn Kinh Thánh biết đi".

Kenneth chưa hề đến trường Kinh Thánh. Nhà tôi tự học Lời Chúa bằng cách siêng năng nghiên cứu. Nhà tôi muốn đến học trường Kinh Thánh, nhưng khi đó nhà tôi mới bắt đầu chức vụ nên không có tiền. Lúc đó Kenneth không nhận khả thi về việc tin cậy Chúa về tài chánh như là tin cậy Chúa về sự chữa lành mà nhà tôi đã nhận.

Kenneth mua nhiều sách của các tác giả sống đức tin và tin kính viết để giúp cho việc nghiên cứu. Nhiều sách nhà tôi mua, được dùng trong các trường cao đẳng và trường huấn luyện Kinh Thánh. Nhiều lúc sau khi tôi cho con cái ngủ rồi tôi cũng đi ngủ, nhà tôi cứ còn thức nghiên cứu cho tới khuya. Đôi lúc nhà tôi nghiên cứu suốt

đêm. Nhà chúng tôi không có chỗ nghiên cứu, chỉ có cái bàn viết ở góc phòng khách. Sau này khi nhà tôi bắt đầu chức vụ lưu động, nhà tôi đem theo một va li đầy sách để ban đêm nghiên cứu tại phòng khách sạn.

Kenneth trung tín nghiên cứu Lời Đức Chúa Trời, và sự trung tín của nhà tôi với lời Chúa đã được trả bù lại trong chức vụ. Kenneth cũng trung tín vâng lời Chúa nữa. Chẳng hạn, tôi nhớ thậm chí trong những năm đầu không có nhiều tiền, đôi lúc Chúa bảo nhà tôi dâng hiến cá nhân cho các mục sư. Một lần nữa số tiền bằng nửa số chúng tôi đã nhận suốt tuần, nên phải hy sinh để dâng hiến. Vậy mà

Kenneth trung tín, và nhà tôi vâng lời Chúa dâng cho vị mục sư đó.

Một lần nọ một mục sư đến hội thánh chúng tôi vào dịp Giáng Sinh. Tất cả thành viên trong gia đình ông đều dự nhóm, có cả dâu và rể. Ông nhát sợ nên không nhận lời giảng, vì ông không muốn giảng trước gia đình. Chúa bảo Kenneth dâng cho vị mục sư đó 10 đô-la. Trong thời buổi khủng hoảng đó là số tiền này nhiều lắm.

Lúc đầu Kenneth lý luận, "Chúa ôi! con không thể dâng cho người đó 10 đô-la. Con chưa mua thứ gì cho vợ con của con vào dịp Giáng Sinh này cả". Thế nhưng nhà tôi vâng lời dâng số tiền cho người đó, và năm đó chúng tôi

hưởng một mùa Giáng Sinh thật thú vị.

Sau đó vào tháng Giêng, bà gia của vị đó làm chứng tại hội thánh chúng tôi. Bà nói: "Lúc con rể tôi đến đây vào dịp giáng sinh, con tôi chỉ có đủ tiền để trả tiền đồ và thuê nhà. Nó không có tiền cho mùa giáng sinh, thậm chí cho đêm giáng sinh. Vậy mà Chúa đã chúc phước cho nó một số tiền đủ mua đồ cho đêm giáng sinh, cộng với quà cho đứa con của nó."

Khi bà này làm chứng, Kenneth không nháy lên nói, "Tôi đã dâng, tôi đã dâng". Nếu nhà tôi đã làm vậy sẽ mất phần thưởng ngay. Vì Kenneth vâng lời Chúa, nên Chúa chúc phước cho chúng tôi và chúng tôi hưởng một mùa giáng

sinh vui vẻ, và gia đình đó cũng hưởng mùa Giáng Sinh vui vẻ.

Sự vâng lời của Kenneth rất cuộc cũng sẽ được bù lại những năm sau này. Chúng tôi giúp đỡ một phụ nữ nằm trên giường chờ chết, và bà ta đứng dậy và được chữa lành một cách kỳ diệu. Chúa bảo Kenneth là nếu nhà tôi không trung tín vâng lời Ngài dâng cho hai vị mục sư đó trong lúc khó khăn, thì Ngài không thể sử dụng nhà tôi để chữa lành người phụ nữ này.

Vâng lời Chúa, thậm chí trong những điều nhỏ, chắc chắn sẽ được trả lại. Nếu bạn vâng lời trong điều nhỏ, phần thưởng sẽ lớn. Không điều gì thoả nguyện hơn trong cuộc đời là hoàn thành ý

muốn trọn vẹn của Chúa và trở thành một nguồn phước cho tha nhân. Vậy dầu bạn có ít tiền đi chăng nữa, nếu Chúa yêu cầu bạn dâng, thì hãy dâng. Nếu Chúa yêu cầu bạn dâng thì giờ, thì hãy vâng lời Ngài. Bạn sẽ được thưởng vì vâng lời, có thể không phải là ngày mai hay tuần tới, nhưng chắc chắn là bạn sẽ được thưởng.

Tại hội thánh Kenneth và tôi làm mục sư chúng tôi chứng kiến một số sự vận hành kỳ diệu của Thánh Linh. Kenneth và tôi có một hôn nhân kỳ thú, và gia đình chúng tôi giống như thiên đàng trên đất. Vì lúc bắt đầu chức vụ, chúng tôi không có gì cả, mọi sự chúng tôi có là chúng tôi nhận bởi

đức tin, nên chúng tôi rất hạnh phúc.

Những năm đầu là những năm diệu kỳ và phấn khởi nhất mà chúng tôi trải qua trong chức vụ, mà cũng là những năm cam go nhất. Không có tranh chiến và thử thách, sự chiến thắng sẽ không đến. Như tôi đã nói trước đó, chức vụ không phải lúc nào cũng là một thảm hồng. Đôi lúc chúng ta phải chịu khó khăn gian khổ một thời gian để làm theo ý muốn trọn vẹn của Đức Chúa Trời.

Chẳng hạn, tôi nhớ lại một tư thất mục sư mà chúng tôi ở. Nó là một căn nhà gỗ nhỏ, chỉ có ba bốn phòng nối liền từ trước ra sau. Tư thất đó không có quét vôi, còn tường thì sệ xuống khỏi trần nên

bạn có thể nhìn ra ngoài qua các chỗ nứt. Chúng tôi phải nhét giấy vào những chỗ nứt để giữ khỏi gió lạnh.

Không có nước chảy vào tư thất, cũng không có hệ thống máy nước nào cả. Chúng tôi có một bếp củi trong phòng, và vào mùa đông thì căn phòng đó là nơi ấm áp trong nhà. Chúng tôi chỉ có một cái mền để đắp mãi cho tới khi mẹ tôi đem cho chúng tôi một số khăn giường bà may.

Có nhiều lúc chúng tôi không có củi đốt bếp, mà bếp là nguồn sưởi ấm duy nhất của chúng tôi trong nhà. Vào một đêm đông nọ lúc chúng tôi không có củi, chúng tôi nghe tiếng gõ ở cửa sau lúc nửa đêm. Nhà tôi đứng dậy mở cửa, thì

một người đàn ông chưa tin Chúa tay cầm một nhúm củi. Chúa đã phán với ông là đem một ít củi đến cho chúng tôi, vì chúng tôi không có củi. Như nhà tôi nói, cảm tạ Chúa một tội nhân đôi lúc có thể nghe được tiếng Chúa, đang khi Cơ đốc nhân không nghe được tiếng Ngài.

Chúng tôi phải chịu một số gian khổ trong chức vụ. Thế nhưng tôi chưa hề than với Kenneth bởi vì tôi biết Đức Chúa Trời có tra tay Ngài trên Kenneth. Chúa đã chữa lành nhà tôi khỏi bệnh biến dạng tim và bệnh máu vô trị rồi vực nhà tôi dậy khỏi giường bệnh sắp chết. Tôi cũng biết ơn Chúa đã kêu gọi Kenneth vào chức vụ. Do đó tôi

hứa nguyện giúp nhà tôi hoàn thành sự kêu gọi đó.

Các tư thất chúng tôi ở và những nơi chúng tôi đến suốt nhiều năm không mấy là tiện nghi. Điều kiện không phải lúc nào cũng thuận lợi. Vậy mà chúng tôi không than phiền. Chúng tôi nắm lấy những cơ hội này để vận dụng đức tin, và chúng tôi cảm tạ Chúa vì lần sau sẽ ở nơi tốt hơn. Và Chúa luôn cung ứng và chúc phước cho chúng tôi, Ngài giúp chúng tôi vượt qua những lúc khó khăn.

Kenneth và tôi đã làm mục sư khoảng mười năm thì Chúa bắt đầu làm việc với nhà tôi về việc bước vào chức vụ lưu động. Kenneth cứ trì hoãn mãi tới cuối cùng Chúa hỏi nhà tôi, "Con có

làm điều Ta bảo con làm chưa?"
Nhà tôi thưa với Chúa là con sẽ
vâng lời, nhưng nhà tôi cũng thưa
với Chúa là trước tiên Ngài phải
chuẩn bị cho tôi.

Tôi chưa hề nói với nhà tôi
những gì Chúa tỏ cho tôi vào cái
đêm tôi nhận lãnh Đức Thánh
Linh vào mười năm trước đó. Chúa
đã tỏ cho tôi biết rồi là sẽ có một
thời gian Kenneth đi vắng nên tôi
sẽ ở nhà một mình. Lúc đó tôi
không hiểu, nên tôi gạt ý tưởng đó
sang một bên, và qua nhiều năm
tôi đã từ chối nghĩ về nó.

Song lúc đó Kenneth bắt đầu
cầu nguyện và tìm kiếm Chúa về
một thay đổi trong chức vụ, và tôi
cũng bắt đầu cầu nguyện. Khi tôi
cầu nguyện Chúa tỏ cho tôi điều

Ngài muốn nói khi Ngài phán với tôi mười năm trước đó rằng Kenneth sẽ đi vắng. Vậy khi Kenneth hỏi tôi Chúa có phán với tôi không, tôi kể lại cho nhà tôi điều Chúa phán nhiều năm trước rằng Kenneth sẽ đi vắng. Thật kỳ diệu biết bao, Đức Chúa Trời luôn luôn chuẩn bị cho cả hai chúng tôi từng bước để đi trên con đường Chúa đã đặt trước trong chức vụ.

Những năm đầu Kenneth đi vắng để hầu việc Chúa ở công trường thì thật khó cho cả hai chúng tôi. Như tôi đã nói, chúng tôi có một cuộc hôn nhân kỳ thú, và gia đình chúng tôi giống như thiên đàng trên đất. Patsy học lớp hai, còn Ken Jr. học lớp ba khi mà nhà tôi bước ra chức vụ lưu động.

Nuôi dạy con cái một mình thật là khó vì Kenneth đã đi vắng rồi. Tôi phải cố gắng vừa làm mẹ vừa làm cha khoảng tám năm.

Lúc đó tôi còn trẻ, nên tôi không biết phải làm sao. Tự tôi không thể nuôi dạy con cái, nhưng Chúa ở đó giúp tôi vượt qua, đặc biệt trong những lúc khó khăn. Ngài rất tốt lành và thành tín đối với tôi, và tôi dần dần yêu Ngài càng hơn

Đi vào công trường cũng khó khăn đối với Kenneth. Kenneth xuất thân từ một gia đình đổ vỡ, nên nhà tôi thật sự chưa hề biết cha của mình. Khi Kenneth mới lên sáu, cha Kenneth đã để lại cho mẹ anh ấy nuôi dạy bốn đứa con nhỏ. Vì thế có một gia đình và một

căn nhà có ý nghĩa nhiều đối với Kenneth.

Tôi nhớ khi Ken Jr. sinh ra, lần đầu tiên nhà tôi thấy nó, nhà tôi nhẹ nhàng bế nó trên tay rồi dâng nó cho Chúa. Sau đó nhà tôi hỏi tôi bao giờ thì đứa bé có thể biết đi sớm hơn. Đối với Patsy cũng tương tự như vậy. Nhà tôi yêu mến gia đình rất nhiều, và anh cũng là một người cha tuyệt vời đối với con cái.

Trước đó Kenneth và tôi chưa hề rời nhau, nên khi nhà tôi bước vào chức vụ lưu động, thì việc không thấy mặt nhau thì thật là khó khăn vô cùng. Có những lúc tôi tìm mọi cách để gặp mặt nhà tôi. Chỉ nói chuyện chào hỏi nhà tôi thì cũng đỡ nhớ lắm rồi. Trong

những ngày này chúng tôi không gọi điện nhiều vì không đủ tiền. Thế nhưng chúng tôi viết thư cho nhau mỗi ngày.

Mặc dù tôi nhận thư từ nhà tôi đều đều mỗi ngày, vậy mà vắng chàng tôi cảm thấy cô đơn vô cùng. Đôi khi tôi cảm thấy cô đơn, tôi lại khóc rồi than phiền với Chúa, chớ không hề than phiền cùng nhà tôi.

Tôi đã chấp nhận sự kiện là Kenneth phải đi xa tôi cùng con cái, và tôi cũng nghĩ là tôi đã dâng mình hoàn toàn cho ý muốn của Chúa. Song đôi lúc mẹ con tôi không thấy mặt Kenneth đến ba bốn tuần. Một buổi sáng nọ sau khi con cái tôi đến trường và tôi bắt đầu lau nhà và tôi kêu khóc với Chúa trong sự tuyệt vọng. Tôi than

phiền, "Chúa ơi! Con không thể chịu được cái cảnh này nữa".

Sau buổi sáng hôm đó, khi tôi đang rửa chén, tôi nghe một tiếng nói thỏ thẻ, "Ta đem chồng con đi mất biệt luôn". (Điều này không có nghĩa là Chúa sẽ cất nhà tôi đi, mà là thiếu vâng lời sẽ mở cửa cho kẻ thù bước vào tấn công). Điều đó làm tôi quỳnh lên, tôi dạo khắp nhà tìm xem ai đó đã nói. Rốt cuộc thì tôi quả quyết đó chỉ là sự tưởng tượng của tôi thôi.

Tôi chưa hề nói một lời nào với nhà tôi về điều này hay về việc tôi đã than phiền. Đi xa nhiều lúc nhà tôi cũng gặp khó khăn vậy. Kenneth biết Chúa đã kêu gọi anh tiếp tục hầu việc Chúa lưu động, nên nhà tôi phải vâng theo sự kêu

gọi đó. Nhưng đến lúc giá phải trả về việc để gia đình lại dường như quá đắt, nên nhà tôi quyết định không trả giá đó nữa.

Khi Kenneth quyết định thôi đi xa thì Kenneth đã bước ra công trường khoảng sáu tháng, còn tôi thì vẫn ở nhà với con cái. Kenneth huỷ bỏ tất cả các buổi nhóm và quyết định thử làm mục sư cho một Hội Thánh ở đông Texas.

Vào buổi sáng Chúa Nhật nọ, ngày 10 tháng 7 năm 1949, chúng tôi viếng thăm Hội Thánh đó. Kenneth tham dự lớp trường Chủ Nhật của các ông còn tôi tham dự lớp của các bà. Trong lúc dự trường Chúa Nhật, tôi bỗng nhiên trở nên khó chịu, tôi khó mà ngồi yên

được. Tôi cảm nhận trong tâm linh là có điều gì đó sai trật.

Tôi muốn rời lớp để gặp nhà tôi, nhưng tôi không biết lớp của các ông nằm ở đâu. Khi mục sư bước vào lớp ngoắt tôi thì tôi đã thu xếp túi xách và Kinh Thánh để chuẩn bị đi. Khi tôi tới cửa, ông thì thầm, "Hãy đến tư thất ngay, chồng cô đã bị đau tim, ông đang hỏi cô".

Đang trên đường đến tư thất, tim tôi đập mạnh và tâm trí thì sợ hãi. Lúc đó tôi chỉ nghĩ có một điều là Chúa yêu quý ời, đó là do lỗi của con vì đã làm bầm và than phiền Kenneth đã đi vắng quá nhiều. Con biết con đã gây ra cái nông nỗi này.

Tôi phóng tới Kenneth, và khi tôi tới đó thì nhà tôi gần chết. Thật ra, khi một số người được sai đi tìm tôi, thì những người còn lại phát hiện tim không còn đập nữa. Tôi thấy Kenneth đang nằm trên giường, mặt tái ngắt, trán ướt đẫm mồ hôi và lạnh tanh. Tôi đặt tay lên ngực nhà tôi thấy tim không đập nữa. Tôi bắt đầu khóc, rồi quỳ xuống cạnh giường và thầm ăn năn với Chúa.

Tôi thưa với Chúa, "Xin hãy tha thứ cho con về tội lầm bầm và than phiền Kenneth đã đi vắng quá nhiều. Con biết chính Ngài là Đấng phán với con bằng tiếng phán nghe được vào sáng hôm đó đang lúc con rửa chén. Con khóc và than với Ngài, rồi Ngài phán, "Ta

sẽ đem chồng con đi mất biệt luôn".

Tôi tiếp tục nói, "Chúa ôi! Xin hãy tha thứ cho con, xin hãy tha mạng sống cho nhà con. Con sẽ giữ nhà. Con sẽ không bao giờ làm bầm than phiền nữa. Con sẽ không bận tâm nhà con đi đâu hoặc ở bao lâu để làm những gì Ngài kêu gọi".

Sau này tôi khám phá ra rằng nhà tôi cũng đã ăn năn về sự không vâng lời, vậy mà nhà tôi lúc đó vẫn nghĩ mình sẽ chết. Khi cả hai chúng tôi ăn năn và tái dăng mình cho Chúa, thì Kenneth được lành tức thì, nhà tôi đứng dậy khỏi giường rồi nhảy trên nền nhà của tư thất.

Qua việc tái dăng mình, Kenneth và tôi đồng ý làm theo ý

muốn của Chúa, nhưng lần này là từ tấm lòng chứ không phải từ cái đầu. Sau đó Chúa phán nhỏ nhẹ với tôi "Ta sẽ ban cho con ân huệ mỗi ngày". Thật Ngài đã ban.

Bạn thấy không, chúng tôi là những người quyết định rằng Kenneth phải huỷ bỏ các buổi nhóm và ngưng đi xa nữa. Thế nhưng, đó không phải là chương trình của Chúa mà là hoạch định của chúng tôi. Thật ra, ngay từ đầu cả hai chúng tôi đã biết trong lòng rằng việc nhận hội thánh không phải điều Chúa muốn chúng tôi làm.

Tôi nghĩ là tôi đã nói đồng ý với ý muốn Chúa từ tấm lòng tôi rồi, vậy mà tôi nhận ra là tôi thật sự chưa có đồng ý gì cả. Tôi chỉ nói

đồng ý từ cái đầu thôi. Tuy nhiên, Đức Chúa Trời đầy lòng thương xót. Sau khi chúng tôi ăn năn, chúng tôi trở lại với những gì Chúa đã bảo Kenneth làm về chức vụ lưu động. Và kể từ đó chúng tôi cứ trung tín với sự kêu gọi và với chương trình của Chúa.

Như tôi đã nói trước đó, **VÂNG LỜI CHÚA THẬT SỰ KHÔNG MẤT MÀ LÀ ĐƯỢC TRẢ LẠI.** Không phải vì Chúa bảo bạn làm điều gì đó cho Ngài thì có nghĩa là bạn sẽ bước đi dễ dàng để làm theo những gì Chúa bảo bạn. Khi Chúa bảo bạn làm một điều gì đó, bạn có thể phải có hy sinh một số điều để vâng lời. Cuối cùng, sự hy sinh đó bao giờ cũng sẽ được bù đắp. Kenneth và tôi đã chứng

minh điều đó trong đời sống chúng tôi nhiều lần.

Hầu như tôi trải qua tám năm trong lúc Kenneth đi vắng để hầu việc Chúa. Các con tôi và tôi khó mà gặp nhà tôi trong suốt thời gian đó, và khi chúng tôi gặp được, thì lại không lâu lắm. Kenneth thường giảng những buổi nhóm đúng ngay dịp Giáng Sinh. Đôi khi, nhà tôi lúc nào cũng cố gắng ở với vợ con khoảng một tuần trong dịp Giáng Sinh trước khi nhà tôi phải đi trở lại. Đi trọn thời gian trong chức vụ là một hy sinh lớn lao, thế nhưng Chúa bảo Kenneth làm vậy, và ân huệ của Chúa đủ cho chúng tôi mỗi ngày.

Bạn biết không, nhà tôi không đi lưu động là chỉ để đi thôi. Nếu

vậy thì nhà tôi thà ở nhà với vợ con còn hơn. Vì Chúa phán, "Hãy đi" và nhà tôi phải vâng lời. Nhà tôi phải làm những gì Chúa kêu gọi. Đối với nhà tôi đó là vấn đề sinh tử.

Khi bạn nhận một sứ điệp nóng cháy trong lòng và bạn biết những gì Chúa đã kêu gọi bạn làm, bạn không thể ngồi yên và không vâng lời. Bạn phải đi ra giảng Phúc âm và chia sẻ những gì Chúa đặt trong lòng bạn. Còn nếu bạn không trung tín vâng lời Chúa, Chúa không thể làm ứng nghiệm những lời hứa của Ngài cho bạn. Ngài muốn làm ứng nghiệm, nhưng Ngài không thể vì nếu bạn không trung tín với Lời Ngài, thì làm sao

Ngài làm ứng nghiệm trong đời sống bạn được?

Vâng, Đức Chúa Trời thương xót, và nếu bạn sai trật rồi hết lòng trở lại cùng Ngài thì Ngài sẽ ban cho bạn ân huệ. Nhưng Đức Chúa Trời không thể chúc phước cho sự không vâng lời. Chúng tôi phải trung tín với Lời Ngài và ý muốn Ngài cho đời sống cá nhân. Như nhà tôi thường nói, "Nếu bạn bênh vực LỜI CHÚA thì LỜI CHÚA sẽ bênh vực bạn. Còn nếu bạn không bênh vực Lời Chúa, Ngài không có cơ gì để làm ứng nghiệm trong đời sống bạn". Điều đó đúng làm sao.

Mặc dù có những lúc trong chức vụ chúng tôi không có tiền và thiếu thốn cơm ăn, áo mặc, chúng

tôi chỉ tiếp tục trung tín với những gì Chúa đã kêu gọi chúng tôi làm. Và Chúa luôn luôn đến với chúng tôi. Khi bạn đang làm điều Chúa bảo bạn, thì điều kiện có khó khăn cỡ nào cũng không thành vấn đề, Đức Chúa Trời luôn thành tín. Ngài thành tín với tôi, thì Ngài cũng thành tín với bạn, nếu bạn vâng lời và tin cậy Ngài.

Đức Chúa Trời khi nào cũng mở đường cho chúng ta trong những lúc khó khăn và ban cho chúng ta ân huệ mỗi ngày. Tôi nhớ một lần nợ Kenneth và tôi ở phía sau trại của chúng tôi ba tháng. Tôi biết chúng tôi đang ở trong ý muốn trọn vẹn của Chúa, vậy mà chúng tôi không có đủ tiền trả tiền thuê nhà cũng như không có tiền

mua thức ăn hay quần áo cho con cái. Lúc đó tôi chưa hiểu điều đó, vì chúng tôi không được khái thị về việc thực hành đức tin để nhận tài chánh như là bây giờ. Chúng tôi chỉ tin cậy Chúa theo đức tin mà chúng tôi hiện có, và Chúa làm ơn cho chúng tôi.

Không phải tình cờ mà người chủ nhà lại là một mục sư tín cẩn chức vụ của Kenneth và ông muốn giúp chúng tôi. Ông chịu để cho Kenneth ở khi nào có tiền sẽ trả sau. Bạn thấy không, nếu bạn cứ trung tín với sự kêu gọi của Chúa, đời sống đức tin sẽ hữu dụng cho bạn, dẫn cho bạn hiện đang bước đi với Chúa ở mức nào chẳng nữa.

Trong suốt những lúc khó khăn trong chức vụ Chúa ban cho

tôi ân huệ mỗi ngày. Tôi luôn luôn có sự bình an, và tôi không hề nghi ngờ là Kenneth và tôi đang ở trong ý muốn trọn vẹn của Chúa. Ngoài ra Kenneth cũng gặp khó khăn trong lúc đi lại. Cuối cùng, vào năm 1955, chúng tôi bán hết thủy đồ đạc rồi mua một chiếc xe du lịch có rơ-moóc, và lần đầu tiên cả gia đình chúng tôi mạo muội bước ra công trường hầu việc Chúa.

Trong các buổi nhóm lưu động tôi phấn khởi vì được ở với nhà tôi. Được nghe Kenneth dạy Lời Chúa và những lời tiên tri Chúa dùng Kenneth nói ra thì thật là một niềm vui mừng và hạnh phúc cho tôi. Chính sự kiện Chúa sử dụng chúng tôi là điều quá đổi kinh ngạc đối với tôi. Đức Chúa Trời sử dụng

chúng tôi không phải vì chúng tôi là những con người đặc biệt mà chỉ vì chúng tôi là những chiếc bình của Ngài. Do đó, thật là phấn khởi để biết rằng chúng ta được phép trở thành một phần của những việc Đức Chúa Trời đang làm trên đất.

Gia đình chúng tôi đi lại khoảng 15 tháng. Trong thời gian ở công trường, Ken Jr. và Pat nhận các bài học hàm thụ, còn nhà tôi, ngoài việc giảng và dạy tại các buổi nhóm, cũng dạy dỗ chúng nữa. Khi nhà tôi đi nhóm buổi sáng về, tôi đã chuẩn bị cơm trưa xong xuôi. Sau bữa ăn trưa tôi lau bàn, còn nhà tôi để khoảng ba giờ với con cái và chúng có được một buổi học. Sau giờ đó chúng tôi nghỉ khoảng

bốn mươi lăm phút hay một giờ trước khi chuẩn bị cho buổi nhóm chiều. Điều đó hầu như là công việc hằng ngày của chúng tôi.

Pat thích sống lưu động trên xe, còn Ken. Jr thì khó chịu vì nó thích vận động và mó máy. Đi lại ngoài đường với con cái trong suốt năm học cũng khó cho nhà tôi, vì ngoài việc giảng dạy ở buổi nhóm, nhà tôi cũng mất nhiều thời gian để dạy cho con cái học hành.

Vào năm 1956 con cái chúng tôi đến học trường cơ đốc tư ở bang Oregon, nên tôi đi lại với nhà tôi trọn thì giờ ở công trường. Lúc đó cả hai con tôi đều học ở trung học. Chúng tham gia trường nội trú ở Oregon được một năm trước khi chúng tôi trở lại Texas. Tại đây cả

hai con tôi đều tốt nghiệp trung học sau đó.

Đức Chúa Trời luôn thành tín để tỏ chương trình của Ngài cho đời sống chúng tôi từng bước một, và khi chúng tôi bước đi theo Ngài và vâng theo chương trình của Ngài thì chúng tôi được thịnh vượng. Vào năm 1963, đang khi cầu nguyện tìm kiếm Chúa tại một Hội thánh nhỏ ở Houston, Kenneth nhận thêm chương trình đó. Kenneth bắt đầu bị choáng váng bởi khối lượng lớn công việc đặt trước nhà tôi. Nhà tôi biết rõ sứ điệp đức tin nơi Lời Đức Chúa Trời phải được lang ra cả thế giới. Nhà tôi kêu khóc với Chúa và nói rằng tự nhà tôi không thể làm việc đó. Đó là một công việc quá lớn lao.

Chúa bảo Kenneth, "Con không bắt được một mống cá nào từ cái bồn tắm của con đâu". Sau đó Chúa tỏ cho nhà tôi là nhà tôi chỉ đi lòng vòng hầu việc Chúa từ Hội thánh này sang Hội Thánh khác. Chúa phán với Kenneth, "Hãy bắt đầu chức vụ truyền thanh. Hãy lên chương trình truyền thanh rồi dạy, chớ đừng giảng. Hãy in tất cả các bài học của con". Vì vậy, đó là cách chức vụ Kenneth Hagin được bắt đầu, như người ta biết đến ngày nay.

Vào năm 1966 chúng tôi từ Gerlend, Texas về Noth Utica Street ở Tulsa, Oklahoma. Chúng tôi sống tại một căn hộ ở trên văn phòng chức vụ của chúng tôi. Con cái chúng tôi đều khôn lớn, còn tôi

đi vào chức vụ trọn thì giờ với nhà tôi. Chúng tôi đi xa tối đa ba tháng một lần, và khi chúng tôi về nhà trở lại, chúng tôi rất mệt.

Mặc dù chúng tôi có số điện thoại không có ghi trong niên giám điện thoại, người ta thấy xe chúng tôi đậu trước văn phòng nên đến thăm Kenneth liền "tù tù" trong ngày. Chúng tôi có rất ít sinh hoạt riêng tư ở nhà.

Vào một buổi sáng nọ của tháng Giêng, trong khi tôi đang sắp xếp giường chiếu để sửa soạn đi ngủ, tôi bị ãn nén vì không yên tĩnh và tôi quì gối cạnh giường cầu nguyện. Tôi cầu nguyện, "Chúa ơi, xin ban cho con một căn nhà, xin cho con một căn nhà trước khi sang năm mới."

Tháng năm sau đó đang khi Kenneth và tôi đang đi một chuyến du lịch xứ thánh cùng với hội thánh Full Gospel Business Men's Fellowship, Chúa sai một phụ nữ Anh Giáo mà chúng tôi chưa hề gặp đến văn phòng chúng tôi. Bà ta nói với con rể chúng tôi là Buddy Harrison, người trực văn phòng chúng tôi rằng Chúa đã bảo bà mua cho chúng tôi một căn nhà.

Bà này không chỉ mua cho chúng tôi một căn nhà xinh xắn, mà bà còn dâng rời rộng để giúp chúng tôi trang trí lại căn nhà. Vào tháng Tám của cái năm mà tôi đã xin Chúa một căn nhà, chúng tôi dời đến căn nhà Ngài đã ban cho chúng tôi. Kinh nghiệm đó chúng tỏ cho tôi một lần nữa là

nếu bạn trung tín làm những gì Chúa kêu gọi bạn, Ngài sẽ làm cho cuộc đời bạn rất kỳ thú và thoả nguyện.

Khi bạn cùng đi với Chúa, đôi lúc Ngài yêu cầu bạn làm những việc mà bạn không muốn làm hoặc giả dường như khó khăn hay bất năng. Chẳng hạn như Trung Tâm Huấn Luyện Kinh Thánh RHEMA thành thực tế vào tháng 9 năm 1974, thế nhưng theo tự nhiên thì đó là một dự án mà cả Kenneth và tôi đều do dự không muốn bắt đầu. Lúc đầu Kenneth không muốn mở trường, song Chúa xử lý nhà tôi về điều đó. Cuối cùng Kenneth vâng lời. Tôi cũng muốn vâng Lời Chúa, nhưng tôi biết việc này sẽ là một trách nhiệm lớn lao.

Chúa đã xử lý Kenneth một thời gian trước khi bắt đầu trung tâm huấn luyện. Huấn luyện những người nam và người nữ cho chức vụ sẽ là một phần lớn trong khái tượng của Kenneth để sứ điệp đức tin đến với thế giới. Vậy lúc Kenneth vâng lời Chúa bắt đầu Trung Tâm Huấn Luyện, chúng tôi không nhận thức hết được tầm quan trọng lớn lao của những gì Chúa sẽ làm qua trường đó.

Vào năm 1975, có 58 sinh viên tốt nghiệp lớp chuyên môn của trường Rhema. Năm 1991 có 827 sinh viên tốt nghiệp Trung Tâm Huấn Luyện. Từ khi trường Rhema bắt đầu, có hơn 12.000 người đã tốt nghiệp trường Rhema để bước vào công trường gặt hái cho Chúa.

Lúc đầu khi trường Rhema khởi lập, chúng tôi chưa hề mơ tưởng trường Rhema sẽ phát triển tầm cỡ như ngày nay. Tuy nhiên, Đức Chúa Trời có chương trình của riêng Ngài. Và như tôi đã học từ việc ở trong chức vụ nhiều năm: **ÂN HUỆ CHÚA ĐỀU ĐỦ CẢ.** Không gì quá khó đối với Đức Chúa Trời. Vì thế bởi ân huệ của Chúa và sự dẫn dắt của Ngài, chúng tôi bắt đầu Trung Tâm Huấn Luyện Kinh Thánh Rhema.

Trường Rhema thật sự bắt đầu tại các lớp học nằm ở Trung Tâm Cơ Đốc Sheridan ở Tulsa. Chúng tôi để một lượng thời gian đáng kể để tìm đất mua cho Trung Tâm Huấn Luyện. Cuối cùng, một trong những thành viên trong Ủy Ban

của chúng tôi chỉ cho chúng tôi miếng đất hiện nay trường Rhema đang toạ lạc. Trong tâm linh chúng tôi biết rằng đó là miếng đất thích hợp cho khu đại học. Sau khi mua, chúng tôi được biết còn hơn 50 mẫu đất (20 héc ta) nằm kế miếng đất chúng tôi, nên chúng tôi mua đứt miếng đất đó luôn.

Chúng tôi mua lần đầu vào tháng 7 năm 1976, và bởi ân huệ Chúa chúng tôi kết thúc các lớp học đầu tiên vào tháng 9, đúng lúc cho học kỳ sắp tới. Rồi kế đó, trường Rhema phát triển tới mức hầu như không thể tin nổi. Khuôn viên trường Rhema chiếm hơn 90 mẫu đất, và mỗi khi tôi nhìn, nó là một cảnh đẹp mắt đối với tôi. Đức Chúa Trời làm tất cả những điều

đó, chớ không phải Kenneth và tôi làm, vì chúng tôi chỉ là những chiếc bình của Chúa. Thế nhưng việc mở trường Rhema là chương trình của Chúa cho chúng tôi. Khi bạn vâng lời Chúa và hoàn thành chương trình cũng như mục đích của Ngài, thì chức vụ của bạn, dù là chức vụ gì, sẽ phát triển vượt trội hơn mọi điều bạn có thể cầu xin hoặc suy tưởng.

Ngay nay chức vụ chúng tôi tiếp tục phát triển. Kenneth không có nói đến chuyện về hưu. Trước đây nhà tôi đã nói về việc giảm hoạt động, nhưng chúng tôi thực sự chưa làm việc đó. Cả hai chúng tôi dự định cứ hoạt động cho tới khi chúng tôi về với Chúa hoặc giả đến khi Chúa trở lại.

Nghĩ lại những năm tháng ấy, tôi có thể nói thành thật rằng Đức Chúa Trời đã thành tín dẫn dắt chúng tôi mỗi lúc từng bước một. Và khi chúng tôi trung tín vâng lời Ngài, Chúa tỏ cho chúng tôi biết thêm về chương trình của Ngài. Bởi vì chúng tôi vâng lời Chúa, bây giờ chúng tôi nghĩ lại và nhìn thấy mọi sự mà Chúa đã hoàn thành trong đời sống chúng tôi. Ngài thật sự đã ban cho chúng tôi ân huệ mỗi ngày như Ngài đã hứa. Và Ngài đã đổi mọi thử thách thành một lời chứng về sự thành tín và tình yêu của Ngài.

Chương 3

Nêu gương Tin Kính Ở Nhà

Khi Chúa bảo nhà tôi bắt đầu chức vụ ở công trường, chúng tôi quyết định là tôi phải ở nhà để tạo cho bầu không khí trong gia đình ấm cúng đối với con cái. Chúng tôi không muốn con cái đi lại trong công tác khi chúng còn trẻ. Chúng tôi muốn chúng đến trường để học tập và biết hoà đồng với các trẻ em khác.

Chúng tôi cũng muốn con cái đến trường để chúng biết cách sống ở thế gian. Cơ đốc nhân không thuộc thế gian, nhưng chắc chắn chúng ta còn sống ở thế gian (Giăng 17:12-16). Chúng tôi biết rõ con cái chúng tôi mai này sẽ ra đời

và sẽ học được cách đối diện với cuộc sống mà vẫn còn giữ được đức tin của nó. Bất kể là cha mẹ cố gắng che chở cho con cái mình bao nhiêu chăng nữa, mai này con cái họ vẫn phải đối diện với cuộc sống.

Thật là buồn khi trẻ con được bảo bọc hoàn toàn khỏi thế gian, vì mai này con trẻ lớn lên và bị đẩy vào một thế giới vô cùng rộng lớn, thì nó không biết xử sự như thế nào và có thể đi lung tung mà không có hướng đi đúng trong cuộc sống. Thật là buồn để thấy con trẻ lớn lên mà không được chuẩn bị đáp ứng những thách thức chúng phải đối diện.

Vậy nên trong lúc nhà tôi đi lại trong chức vụ, tôi phải ở nhà khoảng tám năm, và tôi phải sống

ở nhà với con cái. Dĩ nhiên, cả gia đình chúng tôi cũng đi lại trong suốt những tháng hè, vì khi đó con cái không đến trường.

Nuôi dạy con cái tự nó là một sự kêu gọi rồi. Có nhiều thách thức liên quan đến việc nuôi dạy con cái, đặc biệt nếu bạn là một người cha, người mẹ đơn độc, hoặc là một người mẹ giống như trường hợp của tôi có chồng đi lại trong chức vụ. Trong khi nhà tôi đi vắng, tôi vừa là mẹ vừa là cha đối với con tôi. Tôi lo cho chúng đến trường và tạo môi trường tốt ở nhà. Thế nhưng tôi cũng đảm bảo cho con cái chúng tôi có một gia đình cơ đốc gương mẫu. Mẹ con tôi luôn dự nhóm trung tín, cả khi nhà tôi đi vắng.

Trung tín dự nhóm Hội Thánh của bạn là điều rất quan trọng. Từ trước đến giờ Kenneth và tôi luôn luôn là những người gắn bó với Hội thánh địa phương. Đức Chúa Trời hoạch định Hội Thánh là nơi chúng ta được nuôi dưỡng phần thuộc linh và được dạy dỗ Lời Đức Chúa Trời. Điều đó không có nghĩa là bạn không thể được nuôi dưỡng thuộc linh trong thì giờ ở riêng với Chúa và đọc Kinh Thánh tại nhà. Song không dự nhóm Hội Thánh, bạn không thể nào tăng trưởng thành một cơ đốc nhân như bạn muốn.

Suốt thời gian nhà tôi đi xa để hầu việc Chúa, tôi dắt hai con tôi đến nhà thờ hầu như là mỗi khi cửa nhà thờ mở. Con cái không bao

giờ bực bội, vì trong suốt đời sống của chúng, chúng được huấn luyện là dự nhóm Hội Thánh là điều bắt buộc. Vào Chúa nhật con cái tôi không hề hỏi tôi "Mẹ ơi, hôm nay mình có đi nhóm không?" Vì luôn luôn có một luật trong nhà tôi là chúng ta phải đến Hội Thánh nhóm.

Hai con tôi lúc nào cũng muốn đến Hội Thánh. Chúng nó muốn đến dự nhóm Hội Thánh, và chúng muốn kết thân với các loại bạn nào yêu mến Chúa giống như chúng. Tôi nghĩ một trong những lý do mà con tôi thích kiểu đó là vì tôi giữ chúng ở một Hội Thánh khi chúng còn trẻ và đó là nơi chúng làm cho phần lớn đám bạn chúng tăng trưởng.

Khi nào tôi cũng quan tâm đến những đứa bạn mà con cái tôi chọn chơi. Khi hai con tôi lớn lên, tôi biết những đứa bạn chúng kết thân, và thường tôi biết chúng ở đâu đang làm gì vì chúng hầu như khi nào cũng mời bạn chúng về nhà chúng tôi trò chuyện. Có nhiều hôm vào cuối tuần và vào buổi chiều sau giờ tan học nhà tôi chật ních người. Vậy mà tôi thích cái cảnh như vậy.

Tôi luôn nói với con tôi, "Hãy rủ bạn bè đến đây trò chuyện. Khi nào các con muốn chúng nó đến, nhà mình luôn mở cửa". Căn nhà là nhằm mục đích để sống và vui chơi. Nói cho cùng, tôi đang sống cho ai nếu không phải là cho gia đình tôi sao?

Tôi luôn để cho hai con tôi chơi giỡn khi chúng rũ bạn bè về nhà chúng tôi. Tôi không sợ nhà cửa sẽ dơ dáy và tôi ít khi than phiền chúng về điều đó. Đúng! Tôi biết nhà cửa sẽ dơ dáy. Thế nhưng, tôi luôn dạy các con cái tôi biết dọn sạch sẽ những dơ bẩn để không gặp phải nan đề.

Việc bạn khó chịu về căn nhà bạn trông làm sao đâu thì không gì là tội lỗi. Thật ra, bạn phải ước ao căn nhà mình trông đẹp đẽ và bạn nên làm mọi sự có thể được để đảm bảo căn nhà sạch sẽ và cứ sạch luôn. Nếu bạn không dọn sạch nhà cửa bạn, không giữ cho nó trông đẹp đẽ, việc đó sẽ lây sang các lĩnh vực khác trong đời sống bạn; nó cũng chứng tỏ là đời

sống bạn không có ngăn nắp. Cuộc sống không phải toàn là thuộc linh thôi; những điều thực tế cũng quan trọng vậy.

Vậy nên giữ cho nhà cửa bạn sạch sẽ và trông đẹp đẽ thì không gì là tội lỗi. Nhưng việc bạn bực bội khó chịu về việc con cái mình rũ bạn bè chơi giỡn ở nhà là điều không đúng. Có nhiều thứ còn quan trọng hơn là việc giữ cho căn nhà khi nào cũng ngăn nắp trật tự. Một căn nhà có thể luôn được giữ sạch. Thế nhưng điều rất quan trọng là tạo cho được một mái ấm gia đình bạn. Nếu con cái bạn lớn lên trong một bầu không khí gia đình đầm ấm, thì ngay cả khi trưởng thành chúng sẽ luôn có những kỷ niệm đẹp đẽ về gia đình.

Do đó, tôi biết rõ con cái tôi ở đâu và chúng chơi với ai, vì chúng tôi luôn cho phép bạn bè của con chúng tôi đến chơi bất cứ khi nào. Dĩ nhiên, khi con chúng tôi không ở nhà, tôi luôn biết được chỗ để tìm chúng. (Cậu Ken Jr. thích thể thao và là một vận động viên chính cống. Nên nếu cậu ta không có nhà, tôi biết ngay là tôi có thể tìm đến nơi đội banh đang chơi).

Tất nhiên tôi không biết mọi việc con tôi làm, mà con cái tôi cũng không phải là số một. Thế nhưng, tôi cố gắng hết sức để biết được chúng đang giao du với bạn bè tốt vì nếu con cái trà trộn với đám bạn hư hỏng, chúng sẽ khởi sự bắt chước những thói hư tật xấu mà có thể rất nguy hại đến chúng.

Mặc dù tôi biết các bạn của con tôi là ai, điều đó không có nghĩa là tôi luôn kiểm soát con cái tôi, không cho nó tự suy nghĩ hay được tự do gì cả. Thật là tốt để cho con cái tự chúng quyết định bởi vì điều đó sẽ giúp chúng đương đầu với cuộc sống dạn dĩ hơn khi chúng thành người lớn.

Tôi tin tốt nhất là nên dạy cho con cái phân biệt giữa đúng và sai hơn là dạy nhiều điều đừng nên làm và nên làm. Nếu bạn dạy con cái phân biệt giữa đúng và sai, chúng sẽ có khả năng thực hiện các quyết định đúng khi chúng ở một mình. Ngược lại, nếu bạn dạy cho con cái bạn đừng làm điều này hay phải làm điều kia, hay dạy các nguyên tắc chúng không hiểu,

chúng có thể lớn lên nổi loạn cùng bạn và Đức Chúa Trời.

Con cái chúng tôi luôn được dạy dỗ phải kính trọng Đức Chúa Trời. Chúng cũng được dạy dỗ phải kính trọng sự kêu gọi của Đức Chúa Trời trên đời sống cha của chúng. Con cái chúng tôi hiểu được những việc Chúa đã kêu gọi cha của chúng vì chúng tôi chia sẻ với chúng và chúng tôi làm cho chúng cảm nhận những điều đó và là một phần tử để hoàn thành sự kêu gọi đó.

Hai con tôi không than phiền hay bực bội về sự kiện là cha chúng đang ở trong chức vụ và không thể ở nhà với chúng nhiều như cha chúng muốn. Lẽ tự nhiên, điều đó không dễ dàng đối với

chúng vậy mà khi nào chúng cũng thật sự thản nhiên về việc đó. Điều đó không có nghĩa là con cái chúng tôi không có nhờ cha, thật ra chúng nhớ cha chúng rất nhiều, thế nhưng chúng hiểu được những việc Chúa kêu gọi cha chúng làm. Và điều đó đã giúp ích rất nhiều. Chúng tôi cố gắng tạo ra một cuộc sống gia đình bình thường cho hai con tôi, và chúng là những đứa trẻ hạnh phúc.

Nhà tôi có kể một câu chuyện về một lần nọ nhà tôi đến cậu Ken Jr. đi theo vào dịp lễ giữa Xuân. Một hôm cậu Ken Jr. khóc hỏi cha tại sao cha không ở nhà giống như những người cha khác. Nhà tôi mềm mại giải thích tại sao, rồi sau cha con cùng quỳ gối cầu nguyện.

Điều đó thoả đáp những thắc mắc của cậu Ken Jr. Nó hiểu nên không hề thắc mắc tại sao cha nó không thể luôn ở nhà với nó nữa.

Có người cha đi lại trong chức vụ là điều mất mát cho cậu Ken Jr. hơn là cô Pat. Tôi nghĩ vắng cha thì các cậu trai gặp khó khăn hơn vì các cậu trai khi lớn lên cần hình ảnh người cha. Thế nhưng cậu Ken Jr. rất hài lòng về sự kiện cha nó có chức vụ lưu động.

Cậu Ken Jr. không có bực bội, tham phiến, vậy mà thỉnh thoảng tôi nhìn khuôn mặt cậu bé bỏng của nó và hiểu được là nó muốn cha nó ở nhà. Tôi đoán chắc con trai tôi có nhiều điều muốn tâm sự với cha nó mà nó không thể tâm sự với tôi được. Khi thấy điều đó,

lòng tôi thật xót xa. Mà vì tôi biết Chúa đã bảo nhà tôi bước vào chức vụ lưu động, nên dễ dàng trung tín hơn. Chúa đã giúp chúng tôi vượt qua những khó khăn này, và Chúa đã tái diễn điều đó nhiều lần cho chúng tôi trong nhiều năm.

Nhiều khi phải có những sự hy sinh trong chức vụ. Thế nhưng, nếu bạn than phiền vì có những hy sinh đó, nó sẽ để lại ấn tượng xấu nơi con trẻ.

Chẳng hạn, có nhiều lúc nhà tôi vắng nhà mà mẹ con tôi chỉ còn một vài đồng tiền lẻ cho hơn một tuần, chờ cho đến khi nhà tôi giảng buổi nhóm kế tiếp. Vậy mà tôi chưa hề than với chồng tôi, và cũng chưa hề nói với con cái tôi là nhà mình hết tiền. Vì thế, các con

tôi điều biết khi nào tôi cũng có nhiều tiền.

Đối với con trẻ, có những đòi hỏi liên tục về tiền bạc vì chúng cần áo quần, dụng cụ học hành, và tiền phụ thu cho các hoạt động của trường và Hội Thánh. Tôi luôn thưa với Chúa, "Chúa ôi! bằng cách nào đó Ngài phải trang trải số tiền này vì con sẽ không cúp tiền của con cái con". Và Chúa luôn mở đường; Ngài luôn tiếp ứng vì Ngài rất là thành tín. Do đó, con cái tôi không bị "cúp" tiền.

Tôi chưa hề than vãn cái việc chúng tôi đang ở trong chức vụ và chúng tôi phải hy sinh. Vâng, có những lúc chúng tôi không có tiền, không có nhiều thức ăn, và con cái thì không đủ áo quần để mặc. Tuy

nhiên, chúng tôi luôn vượt qua được những lúc khó khăn này. Những lúc khó khăn không bao giờ *dai dẳng* hơn ân huệ *lúng lảng* của Chúa dành cho chúng ta.

Vậy nên, dù chúng tôi phải hy sinh trong chức vụ, chúng tôi luôn dạy con cái rằng hầu việc Chúa là tuyệt vời. Chúng tôi không muốn chúng thấy hình ảnh xấu về chức vụ. Tôi đã nghe nhiều vợ của mục sư nói, "Thằng con xấu số của tôi. Chúng phải hy sinh vì chúng tôi đang ở trong chức vụ. Nó không thể làm việc này, việc kia được."

Tôi chưa hề nói với con cái tôi là Cha mẹ không đủ sức mua cho chúng những điều chúng cần. Kenneth và tôi luôn nói với con cái là Chúa sẽ đáp ứng những nhu cầu

của nhà mình. Vậy nếu tôi nói với chúng là chúng tôi không đủ sức lo những thứ gia đình cần, chúng sẽ nghĩ, “Ồ! Chúa sẽ không tiếp ứng cho gia đình mình.” Tôi không muốn chúng nghĩ kiểu đó vì Chúa luôn luôn tiếp trợ cho chúng tôi khi chúng tôi ngửa trông và tin cậy nơi Ngài. Đức Chúa Trời luôn thành tín.

Con cái chúng tôi được biết về sự thành tín của Đức Chúa Trời khi chúng lớn lên. Chúng không chỉ kính trọng những công việc của Chúa mà còn kính trọng lo cho nhà tôi và tôi. Chúng vô cùng quý báu đối với chúng tôi. Nhà tôi dạy cho chúng Lời Chúa khi chúng còn trẻ, và trong lúc nhà tôi đi vắng, mẹ con tôi không hề ngưng đọc Kinh

Thánh và cầu nguyện mỗi ngày trước khi các con tôi đến trường.

Pasty là một bé gái hiền lành và dễ thương. Còn Ken Jr. giống cha của nó, rất là lanh lẹ, nhưng khi nào cũng là người hiền hoà. Thậm chí trong những năm còn niên thiếu, Ken Jr. rất quan tâm tới tôi. Nó luôn hứa chắc là vào những dịp lễ và dịp đặc biệt không để tôi một mình.

Chúa chúc phước cho gia đình tôi bằng nhiều cách vì chúng tôi vâng theo ý muốn Ngài. Hai con chúng tôi đều được cứu và đầy dẫy Thánh Linh ở tuổi ấu thơ và cả hai đều hết lòng yêu Chúa.

Tôi thật sự không thúc ép hai đứa quyết định điều gì liên quan đến Chúa. Tôi để Chúa làm điều

đó. Điều tôi làm là chỉ khuyến khích chúng hầu việc Chúa và trung tín với Hội Thánh nhà của chúng. Kenneth và tôi cảm thấy có bốn phận dạy cho con cái trung tín trong những việc nhỏ khi chúng còn trẻ, vì tôi biết khi chúng lớn lên điều đó sẽ giúp chúng trung tín trong những việc khác.

Nếu bạn huấn luyện và đặt Lời Chúa trong con cái mình khi chúng còn trẻ, thì khi chúng lớn lên thì chúng có thể phạm một số lỗi lầm, nhưng chúng sẽ không bị thế gian lôi cuốn. Thậm chí khi chúng trưởng thành nếu có phạm lỗi lầm rồi bắt đầu quay khỏi Chúa, chúng sẽ trở lại vì có Lời Chúa mà bạn đã rót vào chúng.

Đúng, trẻ con phải ra trẻ con, còn thiếu niên phải ra thiếu niên. Và chúng nó không phải khi nào cũng làm đúng hết mọi thứ. Chúng phải lớn lên giống như mọi người. Nhưng nếu bạn dạy con cái mình cách đúng đắn và chỉ cho chúng biết tình yêu của Chúa khi chúng còn trẻ thì, khi chúng trưởng thành chúng sẽ không quay khỏi Chúa.

Huấn luyện con cái bạn về những công việc của Chúa thì thật quan trọng, mà cầu nguyện cho chúng cả khi chúng trưởng thành lại cũng quan trọng như vậy. Nếu bạn làm tròn bổ phận mình ở nhà và cầu nguyện cho con cái mình, thì thậm chí khi chúng bị cám dỗ để phạm tội, chúng sẽ cảm nhận

được một chút "thôi thúc" bên trong của Đức Thánh Linh để dẫn chúng ta vào con đường ngay thẳng.

Tôi nhớ lúc cậu Ken Jr. ở tại Taipei - Đài Loan, đang phục vụ cho quân đội Mỹ trong suốt thời gian chiến tranh Việt Nam. Một lần nọ nó viết cho tôi một lá thư, cảm ơn tôi về tấm gương điển hình mà cả nhà tôi lẫn tôi đã nêu cho nó khi nó còn là một đứa trẻ. Nó cảm ơn tôi về việc kèm cặp nó đi nhóm lại suốt những năm cha nó đi lại để hầu việc Chúa, những lúc mà rất khó để dự nhóm điều đặn.

Trong lá thư Ken Jr. thú thật là đang khi ở nước ngoài nó đã bị cám dỗ phạm một số tội lỗi, mà nó không phạm là nhờ tấm gương nó

thấy được khi nó còn trẻ. Điều gì thoả nguyện hơn cho một người mẹ khi biết con cái mình đang cùng đi với Chúa trong lúc trưởng thành là nhờ những tấm gương tốt chúng học được ở nhà lúc còn nhỏ.

Dĩ nhiên, kỷ luật cũng đóng một vai trò quan trọng trong việc dưỡng dục con cái. Và kỷ luật bắt đầu tại nhà chứ không phải tại hội thánh hay trường học. Tôi là người chủ trương áp dụng kỷ luật ở nhà chúng tôi, chủ yếu là vì tôi gần gũi con cái hơn là nhà tôi. Như tôi đã nói, con cái tôi không phải là số một, mà chúng cũng không phải là khó kỷ luật. Chúng rất nghe lời, và chúng chưa bao giờ nổi loạn cùng nhà tôi và tôi.

Tôi nghĩ một lý do mà một số đứa trẻ bất tuân và nổi loạn là vì chúng không thấy tấm gương tốt bày tỏ ở nhà. Nhiều khi chúng không thấy cha mẹ chúng chứng tỏ loại tình yêu của Chúa. Chẳng hạn, nếu một người chồng, người vợ không ăn ở trong tình yêu thương với nhau, điều đó sẽ làm bằng chứng sờ sờ cho con cái họ. Nó sẽ bị lộ ra. Một người chồng, người vợ mà không bày tỏ tình yêu thương với nhau là đang nêu gương xấu cho con cái họ.

Nếu bạn là người cha, người mẹ không bày tỏ chút tình yêu thương nào với người chồng, người vợ của mình thì làm sao bạn có thể mong con cái mình bày tỏ tình thương với người khác? Ngược lại

nếu vợ chồng yêu thương tử tế với nhau, con cái họ lớn lên cũng tử tế yêu thương.

Dẫu bạn có muốn tin điều đó hay không, thì con cái bạn sẽ bắt chước điều bạn làm. Chúng sẽ bắt chước bạn vì chúng chỉ biết được những gì chúng thấy nơi bạn. Nói cho cùng, ai sẽ huấn luyện con cái bạn khác hơn là bạn, là cha mẹ của chúng? Vậy, hãy nêu gương tốt và ăn ở trong tình yêu thương với vợ hoặc chồng bạn cũng như con cái bạn.

Việc cha mẹ phải sống đời sống cơ đốc cho con cái mình thấy rất là quan trọng, đặc biệt nếu họ đang ở trong chức vụ. Trong những ngày đầu chức vụ, nhà tôi thấy nhiều người hầu việc Chúa không

làm như vậy. Họ nêu gương xấu trước mặt con cái họ và việc đó làm hại đời sống thuộc linh của các đứa trẻ này.

Một cách mà cha mẹ có thể nêu gương xấu trước mặt con cái họ là nói chuyện tầm phào và chỉ trích kẻ khác. Vậy nên, bạn đừng bao giờ nói xấu về người khác trước mặt con cái bạn. Bạn có thể nghĩ con cái bạn đang còn nhỏ, không thể hiểu điều bạn đang nói. Vậy mà khi chúng lớn lên, chúng sẽ hiểu, và chúng sẽ nhớ thế nào bạn nói về người khác.

Một lần nọ lúc Ken Jr. khoảng mười hai tuổi, nhà tôi chở nó theo để đến một buổi nhóm vì Ken Jr. được nghỉ học. Hai cha con đang ở tư thất mục sư của Hội Thánh

Kenneth đang hầu việc Chúa. Một ngày nọ khi hai Cha con đang ngồi tại bàn ăn tối, vị mục sư của Hội Thánh đó đang nói xấu về một số tín đồ và chấp sự của Hội Thánh ông. Nhà tôi kể lại là nhà tôi cứ quan sát để xem thử nó phản ứng thế nào. Cuối cùng nhà tôi nói với vị mục sư này, "Thà anh mắng trước mặt con trai tôi, còn hơn là chỉ trích người khác trước mặt nó."

Những điều mục sư này nói về tín đồ và chấp sự của hội thánh ông có thể là đúng, tuy nhiên, nói cách tiêu cực về người khác là để lại ấn tượng xấu nơi tâm trí trẻ nhỏ. Nếu con cái nghe cha mẹ chúng ngồi lê đôi mách và chỉ trích người khác thì chúng lớn lên cứ

ngĩ cái lẽ thói đó là đúng. Thế nhưng việc đó không đúng.

Chúng ta nên cầu nguyện cho người khác, chứ không nên nói về người khác. Chúng ta cần cầu nguyện cho nhau. Cầu nguyện cho người khác là một phần của việc bước đi trong tình yêu thương và nêu gương tốt. Thế nhưng nếu bạn không bước đi trong tình yêu thương và lúc nào cũng ngồi lê đôi mách và chỉ trích thì con cái bạn sẽ làm y như vậy, vì bạn là tấm gương của chúng.

Như tôi đã nói, một số cha mẹ, ngay cả những người hầu việc Chúa, không nêu gương tốt cho con cái họ. Và họ không bày tỏ cho con cái họ loại tình yêu của Chúa. Một số bậc Cha mẹ quá hà khắc với con

cái họ hoặc không để ý gì đến con cái mình. Vậy nên, con cái mà không được cha mẹ yêu thương thì khi lớn lên chúng sẽ không biết cách chia sẻ hay đón nhận tình yêu thương một cách đúng đắn.

Kenneth và tôi luôn quyết định là chúng tôi dành nhiều tình yêu cho con cái chứ không để mất chúng vì cơ chức vụ. Chúng tôi đã chứng kiến nhiều đứa con của người hầu việc Chúa lớn lên nổi loạn cùng Chúa và sa ngã khỏi Chúa, vì khi còn nhỏ chúng bị cha mẹ bỏ lơ. Vậy nên Kenneth và tôi quyết định không để điều đó xảy ra trong gia đình chúng tôi.

Trước khi lấy nhau, Kenneth và tôi bàn về cách chúng tôi sẽ nuôi dạy con cái. Một trong những

điều mà nhà tôi nói với tôi, "Tại sao mình đi ra đem con người ta được cứu mà để chính con mình xuống địa ngục?" Sau đó chúng tôi quyết định không bao giờ bỏ lơ con cái.

Khi nhà tôi còn là một đứa trẻ, đời sống gia đình nhà tôi bị tiêu tan. Nhạc phụ nhà tôi đã để lại bốn đứa con thơ cho người mẹ nuôi. Cuối cùng mẹ của nhà tôi bị suy nhược thần kinh và mờ mắt nên không còn chăm lo cho con cái mình được nữa. Vậy nên, nhà tôi hầu như lớn lên như một đứa trẻ mồ côi, một số anh em của nhà tôi sống ở chỗ này, còn một số sống ở chỗ khác. Nhà tôi lúc nào cũng mong đợi đến lúc mình lớn lên và có một gia đình riêng.

Kenneth bắt đầu giảng lúc mười bảy tuổi. Trong những ngày này, một người được mời giảng tại một Hội Thánh thường ở lại nhà của mục sư. Một điều Kenneth để ý khi ở lại nhà của các mục sư là nhiều mục sư và vợ họ bận rộn với công việc trong chức vụ đến nỗi họ thường bỏ lơ giúp đỡ chính con cái họ.

Trong số các vị mục sư này đi suốt ngày, tối về nhà nên không thì giờ ở với con cái. Nhiều khi các vị này mệt mỏi sau một ngày làm việc mệt nhọc, nên họ hoá ra bực bội và khó gần gũi. Họ trút hết những bực bội lên con cái và con cái họ phải gánh chịu điều đó.

Đó là lý do tôi luôn đặt gia đình lên ưu tiên hàng đầu. Khi

con cái chúng tôi còn quá nhỏ, tôi để hầu hết thời gian để chăm lo chúng.

Tôi tham dự buổi nhóm của các bà, và tôi cũng tham gia nhiều công tác của Hội Thánh, song tôi đảm bảo là con cái tôi không phải gánh chịu. Cương vị của tôi là đảm bảo cho con cái tôi được chăm lo chu đáo trước tiên, trước khi tôi tham gia vào công việc chức vụ. Tôi vẫn là một phần tử của chức vụ nhà tôi, vì tôi hỗ trợ và cầu nguyện cho nhà tôi, mà tôi cũng giữ cho mọi việc trôi chảy êm xuôi ở nhà. Vậy nên Kenneth và tôi quyết định đặt điều nào trước tiên ra trước tiên, chứ không bỏ lơ con cái.

Một điều tôi hay làm với nhà tôi là đi theo nhà tôi lúc thăm viếng Hội Thánh. Kenneth không có đi thăm viếng nhiều như các mục sư khác vì nhà tôi luôn dạy dỗ dân sự để tự họ đến với Lời Chúa và tự họ tin cậy Chúa. Họ lớn lên trong những công việc của Chúa và họ không cần lúc nào cũng phải được người khác cầu nguyện hay chỉ dẫn cho. Nếu các tín hữu Hội Thánh chúng tôi cần chúng tôi, chúng tôi có ở đó với họ vì đó là trách nhiệm của chúng tôi và vì chúng tôi yêu mến họ. Thế nhưng, chúng tôi không có chiều chuộng họ bằng cách thăm viếng họ liên tục.

Kenneth cũng không hề thăm viếng hay cố vấn một người nữ nếu

người đó ở một mình, vì ma quỷ sẽ dùng điều đó để bắt đầu loan tin thất thiệt. Một người hầu việc Chúa mà thăm viếng hay cố vấn cho một người nữ ở một mình là điều không hay. Kenneth luôn mong tôi giúp đỡ trong lĩnh vực này, vì vậy tôi thường đi thăm viếng với nhà tôi.

Giữ nhà và nuôi dạy con cái là công việc chiếm hết thời gian, nên khi tôi cùng đi thăm viếng với nhà tôi, thì nhà tôi luôn giúp tôi làm công việc nhà. Nhà tôi lo phần lớn công việc nội trợ trong khi tôi lo tắm rửa mặc áo quần cho con cái. Chúng tôi luôn đem con cái cùng đi thăm viếng Hội Thánh, hoặc chúng tôi đem gửi con cho bà nội vì lúc đó chúng tôi không có người giữ trẻ

(từ đó trở đi chúng tôi không biết người giữ trẻ là gì). Vì nhà tôi giúp chúng tôi trong công việc nội trợ, nên khi chúng tôi rời khỏi nhà đi thăm viếng vào buổi sáng, thì tư thất mục sù lúc nào cũng khang trang sạch sẽ.

Chúng tôi luôn cố gắng nuôi dạy con cái đúng theo Lời Đức Chúa Trời và ngay từ lúc con cái chúng tôi còn rất nhỏ, chúng tôi bắt đầu dạy cho chúng về Đức Chúa Trời.

Tôi nhớ trước khi con cái chúng tôi bắt đầu đến trường đi học, nhà tôi đọc các truyện tích thiếu nhi cho chúng. Cậu Ken Jr. có thể trả lời mỗi câu hỏi trong các sách này. Nó trả lời chớp nhoáng. Cô Pat thì có tính khác hơn cậu

Ken Jr. Nó ngồi xuống lắng nghe nhà tôi đọc và nó cũng biết trả lời. Nhưng mà cô Pat còn e dè không thích trả lời to tiếng như cậu Ken Jr..

Chúng tôi huấn luyện con cái chúng tôi trong những điều kiện thuộc linh mà cũng huấn luyện trong những điều kiện tự nhiên nữa. Chẳng hạn, tôi dạy hai con tôi cách làm công việc gia đình khi chúng còn trẻ, tôi bắt chúng làm giúp tôi rửa và lau khô chén đĩa. Con cái phải được dạy để biết cách gánh vác trách nhiệm vì điều đó xây dựng lòng tin nơi chúng.

Tôi nghĩ con cái của những người hầu việc Chúa khi lớn lên có nhiều trách nhiệm hơn những đứa trẻ khác vì con cái của những

người hầu việc Chúa lúc nào cũng phải khát khao nêu gương tốt. Đó là một trách nhiệm lớn, không phải lúc nào cũng dễ. Thế nhưng nếu con cái của người hầu việc Chúa trung tín với Chúa và với sự kêu gọi của cha mẹ, chúng cũng sẽ được khen thưởng.

Tôi luôn nói với con tôi, "Đừng bao giờ làm bất cứ điều gì tạo ra vết nhơ trên chức vụ cha con. Hãy giữ đời sống ngay thẳng với Chúa và sống đúng đắn cùng nêu gương tốt cho bạn bè con". Vâng, tôi biết hai con tôi là những đứa trẻ bình thường và đôi khi chúng pha trò tinh nghịch. (Cậu Ken Jr. thường nói là nó nghĩ tôi có tới bốn mắt). Các con tôi không phải là thiên sứ; chúng không phải là số một. Thế

nhưng chúng kính trọng những công việc của Chúa, và chúng cố gắng nêu gương tốt trước mặt mọi người.

Khi hai con tôi đến trường tư trong một năm, chúng học cùng lớp với các con mục sư. Như nhà tôi thường kể lại, cậu Ken Jr. về nhà kể cho cha nó nghe là vấn đề rắc rối nhất mà nhiều thầy giáo gặp phải là với những đứa con mục sư. Ken Jr. nói với cha nó, "Cha mẹ của những đứa này không hề tin tưởng con cái họ, và những đứa trẻ này sống nhờ vào lòng ước mong của cha mẹ".

Tại trường cao đẳng Kinh Thánh cậu Ken Jr. cũng để ý thấy điều tương tự như vậy. Ken Jr. bắt đầu lái xe hơi khi nó còn 16 tuổi.

Một số bạn học cao đẳng của nó hỏi, "Chẳng lẽ cha mày để mày lái xe khi mày mới 16 tuổi sao?" Ken Jr. đáp lại, "Dĩ nhiên, lúc tao 16 tuổi, tao chở mẹ và chị tao đi một mạch từ Texas đến Oregon".

Nhiều đứa bạn của Ken Jr. nói, "Bố tao không hề cho phép tao lái xe hơi. Ông sẽ la nếu tao đòi lái". Điều đó không hay, vì khi làm vậy chúng tỏ cho con cái là cha mẹ không tin tưởng nơi con cái, và điều đó cũng xúc phạm đến lòng tự tin của chúng.

Khi con cái bạn còn nhỏ, hãy luôn quả quyết là chúng xứng đáng làm một điều gì đó. Nếu trước đây bạn chưa quen làm vậy, bây giờ bạn hãy khởi sự xây dựng lòng tin nơi con cái mình. Hiện tại dấu con

cái bạn dường như hành xử có tội tệ gì đi nữa, đừng bao giờ quở chúng là chúng không xứng đáng gì cả. Điều đó phá vỡ lòng tin của chúng. Bạn phải xây dựng lòng tin trong con cái mình. Mà bạn làm điều đó bằng cách tôi luyện chúng, giao cho chúng trách nhiệm, và tin tưởng là chúng có thể làm được việc bạn đã giao phó.

Như tôi đã nói, nhiều khi trong chức vụ cha mẹ để nhiều thì giờ hầu việc Chúa đến nỗi họ quên dạy dỗ huấn luyện chính con cái họ. Thế nhưng con cái còn được huấn luyện trong cách sống hằng ngày cũng trong những điều thuộc linh. Chúng còn được dạy dỗ làm thế nào để sống đời sống đời sống Cơ đốc, và chúng cần học biết cách

tin Lời Đức Chúa Trời cho mình. Con cái không tự động học được những thứ này. Chúng phải được dạy dỗ, và việc dạy con cái xây dựng lòng tin trong chúng, chứng tỏ cho chúng là bạn quan tâm chúng nên mới để thì giờ với chúng.

Cha mẹ không chỉ dạy dỗ con cái mà còn nêu gương tin kính cho con cái. Cha mẹ nên bày tỏ tình yêu Chúa cho con cái mà cũng nên bày tỏ tình yêu tự nhiên nữa, bởi vì con trẻ cần tình yêu. Điều đáng buồn cho con cái được nuôi dạy trong một gia đình không được bày tỏ tình yêu thương.

Nhà tôi và tôi luôn bày tỏ tình yêu thương cho con cái chúng tôi và nhà tôi và tôi cũng yêu nhau

đằm thắm. Cái ngày chúng tôi lấy nhau, điều trước tiên nhà tôi nói với tôi sau khi chúng tôi rời hội thánh là "Chúng mình khi nào cũng là đôi tình nhân". Và kể từ đó chúng tôi là đôi tình nhân.

Chúng tôi tình tứ bởi vì chúng tôi thích vậy và cứ duy trì nó luôn. Cả khi chúng tôi xa cách nhau trong lúc nhà tôi đi xa, chúng tôi vẫn giữ sự tình tứ. Suốt những năm này nhà tôi đi vắng rất nhiều, mỗi ngày chúng tôi viết thư bày tỏ tình yêu thương cho nhau. Trong trường hợp chúng tôi "càng xa nhau thì càng nhớ nhau" bởi vì tình yêu chúng tôi ngày càng đằm thắm hơn. Kenneth luôn là một người chồng yêu thương và quan tâm tôi. Nhà tôi luôn nhớ ngày

sinh nhật và những ngày đặc biệt của tôi và mỗi ngày nhà tôi mềm mại, tốt bụng, yêu thương và hữu ích trong mọi cách.

Kenneth cũng là người cha tuyệt diệu. Lớn lên, con cái chúng tôi rất thán phục cha mình và khỏi phải thắc mắc về điều đó, vì Kenneth luôn luôn là người cha hiền từ và nhân hậu đối với con cái. Nhà tôi không chỉ dạy cho chúng về Lời Chúa mà còn sống đời sống Cơ đốc cho chúng thấy.

Như tôi đã nói, thường thì cha mẹ thể nào thì con cái thể ấy. Hầu hết con cái muốn giống cha mẹ chúng, con gái thì muốn giống mẹ, con trai thì muốn giống cha. Điều đó cũng đúng với con cái chúng tôi. Đặc biệt cậu Ken Jr. chỉ muốn

giống cha. Thậm chí nó muốn ăn cùng thức ăn như cha nó ăn. Khi còn nhỏ, lúc đến nhà hàng, Ken Jr. hỏi cha nó, "Cha ơi, cha gọi món gì?" Và nó thường gọi món ăn như cha nó. Ken Jr. thích giống cha và theo gương cha.

Điều đó không đúng trong mọi trường hợp, thế nhưng thường khi con cái sai lạc khỏi Chúa và gặp rắc rối là do ở nhà không thấy gương tốt. Tôi nghĩ một điều khác nữa, cha mẹ có thể làm để nêu gương tốt cho con cái là giữ con cái ở Hội Thánh, ở trường Chúa Nhật và tham dự hội thánh đều đặn.

Bạn có thể nghĩ con cái bạn không học được gì ở buổi nhóm thiếu nhi, nhưng mà con cái bạn rất thông minh đấy. Chúng có thể

học được nhiều thứ hơn là bạn nghĩ. Một đứa bé có thể tập viết, tập tô màu hoặc tập vẽ trong thời gian ở Hội Thánh, vậy mà bạn sẽ ngạc nhiên chúng có thể kể cho bạn nghe đúng y như những gì người hướng dẫn thiếu nhi đã kể trong buổi nhóm đó.

Nuôi dạy con cái là một trách nhiệm lớn lao, mà có Chúa giúp đỡ bạn có thể thành công. Làm cha làm mẹ, bạn phải hy sinh cho con cái, tuy nhiên, dù bạn có làm gì đi nữa cũng đừng hy sinh hạnh phúc của con mình. Tất cả sự hy sinh bạn dành cho con cái đều không lớn hơn cái giá bạn phải trả để đảm bảo cho con cái mình có thể có được đời sống tốt nhất.

Tôi đã thấy được là nếu bạn để Chúa Giê-xu hướng dẫn cuộc đời mình, và bạn bước đi gần gũi với Ngài, bạn sẽ nêu gương tốt cho con cái mình, kết quả là bạn và con cái bạn sẽ được phước trong mọi sự. Ngay cả nếu bạn phạm lỗi lầm và hoàn cảnh không mấy thuận lợi, vậy mà nếu bạn giữ thái độ đúng đắn và tin cậy Chúa thực hiện mọi thứ cho bạn thì những hoàn cảnh này sẽ thay đổi.

Ngược lại, nếu bạn cứ bực mình ăn nói ba hoa và chỉ trích người khác, hoặc nếu bạn bực bội và than phiền về chồng con bởi vì không điều gì làm bạn hài lòng thì bạn đang ở trong tình trạng thuộc linh suy sụp. Nếu điều này nói “trúng phóc” cho bạn thì bạn cần

trở lại với Chúa Giê-xu và để tình yêu Ngài đem bạn mỗi tương giao mà bạn có với Ngài trước đây.

Tôi đã thấy được là nếu đời sống thuộc linh của bạn không có hanh thông, thì đời sống thuộc thể và đời sống tình cảm của bạn đôi khi cũng bị ảnh hưởng theo. Khi đời sống thuộc linh của bạn giảm sút, thì năng lực của cơ thể bạn cũng sẽ sút giảm. Ngược lại, khi bạn bước đi gần gũi với Ngài, yêu mến Ngài và làm điều Ngài muốn, cuộc sống bạn sẽ êm đềm hơn nhiều. Và đời sống gia đình bạn cũng sẽ thanh thản hơn.

Cha mẹ đóng góp một phần quan trọng cách nhìn về cuộc sống của con cái mình. Kinh Thánh dạy, "*Dạy trẻ thơ nẻo chính đường ngay,*

dù đến già, nó chẳng đổi thay"(Châm ngôn 22:6). Tôi tin điều đó đúng. Kinh Thánh dạy hãy dưỡng dục con cái *"theo kỷ luật và giáo huấn của Chúa"* (Êph 6:4). Việc bỏ lơ con cái và treo gương xấu trước mắt chúng chắc chắn không phải là việc kỷ luật và giáo huấn của Chúa.

Kenneth và tôi không hề lo lắng về con cái chúng tôi sau này lớn lên sẽ bỏ Chúa. Tôi không khoe khoang về vợ chồng chúng tôi; tôi chỉ khoe khoang về Chúa thôi. Nói cho cùng, không có Ngài chúng tôi không làm chi được. Ngài giúp đỡ chúng tôi nuôi dạy con cái, mà Ngài cũng có thể giúp đỡ bạn nuôi dạy con cái mình.

Như tôi đã nói trước đây, con cái chúng tôi không phải là số một. Chúng tôi là một gia đình tiêu biểu có những đứa con tiêu biểu. Chúng tôi dùng nhiều tình thương để lấp đầy tất cả những thặng dư mà con cái chúng tôi từng trải khi lớn lên. Và nhờ sự khôn ngoan mà Chúa chỉ dẫn chúng tôi, chúng tôi nuôi dạy chúng. Thật ra, Kenneth và tôi luôn luôn nói là chúng tôi lớn lên cùng với con cái.

Từ trước tới giờ chúng tôi luôn luôn gần gũi và yêu thương. Mặc dù có những lúc chúng tôi xa cách vì lý do nhà tôi đi vào công trường Chúa, tuy nhiên, trải qua nhiều năm gia đình chúng tôi cứ duy trì sự gần gũi. Và ngày nay chúng tôi

vẫn còn gần gũi nhau. Trong những ngày đầu, chỉ có bốn người chúng tôi, nhưng sau đó cháu gái chúng tôi là Ruth, lúc đó mới 16 tuổi, đến ở chung với chúng tôi. Ruth ở với chúng tôi nhiều năm, cô trở thành một thành viên của gia đình.

Đức Chúa Trời cứ lại ban phước cho chúng tôi nhiều hơn trong những lúc chúng tôi xa cách. Cả hai con chúng tôi cùng gia đình của chúng đều hầu việc Chúa trong chức vụ. Và chúng tôi có một gia đình phước hạnh, năm cháu và ba chất.

Kinh Thánh dạy, "*Hãy vui thoả trong Chúa Hằng Hữu, Ngài sẽ cho con điều ước mơ*". Chắc chắn là Chúa đã ban cho nhà tôi và tôi

những điều chúng tôi ước ao rồi. Nói cho cùng, bạn ước ao điều gì khác hơn là muốn cả gia đình bạn hầu việc Chúa trong chức vụ, đem nhiều linh hồn được cứu và dạy dỗ Lời Chúa cho người ta ?

Ngày nay Ken Jr. và Pat vẫn còn lo cho Kenneth và tôi. Và hai con tôi vẫn quý giá đối với chúng tôi đủ mọi cách. Tôi cảm tạ Chúa về cả hai đứa con tôi. Chúng luôn luôn để Chúa hàng đầu trong đời sống, và tôi cảm tạ Chúa về điều đó.

Dĩ nhiên, có nhiều lúc khó khăn trong việc chăm lo một gia đình ở trong chức vụ. Thế nhưng, chúng tôi cứ trung tín với Chúa và chương trình của Ngài, nên điều đó

được bù đắp lại. Phần thưởng cho chức vụ đã là lớn lắm rồi.

Chức vụ của chúng tôi đã phát triển từ những ngày khởi đầu nhỏ khi chúng tôi còn làm mục sư của hội thánh đầu tiên vào năm 1939. Và Đức Chúa Trời không chỉ đã ban phước chức vụ chúng tôi hiện nay, mà Ngài còn ban phước cho đời sống cá nhân của chúng tôi nữa.

Kenneth và tôi không phải là những bậc cha mẹ hoàn hảo, song bởi ân huệ của Chúa, chúng tôi cố gắng nêu tấm gương tin kính cho con cái chúng tôi. Mà khi chúng tôi vâng theo ý muốn Chúa cùng chương trình của Ngài cho đời sống chúng tôi, thì Ngài lại trung tín ban phước cho chúng tôi và giữ gia

đình chúng tôi bền vững và gần
gũi suốt bao nhiêu năm nay.

Chương 4
Một Lời Nhắc Nhủ cho Các
“Phu Nhân”: Làm Sao Bạn Có
Thế Nâng Đỡ Sự Kêu Gọi Của
Chồng

"Cùng một cách ấy người vợ cũng phải vâng phục chồng mình vì như thế nếu chồng không tin đạo nhưng vì cách cư xử của vợ cũng tin theo, không cần phải dùng lời nói, khi họ thấy sự thánh sạch và cung kính của chị em"

1Phi-e-rơ 3:1-2

Từ lúc đầu lấy nhau tôi luôn có một cảm nhận rằng cuộc đời tôi phải có nhiệm vụ là kê vai sát cách bên chồng và giúp đỡ chồng hoàn thành chương trình của Chúa

cho đời sống chồng. Khi lấy nhau, tôi luôn luôn muốn giúp đỡ một người đầy tớ Chúa. Và hiện giờ tôi vẫn còn làm như vậy. Lúc chúng tôi cưới nhau, chúng tôi trở nên một. Tôi đóng góp một phần trong chức vụ của chồng tôi. Tôi không có chức vụ giữa hội chúng, vậy mà tôi luôn nói với người ta là tôi đã ở trong chức vụ trọn thì giờ hầu như gần năm mươi ba năm rồi.

Lúc tôi lấy Kenneth, tôi không biết tí gì về chức vụ, mặc dù thời con gái tôi có dự nhóm và học trường Chúa Nhật đều đặn tại Hội Thánh Giám Lý. Khi chúng tôi lấy nhau, nhà tôi đã ở trong chức vụ được bốn năm rồi, vì vậy nhà tôi cũng có một ít kinh nghiệm. Bốn năm trước đó Chúa đã đỡ nhà tôi

dậy khỏi giường bệnh sắp chết nên nhà tôi đã dâng đời sống mình để vâng theo Chúa và để giảng Phúc Âm. Trước khi chúng tôi lấy nhau, nhà tôi tỏ rõ cho tôi là nhà tôi phải vâng theo Chúa, dẫu Chúa có kêu gọi nhà tôi làm gì hay là đi đâu chẳng nữa.

Tôi cũng thuận ý vâng theo Chúa. Điều đó không có nghĩa là tôi sẽ làm những việc Chúa đã kêu gọi nhà tôi làm bởi vì tôi không có chức vụ giữa hội chúng. Tôi không được kêu gọi để giảng. Thế nhưng việc vâng theo Chúa có nghĩa là tôi sẽ giúp đỡ nhà tôi làm bất cứ việc gì Chúa kêu gọi nhà tôi làm và sẽ đi với nhà tôi bất cứ nơi nào Chúa kêu gọi nhà tôi đi.

Người ta nói rằng một người vợ có thể xây dựng hoặc phá đổ chức vụ hay sự kêu gọi của chồng. Một người vợ có thể tin tưởng và giúp đỡ chồng mình và cũng có thể chỉ trích và ngăn trở chồng mình trong sự kêu gọi. Trong Sáng Thế Ký 2:18 Chúa phán, “... *Người sống cô độc không tốt. Ta sẽ tạo nên một người giúp đỡ thích hợp*”. Người vợ đúng nghĩa là người *giúp đỡ* chồng mình. Nàng được kêu gọi để kề vai sát cánh với chồng và *giúp đỡ* chồng, chứ không phải *ngăn trở* chồng. Mà nàng cũng nên hỗ trợ sự kêu gọi của chồng mình trước tiên, đừng chỉ lo cho quyền lợi hay sở thích riêng tư của mình.

Vợ có thể hỗ trợ sự kêu gọi của chồng và giúp chồng hoàn thành

chương trình của Chúa cho đời sống chồng theo nhiều cách. Thế nhưng, trải qua nhiều năm, tôi thấy được là điều quan trọng hơn hết mà tôi có thể giúp chồng tôi hoàn thành sự kêu gọi của mình là cầu nguyện cho chồng.

Khi nhà tôi và tôi cùng khởi sự chập chững bước ra trong chức vụ, chúng tôi đã làm mục sư một số hội thánh trong thời gian trên mười năm. Dường như Chúa luôn dẫn dắt chúng tôi đến làm mục sư các Hội Thánh gặp phải những vấn đề mà không ai khác có khả năng giải quyết. Tôi nghĩ Chúa dẫn chúng tôi đến với các hội thánh có vấn đề bởi vì Kenneth là một người luôn sống trong sự bình an của Chúa và tin cậy Chúa trong

mọi cảnh ngộ. Và Kenneth là một người cầu nguyện. Trong đời sống hay chức vụ, nhà tôi luôn tìm kiếm Chúa để nhận sự khôn ngoan từ Ngài trước khi đưa ra quyết định quan trọng.

Nhờ Chúa giúp đỡ, Kenneth có thể đối phó mọi khủng hoảng nảy sinh trong các Hội Thánh chúng tôi làm mục sư. Chúng tôi trông xem Đức Chúa Trời đem các Hội Thánh có vấn đề ra khỏi khó khăn, và lúc chúng tôi rời thì các Hội Thánh này là các Hội thánh vững vàng.

Làm công tác mục sư không phải lúc nào cũng dễ, nhưng nó là công tác đem đến sự thoả nguyện. Nhìn thấy dân sự trong Hội Thánh chúng tôi lớn lên trong ơn Chúa và

đời sống theo Chúa là một điều kỳ diệu. Làm vợ mục sư, tôi rất là mãn nguyện khi biết được dân sự Chúa tăng trưởng phần thuộc linh nhờ Lời Chúa mà chồng tôi đã nuôi dưỡng và dạy dỗ họ. Nếu không có Chúa giúp đỡ, Kenneth không thể nào làm mục sư các Hội thánh này. Chúng tôi cầu nguyện tìm kiếm Chúa nên Ngài luôn thành tín ban phước và cứu giúp chúng tôi.

Kinh Thánh nói, “. . . *Lời cầu xin của người công chính rất mạnh mẽ và hiệu nghiệm*” (Gia 5:16). Ai cũng có thể cầu nguyện cách hết lòng. Thế nhưng để cầu nguyện hiệu nghiệm, bạn cần phải tha thiết và bền lòng. Vậy, hỡi các người làm vợ, hãy cầu nguyện cho

chồng mình cũng như cho chức vụ hay sự kêu gọi của chồng. Hãy trình dâng tình trạng đời sống chồng lên cho Chúa và cầu xin Chúa làm chồng mạnh mẽ để chồng có thể làm theo ý muốn Chúa.

Trong Xuất chương 17, Kinh Thánh có nói về A-rôn và Hu-rơ đỡ tay Môi-se lên trong lúc dân Y-sơ-ra-ên chiến trận. Bao lâu Môi-se đưa tay lên, Chúa làm cho dân Y-sơ-ra-ên thắng kẻ thù. Còn khi Môi-se cúi hạ tay xuống, thì dân Y-sơ-ra-ên bị thất bại (Xuất 17:11-12).

Khi bạn cầu nguyện cho chồng mình, thì theo nghĩa thuộc linh bạn "đang đỡ tay chồng lên", giống như A-rôn và Hu-rơ đã đỡ tay Môi-

se. Và khi bạn cầu nguyện, Chúa sẽ làm mạnh mẽ chồng bạn để chồng có thể tiếp tục làm theo ý muốn Đức Chúa Trời trong đời sống chồng rồi cuối cùng chiến thắng sẽ đến. Thật, có quyền năng trong sự cầu nguyện.

Nếu bạn chưa cầu nguyện cho chồng mình, tôi khích lệ bạn hãy hỗ trợ chồng bằng lời cầu nguyện. Nếu bạn trung tín nắm lấy vị trí của mình và hoàn thành sự kêu gọi của một người giúp đỡ chồng mình, Chúa sẽ tưởng thưởng cho bạn, vì Ngài rất thành tín. Ngược lại, nếu bạn không hỗ trợ chồng trong chức vụ hay sự kêu gọi Chúa đã ban cho chồng bạn, bạn không có phần thưởng gì cả.

Vâng, có một giá phải trả để đứng hỗ trợ sự kêu gọi của Chúa trên đời sống chồng. Điều đó không phải lúc nào cũng dễ, vì có những lúc bạn cảm thấy muốn bỏ cuộc và những lúc như thế bạn cần nhận sức mạnh từ Chúa. Chúa rất yêu thương và tình yêu Ngài đối với bạn không bao giờ tàn phai. Ngài sẽ ban cho bạn ân sủng mỗi ngày. Ngược lại, nếu bạn cứ than phiền và oán mủi chồng mình, chồng bạn không thể nào hoàn thành nhiều việc cho Chúa.

Vào năm 1949, Chúa dẫn nhà tôi rời khỏi Hội Thánh chúng tôi đang làm mục sư để bắt đầu đi lại hầu việc Chúa ở công trường. Hầu như trong khoản thời gian tám năm, nhà tôi đã đi vắng. Việc tôi ở

nhà một mình để nuôi dạy hai đứa con không phải là chuyện dễ. Vậy mà tôi không có than phiền với nhà tôi về chuyện đó. Tôi không gây khó khăn rắc rối cho nhà tôi, vì thật ra nhà tôi cũng không muốn xa mẹ con tôi. Từ ngày chúng tôi lấy nhau, tôi đã chọn vâng theo những gì Chúa đã bảo nhà tôi làm. Tôi đã lập cam kết và cứ giữ như vậy vì tôi biết Chúa đã kêu gọi nhà tôi và cánh tay của Chúa ở trên đời sống nhà tôi. Dù gì chẳng nữa, tôi không muốn ngăn trở chồng tôi. Tôi muốn hiệp ý với nhà tôi và với chương trình của Chúa cho đời sống của nhà tôi.

Philíp 1: 27 bảo chúng ta hãy
“ . . .đứng vững, đồng tâm, đồng một lòng cùng tranh đấu cho đức

tin của Phúc âm”. Tôi nghĩ có một số cặp vợ chồng đã giải nghĩa sai câu này vì tôi đã chứng kiến vợ chồng đang tranh đấu lẫn nhau. Điều này không nên, vì nếu hai người không đồng ý thì làm sao họ cùng đi chung được (A-mốt 3:2).

Bạn có thể không đồng ý hoàn toàn về mọi việc mà chồng bạn tin là Chúa đã kêu gọi chồng mình làm, nhưng bạn vẫn phải cầu nguyện cho chồng cũng như đứng về phía chồng. Chúa sẽ chỉ cho chồng bạn điều gì nên làm. Bạn khỏi phải tranh đấu với chồng làm chi, vì điều đó Chúa không thể ban phước được. Chúa không thể chúc phước cho sự tranh chấp, mà Ngài chỉ chúc phước cho sự hiệp một, sự hoà hợp và sự nhất trí.

Nếu bạn gặp phải những vấn đề trong việc hiệp với chồng mình về những việc Chúa kêu gọi chồng bạn làm, thì hãy xin Chúa giúp đỡ bạn. Nếu bạn nghiêm túc và chân thật với Chúa, Chúa sẽ giúp bạn vâng theo ý muốn Ngài và Ngài sẽ làm ứng nghiệm chương trình và mục đích của Ngài cho cuộc đời bạn. Nếu bạn chỉ vâng lời Ngài, Chúa sẽ sử dụng bạn trong những cách lớn lao hơn là bạn mơ tưởng.

Cho dù chồng bạn có phạm lỗi lầm gì trong việc bước theo sự hướng dẫn của Chúa, thì cũng đừng kết tội chồng. Nếu anh ấy sai trật, thì có lẽ anh ấy đang tranh chiến với lời kết tội của kẻ thù. Vì thế, đừng bao giờ nói, "Em đã nói anh rồi mà" mà chỉ tiếp tục cầu nguyện

cho anh ấy và ở bên cạnh anh ấy. Đức Chúa Trời có thể thay đổi tình thế và sửa ngay nó lại vì Ngài lớn hơn những lỗi lầm của chúng ta.

Tôi luôn luôn ủng hộ bất cứ điều gì Chúa bảo nhà tôi làm. Khi nào tôi cũng dự định giữ sự hiệp ý với nhà tôi và cầu nguyện cho nhà tôi. Mà tôi cũng quyết định đứng bên cạnh nhà tôi để hoàn thành bất cứ công tác nào Chúa đã vạch ra cho chúng tôi.

Trong hôn nhân hay trong chức vụ, không thể nào có hai người lãnh đạo. Hãy nhớ, người vợ là người giúp đỡ, được kêu gọi đứng cạnh giúp đỡ chồng. Nên người vợ phải đặt chức vụ và sự kêu gọi của chồng trước bản thân mình .

Ví dụ, vợ của một mục sư được kêu gọi giúp chồng mình hoàn thành trách nhiệm mục sư của chồng. Vợ không được nắm quyền trên chồng cũng không nên đưa ra quyết định cuối cùng trong hội thánh. Trong nhiều năm ở chức vụ, tôi đã thấy một số vợ mục sư cố nắm quyền trên chồng ngay ở Hội Thánh và điều khiển buổi nhóm từ đầu chí cuối. Một số bà vợ mục sư thậm chí còn “chí choé” với chồng mình khi mới vừa giảng xong.

Hành xử kiểu này thì rất là khó coi và như thế là đang hạ nhục người mục sư. Ông có sứ điệp từ Chúa cho dân sự, và ông biết Chúa muốn ông làm gì trong buổi nhóm nên không cần ai khác ngồi phía

trước chỉ vẽ mà lại làm cho ông bị gián đoạn không tập trung được.

Đức Thánh Linh điều khiển buổi nhóm qua người đứng trên bục giảng, tức diễn giả, chớ không phải qua người ngồi ở hàng ghế phía trước. Và Ngài biết lúc nào phải ngừng . Nếu bạn là vợ mục sư, bạn nghĩ chồng bạn giảng lâu quá hay là ông đã giảng lạc đề, thì cũng đừng chỉ trích anh ấy. Có thể một lúc nào đó bạn đưa ra lời phê bình có tính gây dựng, nhưng trong lúc nhóm thì không hay .

Nếu bạn cố gắng điều khiển buổi nhóm theo cách này, còn chồng bạn có ý định điều khiển buổi nhóm theo cách khác, thì buổi nhóm đó không có trật tự gì cả mà chỉ thấy lộn xộn thôi. Vì Đức Chúa

Trời không phải là tác giả của sự hỗn loạn (1Cô 14:33). Vậy hãy nhảy bện với Đức Thánh Linh và cũng bện nhảy với chồng bạn nữa .

Nếu bạn làm bầm với chồng mình trong buổi nhóm, điều đó sẽ ngăn trở sự vận hành của Thánh Linh trong buổi nhóm ấy. Vả lại, hành xử kiểu như thế thì rất là bất bình. Nếu tín hữu trong Hội Thánh thấy bạn đang nắm quyền trên chồng, họ sẽ mất đi niềm kính trọng bạn. Đúng, bạn dự nhóm với chồng và giúp chồng bất cứ cách nào có thể được; điều đó quan trọng. Song với tư cách là người vợ, bạn được kêu gọi nâng đỡ, chớ không phải nắm quyền chồng.

Nhà tôi và tôi bắt đầu cuộc sống hôn nhân trong chức vụ.

Chúng tôi lấy nhau vào tháng mười một năm 1939 và bắt đầu làm mục sư cho Hội Thánh ở Farmersville vào năm 1939. Như tôi đã nói, khi tôi lấy nhà tôi, tôi không biết tí gì về chức vụ và về việc làm vợ của một đầy tớ Chúa. Cho nên, lúc đầu tôi nghe nhiều hơn là nói. Khi có cơ hội, tôi quan sát những người nữ khác đang ở trong chức vụ. Như thế tôi đã học được nhiều điều để biết cách ứng xử theo cách này mà không nên ứng xử theo cách kia.

Ví dụ, tôi thấy nhiều bà vợ mục sư cứ lập đi lập lại lời nói xấu về tín hữu trong Hội Thánh, và họ cứ đồn tin thất thiệt. Chúa không hài lòng với lối cư xử như thế, vì Ngài không thích sự tranh chấp và lộn lạo. Chúa thích sự hiệp một và

đồng nhất, và Ngài muốn chúng ta sống trong tình yêu Thiên Thượng của Ngài. Do đó, khi ai đó nói xấu và đưa đồn tin thất thiệt thì không thể có sự hiệp một và hợp nhất. Việc nói xấu nhau chỉ mang lại sự tranh chấp và lộn lạo, và sớm muộn gì nó cũng dẫn đến chia rẽ.

Với tư cách là vợ của mục sư, tôi học được bài học là phải rất cẩn trọng với người mà tôi kết bạn trong Hội Thánh, vì nếu chồng bạn đang đứng ở vị trí mục sư thì việc bạn phải cẩn trọng khi nói chuyện với các tín hữu trong Hội chúng là điều rất quan trọng. Chẳng hạn, có ai đó hiểu lầm điều bạn nói, rồi lặp lại điều bạn nói, điều ấy sẽ gây ra sự tranh chấp và lộn lạo, dẫn đến hậu quả xấu cho Hội Thánh bạn.

Vậy, nếu bạn là vợ mục sư, hãy cẩn thận những gì bạn nói với các tín hữu trong Hội Thánh. Làm vợ mục sư mà kết bạn thân với các tín hữu trong Hội Thánh của bạn thì điều đó thường không hay lắm. Khôn ngoan thì hãy tìm vợ của mục sư khác trong cộng đồng để kết bạn. Và nếu bạn xin Chúa cho những người bạn, Ngài sẽ ban cho bạn những người bạn tốt, hiền hoà, dè dặt và biết cầu nguyện, tức là những người bạn không nói xấu cũng không lạm dụng lòng tin của bạn.

Đối với tôi, mẹ Goodwin là người giống như thế. Chúa đã sai mẹ Goodwin đến với tôi để dạy tôi và trở thành một tấm gương đối với tôi. Bà là vợ của mục sư và là

tấm gương cho tôi trong chức vụ, vì bà thật sự là một người nữ của Đức Chúa Trời.

Tôi quan sát cách mẹ Goodwin cư xử nơi cộng đồng, trong Hội Thánh và tại gia đình. Tôi luôn luôn để ý thấy bà không khi nào nắm quyền trên chồng mình là mục sư J.R. Goodwin, mặc dù Chúa cũng sử dụng bà trong chức vụ. Bà là một người nữ dịu dàng và là một tấm gương chói sáng cho vợ của người hầu việc Chúa, tôi ngưỡng mộ bà rất nhiều.

Mẹ Goodwin luôn kề vai sát cánh với chồng và giúp đỡ chồng trong chức vụ. Bà cùng làm với chồng trong chức vụ, song lúc nào bà cũng kính trọng ông như là

người lãnh đạo và đầu trong gia đình của họ.

Mẹ Goodwin rất mực kính trọng sự kêu gọi và vị trí mục sư của ông Goodwin trong Hội Thánh. Chẳng hạn, khi những nhân sự Hội Thánh thắc mắc về việc gì đó mà họ muốn làm trong Hội Thánh, lúc nào bà cũng nói, "Đến hỏi ông nhà; vì ông ấy là mục sư". Mẹ Goodwin cứ giữ sự hiệp một với sự kêu gọi của chồng. Bà chia sẻ khái tượng của chồng trong chức vụ. Việc đó rất quan trọng bởi vì Kinh Thánh nói nhà nào tự chia rẽ thì không thể đứng vững (Mat 12:25).

Qua việc quan sát người khác và chịu học hỏi, tôi đã học được nhiều điều về chức vụ. Nếu bạn rơi tới mức mà bạn nghĩ là bạn không

học được điều gì mới mẻ nữa, thì Chúa sẽ không thể nào giúp bạn bởi vì bạn “cứng đầu cứng cổ”, không chịu học.

I Phi-e-rơ 3:4 nói, *“Thay vào đó phải có cái gì bên trong một vẻ đẹp không phai mờ, là tinh thần dịu dàng và im lặng, điều đó rất quý giá trước mặt Đức Chúa Trời”*. Việc bạn phát huy tâm linh dịu dàng và im lặng là điều rất quan trọng đối với Chúa cũng như với chồng bạn. Vì nếu bạn có tâm linh im lặng, Chúa có thể làm cho bạn hiểu được và dạy bạn nhiều điều bạn cần biết. Thế nhưng, bạn không thể học nếu bạn không lắng nghe.

Một trong những bí quyết hay nhất mà tôi đã học được trong chức

vụ là tâm quan trọng của việc yêu thương dân sự. Nếu bạn muốn thấy đời sống người ta được Chúa đụng chạm và thay đổi, bạn phải yêu thương người ta. Kinh Thánh nói tình yêu thương không bao giờ chấm dứt (1Cô 13:8). Nhà tôi và tôi luôn luôn cố gắng hết sức để sống trong tình yêu thương, ngay cả khi người ta đối xử bất công với chúng tôi. Và điều đó tạo ra một sự khác biệt trong chức vụ chúng tôi, vì Chúa chỉ có thể chúc phước cho người nào sống trong tình yêu thương.

Trong nhiều năm, nhiều người nữ nói với tôi, "Tôi biết là tôi phải giúp đỡ chồng tôi trong chức vụ nhưng tôi cũng được kêu gọi vào chức vụ lãnh đạo". Nếu bạn và

chồng bạn đều được kêu gọi vào chức vụ, thì hãy nhớ chồng bạn vẫn là đầu trong gia đình bạn. Bạn có thể làm việc song hành với chồng trong chức vụ mà vẫn tôn trọng chồng là đầu trong gia đình bạn. Vâng, nếu Chúa kêu gọi bạn, bạn sẽ có chức vụ riêng. Thế nhưng, nếu bạn cố gắng bước trước chồng mình trong chức vụ, tranh giành và nắm quyền trên chồng, cuối cùng điều đó sẽ tái diễn trong đời sống gia đình của bạn, và bạn sẽ gặp phải nan đề.

Như nhà tôi có nói, cái gì mà có hai đầu là điều kỳ dị. Vậy, nếu bạn được kêu gọi vào chức vụ của mình, hãy kiên nhẫn. Hãy để chồng bạn có quyền quyết định. Đừng cố gắng nhảy trước chồng

trong chức vụ. Nếu bạn đặt chức vụ của chồng bạn trước tiên và tôn trọng chồng là đầu trong gia đình, thì Chúa sẽ quan tâm đến chức vụ bạn.

Có người nói với tôi, "Đúng, nhưng mà nếu tôi được kêu gọi vào chức vụ còn chồng tôi không được kêu gọi thì sao?" Nếu bạn được kêu gọi vào chức vụ mà chồng bạn thì không, thì bằng một cách nào đó bạn hãy để chồng bạn tham gia trong chức vụ của bạn. Đừng làm cho anh ta cảm thấy thấp kém vì không được kêu gọi vào chức vụ trọn thì giờ. Nói cách khác, đừng hành xử giống như là bạn tài giỏi hơn anh ta vì đời sống bạn được Chúa kêu gọi. Mà cũng đừng vì chức vụ mà bỏ lơ chồng mình, đầu

sao anh ta vẫn là ưu tiên hàng đầu của bạn. Hãy nhớ chồng bạn vẫn là đầu trong gia đình bạn.

Nếu bạn là người vợ, công tác hàng đầu của bạn là giúp đỡ chồng mình. Điều đó bao gồm việc giúp đỡ những nhu cầu thuộc thể và nhiều thứ khác nữa. Với vị trí như là người giúp đỡ, bạn được kêu gọi để giúp chồng, tức là khích lệ và nâng đỡ chồng trong những việc mà Chúa đã kêu anh ta làm.

Bạn cũng được kêu gọi để trở thành tấm gương tin kính của một người vợ cơ đốc. Thế gian luôn theo dõi chúng ta là những cơ đốc nhân để xem cách chúng ta hành xử. Họ muốn biết là chúng ta có tin những lời chúng ta nói về đời sống thánh khiết và ngay thẳng trước mặt

Chúa không. Đặc biệt thế gian hay xem những người ở trong chức vụ. Tôi đã nói nhiều lần là sống trong chức vụ giống như là sống trên sân khấu bởi vì đời sống bạn liên tục được phô bày. Đó là một trách nhiệm lớn.

Chúng ta phải chịu trách nhiệm về cách thể hiện và ăn ở trước mặt người khác. Là người hầu việc Chúa, ta phải bước đi xứng đáng với sự kêu gọi của Chúa trên đời sống ta. Vậy đừng dối gạt người ta trong cách ăn ở của mình. Nói cách khác, đừng nói là bạn tin Kinh Thánh mà lại hành xử ngược lại. Hãy bước đi trong sự sáng và trong tình yêu thương. Chúng ta sống giống như Đấng Christ, nói như Đấng Christ và để tình yêu

của Ngài lai láng đến những người chúng ta gặp. Kinh Thánh nói, *"Nếu các con yêu mến nhau, thì nhờ điều đó mọi người sẽ nhận biết các con là môn đệ Ta"* (Gi 13:35).

Bạn có thể hỏi, "Mọi điều này có liên quan gì đến việc hỗ trợ sự kêu gọi của chồng tôi?" Nó có liên quan rất nhiều tới việc hỗ trợ sự kêu gọi của chồng, vì đời sống và tấm gương của bạn cũng là một sự phản chiếu đời sống chồng mình, lý do là bạn và chồng bạn là một. Cách ăn và lối sống của bạn sẽ ảnh hưởng tốt hoặc xấu mà người ta nhìn vào chồng bạn.

Đó là lý do tôi không bao giờ nói xấu chồng tôi cho người khác. Tôi luôn nói tốt về nhà tôi và luôn

nâng nhà tôi lên. Tôi đoán chắc là có một số người nghĩ Kenneth là thiên sứ do cách mà tôi nói về nhà tôi. Thế nhưng, tôi không bao giờ hạ thấp hay nói những lời vô lễ về nhà tôi cho người khác.

Vâng, Kenneth cũng là người phạm như bất kỳ ai khác. Và nhà tôi cũng mắc phải những lỗi lầm. Tuy nhiên, đối với tôi - nhà tôi là người quan trọng số một ở trên đất này. Và tôi thiết tưởng nhà tôi cũng là người hùng lâm liệt nhất ở cõi đời này.

Tôi tin cậy nhà tôi. Tôi cũng ngưỡng mộ nhà tôi nữa. Nhà tôi là người chồng, người cha, và người đầy tớ Chúa kỳ diệu. Nhà tôi biết cách lắng nghe tiếng Chúa, tìm kiếm và đặt Chúa trước tiên trong

đời sống chúng tôi. Nhà tôi luôn lắng nghe tiếng Chúa trước khi đưa ra những quyết định quan trọng.

Nhà tôi biến việc này thành thói quen. Kể từ khi chúng tôi lấy nhau, tôi đã thấy nhà tôi sống với Chúa theo cách này. Và theo tôi, phẩm chất quan trọng nhất mà một người nữ mong ước nơi người nam là người nam đó thật sự biết rõ Chúa và sống gần gũi với Ngài. Và một điều quan trọng nữa là người nam đó phải dâng đời sống mình cho Chúa cũng như nhạy bén với sự dẫn dắt của Chúa .

Tôi tin nơi nhà tôi. Tôi yêu mến và kính trọng nhà tôi. Tôi muốn làm đẹp lòng nhà tôi trong mọi cách. Tôi muốn chăm lo đời sống thuộc linh của tôi vì điều đó

đẹp lòng Chúa cũng như chồng tôi. Mà tôi cũng muốn trông thật hấp dẫn đối với nhà tôi.

Một số phụ nữ cơ đốc có ý tưởng rằng việc giữ đời sống mình luôn hấp dẫn đối với chồng là việc không quan trọng, vì ở 1Phi 3:3-4 có nói, *“Vẽ đẹp của chị em không bằng trang sức bề ngoài như dóc tóc, đeo nữ trang bằng vàng hay quần áo đẹp đẽ, thay vào đó, phải có cái gì bên trong, một vẻ đẹp không phai mờ, là tinh thần dịu dàng và im lặng, điều đó rất quý giá trước mặt Thượng Đế”*.

Chúng ta là những người vợ không nên chú tâm nhiều đến vẻ đẹp thể xác mà phải chú tâm nhiều đến con người bề trong, vì Lời Chúa nói tâm linh dịu dàng và

im lặng là điều thật sự quý giá trước mặt Ngài (1Phi 3:4). Thế nhưng, 1Phi-e-rơ 3:3 không có ý muốn nói người vợ bỏ lơ vẻ đẹp thể xác đâu.

Một số người nghĩ câu Kinh Thánh nay có nghĩa là người vợ không màng gì tới việc dóc tóc, đánh phấn son hay trau dồi mình để hấp dẫn với chồng. Nhưng suy nghĩ đó không đúng. Vâng, bạn phải phát triển con người bề trong của bạn và phải có tâm linh dịu dàng và im lặng. Như tôi đã nói, việc giữ tâm linh dịu dàng và im lặng là điều quan trọng đối với Chúa và với chồng bạn. Song vẻ đẹp bên ngoài cũng quan trọng, và bạn cũng nên làm hài lòng chồng trong lĩnh vực này.

Có một cách khác mà bạn có thể giúp đỡ chồng là giữ chính bạn thật hấp dẫn. Bạn hay cố gắng hết sức bày tỏ cho chồng biết là bạn quan tâm tới anh ta và muốn làm hài lòng anh ta. Ví dụ, chồng bạn sẽ không nghĩ là bạn muốn làm hài lòng anh ta nếu chiều anh ta đi làm về thấy bạn bù xù như là mới ngủ dậy buổi sáng. Thật tình thì anh ta muốn quay lưng đi làm cho khuất mắt.

Hầu hết các bà buổi sáng thức dậy trông rất bù xù. Buổi sáng tôi thường thức dậy trước nhà tôi, và điều trước tiên tôi làm là cầu nguyện cá nhân, rửa mặt, thay quần áo, và trang điểm. Nhà tôi thường lo thức ăn sáng cho vợ chồng chúng tôi, và khi đến bàn

ăn sáng, lúc nào nhà tôi cũng thấy tôi ăn mặc đẹp đẽ. Tôi rất sung sướng khi nhà tôi khen, "Sáng nay trông em đẹp quá". Tôi không biết bạn thì sao, riêng tôi, tôi cần trang điểm mới trông hấp dẫn được.

Bạn có thể bày biện, "Nhưng mà tôi mắc con nhỏ nên không có thì giờ sửa soạn cá nhân." Bạn có thể không có thì giờ để sửa soạn cá nhân, nhưng bạn có thể để ít thì giờ sửa soạn mình sao cho chồng coi được con mắt một tí. Bạn làm sao mà buổi sáng khi chồng bạn ngắm nghía bạn rồi "cứng" bạn một cái là bạn cảm thấy "mát ruột mát gan" lắm rồi. Vì biết rằng bạn đã sửa soạn mình trông hấp dẫn đối với anh ta. Đức phu quân nào cũng muốn "phu nhân" của mình

trông đẹp dễ dễ thương, và ngược lại "phu nhân" nào cũng muốn "phu quân" của mình trông đẹp trai bánh bao .

Người vợ nên để ý đến vẻ đẹp bề ngoài, mà cũng nên để ý tới cách ăn mặc của chồng mình nữa. Như tôi đã nói trước đó, một người vợ nên chú tâm đến mọi lĩnh vực trong đời sống chồng mình và tìm mọi cách để giúp chồng làm những việc Chúa đã kêu gọi anh ta. Chồng bạn sẽ cảm thấy mình thoải mái hơn khi anh ta biết mình trông bánh trai, và điều đó sẽ giúp anh ta làm việc hăng hái hơn.

Tôi đã thấy cách ăn mặc của một số ông hầu việc Chúa, và tôi tự hỏi không biết vợ của họ có để ý gì đến quần áo của chồng không.

Ai cũng biết là nếu nhìn vào tủ quần áo của nam thì không bằng tủ quần áo của nữ được, thậm chí trong đó có nhiều cái củ quá không mặc được. Tâm trí người nam thường nghĩ về nhiều thứ khác hơn là quần áo.

Tôi thường đi mua sắm với nhà tôi vì nhà tôi không sành trong việc lựa màu sắc và sắp xếp tủ quần áo. Tôi vui vẻ giúp nhà tôi nên chọn mua bộ quần áo nào. Giúp nhà tôi theo cách này là một cách mà tôi hỗ trợ cho nhà tôi rảnh rang đi ra giúp đỡ người khác.

Có nhiều cách thực tế mà bạn có thể giúp đỡ chồng mình trở thành người tốt nhất. Hỗ trợ sự kêu gọi của chồng không chỉ là cầu

nguyện mà thôi, mặc dù cầu nguyện có lẽ là việc quan trọng hơn hết mà bạn có thể làm cho chồng. Thế nhưng, đôi khi làm những việc nhỏ cũng thật sự giúp chồng mình và bày tỏ cho anh ta biết là bạn yêu thương chăm sóc anh ta.

Chẳng hạn, có bao nhiêu người trong các bạn là những người vợ tặng một nụ hôn cho chồng trước khi anh ta đi làm buổi sáng cũng như chiều anh ta đi làm về? Nếu bạn chưa làm việc này thì nên làm đi. Một số bà vợ cũng làm việc với chồng và gần chồng suốt ngày. Tuy nhiên, nếu gặp trường hợp này, thì có bao nhiêu lần bạn cùng đi tới mà hôn anh ta một cái rồi nói, "Em thật yêu anh. Anh vô cũng

quý giá đối với em, và em sẽ ủng hộ mọi việc anh đang làm cho Chúa?"

Người chồng cần biết vợ mình yêu thương và ngưỡng mộ chàng. Anh ta cần biết vợ mình kính trọng mình. Còn người vợ, bạn cần nói với chồng luôn là bạn yêu mến chăm sóc anh ta cũng như quan tâm đến mọi lĩnh vực trong đời sống anh ta. Trong I Phi 3:2 nói người vợ phải kính trọng chồng mình. Há không phải chúng ta ước ao như thế sao? Tôi ước ao là tôi có thể bày tỏ như thế, song tôi chưa có thể làm trọn được. Không người nữ nào trong chúng ta có thể làm trọn. Tuy nhiên, tất cả chúng ta có thể tăng trưởng lớn lên trong Lời của Chúa và cứ ngày càng trở

thành con người như Chúa muốn. Chúa muốn người nữ chúng ta sống cuộc đời tin kính trước mặt chồng chúng ta (1Phi 3:1).

Tôi đã thảo luận về đề tài hỗ trợ sự kêu gọi của chồng với nhiều nhóm phụ nữ. và tôi thường nghe lời bình, "Vâng, tôi cũng là một người hầu việc Chúa. Tại sao tôi lại phải lo những thứ này cho chồng tôi. Tôi cũng quan trọng như anh ta chớ bộ. Lẽ ra anh ta phải làm những việc này cho tôi mới phải chớ."

Ai quan trọng hơn ai không thành vấn đề. Vấn đề là chồng bạn là đầu trong gia đình, nên bạn cần xem anh ta như người đứng đầu. Một số phụ nữ xem nghề nghiệp và sở thích của họ ở vị trí trước tiên,

và họ đặt mình làm đầu trong hôn nhân thay vì chồng họ là đầu.

Tuy nhiên, thái độ đó hoàn toàn sai trật. Nếu bạn có cảm tưởng như vậy, thì bạn cần cầu nguyện thêm để Chúa phán với lòng bạn. Hiển nhiên, người vợ cũng có những nhu cầu, và chồng phải giúp đỡ nhu cầu của vợ mình. Cả chồng lẫn vợ đều có những trách nhiệm và không ai được lơ là trách nhiệm của mình. Do đó, hỡi những người vợ, nếu bạn đoán chắc là bạn vâng phục Chúa và làm trọn phần việc của bạn, Chúa sẽ ban thưởng cho bạn. Vâng lời và trung tín với Chúa cũng như Lời Ngài luôn luôn được ban trả lại.

Trong hôn nhân chúng tôi, tôi luôn muốn đặt nhà tôi làm đầu.

Tôi thấy tôi phải có bốn phận khích lệ nhà tôi trong sự kêu gọi của Chúa và "đỡ tay nhà tôi lên". Người chồng cần vợ nâng đỡ khích lệ, và anh ta cần biết bạn đứng chung với anh ta và tin tưởng anh ta. Anh ta cần biết là cả khi những lúc khó khăn anh ta có một người đứng chung với anh ta và tin tưởng anh ta bất kể hoàn cảnh nào có thể xảy đến cho đời sống anh ta.

Như đã nói trước đó, một người vợ có thể xây dựng hay phá đổ chồng mình. Vậy tại sao không trở nên một phần hữu ích cho đời sống chồng và giúp đỡ chồng thành con người hoàn thiện nhất? Hãy thường nói với chồng bạn là bạn yêu thương anh ta và bạn cảm tạ Chúa đã ban anh ta cho bạn. Hãy

nói cho anh biết là bạn chỉ có một mình anh ta ở cõi đời này mà thôi. Việc nói những lời yêu thương khích lệ sẽ là yếu tố quan trọng để bày tỏ sự ủng hộ chồng và tạo ra sự hiệp một cùng sự thoả nguyện trong hôn nhân của bạn. Và Đức Chúa Trời sẽ ban thưởng bội hậu cho sự vâng lời khi mà bạn trung tín hỗ trợ sự kêu gọi của chồng mình.

Chương 5

Hành Trình Đức Tin Của Tôi

Đôi lúc khó mà cảm nhận những thay đổi xảy ra trong đời sống thuộc linh của chính mình. Sự tăng trưởng thuộc linh là sự phát triển từ bên trong, từ trong lòng qua việc bạn hiểu biết Đức Chúa Trời và Lời Ngài.

Nhiều lần tôi để ý lúc tôi đối diện với hoàn cảnh khó khăn và phải sử dụng đức tin cá nhân để chiến thắng thử thách cũng là lúc có những thay đổi thuộc linh trong đời sống tôi. Có nhiều lúc tôi không biết chúng tôi sẽ xoay sở làm sao để vượt qua những giờ phút khó khăn mà chúng tôi đối diện trong chức vụ.

Thế nhưng Chúa luôn thành tín, cả trong những lúc khó khăn. Nếu bạn ngửa trông Đức Thánh Linh giúp đỡ thì chính trong những lúc khó khăn Ngài sẽ hướng dẫn bạn vào những nẻo đường thênh thang, rộng lớn. Hãy luôn chú tâm vào Lời Chúa và vào tâm linh được tạo dựng nên mới của bạn để tìm những câu trả lời cho các vấn đề trong cuộc sống. Đức Thánh Linh luôn hướng dẫn qua tâm linh của bạn, và Ngài luôn hướng dẫn bạn phù hợp với Lời Đức Chúa Trời.

Tôi luôn lệ thuộc Chúa để hướng dẫn tôi, đặc biệt trong những hoàn cảnh khó khăn của cuộc đời. Trong nhiều năm, có nhiều tình huống nếu để tự tôi, thì

có lẽ tôi đã đi lệch sang hướng khác thay vì đi con đường Chúa đang dắt dẫn chúng tôi đi. Thế nhưng tôi luôn luôn biết Chúa đang dắt dẫn chúng tôi nên tôi tin cậy Ngài.

Tôi cũng tin cậy nhà tôi nữa. Tuy nhiên, có nhiều lúc tự tôi phải quyết định mà không có nhà tôi, vì nhà tôi đi xa hầu việc Chúa. Trong những lúc như vậy tôi chỉ biết ngửa trông Chúa, và Ngài luôn cứu giúp tôi. Đôi lúc Chúa phán với tôi, "Đừng làm cách này. Hãy nhớ là Ta không bao giờ lìa con, chẳng bao giờ bỏ con", rồi thì Ngài chỉ cho tôi những gì phải làm.

Chúa rất là ngọt ngào và tôi rất vui để vâng lời Ngài. Tôi cũng rất vui là trong những lúc khó

khăn, tôi đã làm công việc theo cách của Ngài chứ không phải theo cách của tôi, vì Ngài không bao giờ bỏ tôi. Chúa đã đem tôi qua một số nan đề mà dường như bất năng, con người không thể giải quyết nổi. Mà Ngài cũng đã ban cho tôi ân sủng và khôn ngoan để giải quyết mỗi một nan đề đó. Trong những lúc khó khăn như thế, Ngài luôn giúp tôi vượt qua.

Trong lúc nhà tôi đi vắng để hầu việc Chúa thì tôi ở nhà một mình. Điều đó tạo cho tôi những cơ hội kỳ diệu, sử dụng đức tin để tăng trưởng trong bước đường theo Chúa. Chúng ta thấy đều gặp phải những lúc khó khăn, vì thế việc phát triển đời sống cá nhân là điều rất quan trọng. Khi ta cùng đi

với Chúa Giê-su mỗi ngày, làm điều Ngài muốn ta làm, đời sống đức tin ta sẽ hiệu quả, vì Chúa rất thành tín.

Để phát triển đời sống đức tin, bạn phải học hỏi Lời Chúa và cầu nguyện, phải để thì giờ tìm kiếm Chúa. Mà những công việc đó không xảy ra chớp nhoáng được. Ngày nay khi người ta nhìn thấy chức vụ của Kenneth, họ cứ tưởng là nhà tôi không khi nào gặp nam đề. Thế nhưng, chúng tôi khởi đầu chức vụ từ dưới thấp chứ không phải ở trên đỉnh cao. Trong những ngày đầu của chức vụ, Kenneth đã để nhiều giờ nghiên cứu Lời Chúa và cầu nguyện tìm kiếm Chúa. Nhà tôi cứ làm điều đó trong nhiều năm. Nhà tôi đã trung tín giảng sứ

điệp đức tin nơi Lời Đức Chúa Trời, ngay cả trong những lúc hoàn cảnh dường như khó khăn đối với chúng tôi.

Nhà tôi là một người im lặng và luôn là người cầu nguyện. Ai mà biết nhà tôi thì sẽ rõ là nhà tôi không nói nhiều. Vậy mà khi nhà tôi nói, bạn nên lắng nghe, vì bạn biết là bạn học được điều đó nếu bạn lắng nghe. Tôi luôn luôn nói với mọi người đừng có buồn lòng nếu nhà tôi không có nói chuyện nhiều với họ. Nhà tôi ít nói lắm.

Có người nói, "Nếu tôi là cô, tôi không thích sống giống như vậy. Vâng, bạn có thể không thích, nhưng bạn có thể học được điều gì đó từ một người ít nói như nhà tôi. Tôi luôn luôn nói là khi bạn lắng

nghe và giữ im lặng bạn sẽ học được nhiều thứ hơn là cứ nói liên hồi.

Kinh Thánh nói, “. . . *Người vợ cũng phải vâng phục chồng mình*” (1Phi 3:1) . Tôi sửa đổi theo nhà tôi, và trong nhiều năm tôi đã học được nhiều điều thuộc linh từ nhà tôi. Từ trước đến nay nhà tôi rất siêng năng đọc và nghiên cứu Lời Chúa cũng như cầu nguyện. Kể từ buổi đầu chúng tôi lấy nhau, nhà tôi luôn dành thì giờ nghiên cứu và cầu nguyện, và tôi không hề bận tâm về việc đó. Tôi rất vui sướng nhà tôi bước đi gần gũi với Chúa.

Người ta thường hỏi tôi, “Cô có bao giờ cảm thấy bị bỏ rơi khi chồng cô để thì giờ học hỏi và cầu nguyện không?” Không, tôi không

hề cảm thấy bị bỏ rơi. Và tôi không hề bực bội hay làm gián đoạn nhà tôi trong lúc học hỏi.

Tôi luôn hỗ trợ nhà tôi trong bất kỳ việc gì nhà tôi làm cho Chúa. Mà nhà tôi cũng luôn để ý chú tâm đến những nhu cầu của tôi.

Tôi cũng có thì giờ riêng để học hỏi và cầu nguyện, trong lúc nhà tôi để thì giờ ở riêng với Chúa thì tôi cũng dùng thì giờ đó ở riêng với Chúa. Thông công với Chúa là điều rất quan trọng để gây dựng đời sống đức tin mạnh mẽ. Nhà tôi và tôi càng bước đi lâu trong chức vụ, tôi càng nhận thấy là những thì giờ tôi ở riêng với Chúa đã đem lại nhiều ích lợi sau này.

Cầu nguyện là một phần quan trọng để hỗ trợ chức vụ của nhà tôi. Tôi dùng mọi cơ hội có thể được để cầu nguyện cho nhà tôi và chức vụ của nhà tôi. Tôi ít khi biệt riêng thì giờ đặc biệt nào để cầu nguyện. Nhiều lúc tôi cầu nguyện trong lúc tôi làm việc quanh nhà, tôi chỉ thưa chuyện với Chúa và trình dâng những hoàn cảnh trong đời sống nhà tôi lên cho Chúa.

Như tôi đã nói, cầu nguyện và thông công với Chúa là điều quan trọng để phát triển đời sống đức tin của bạn. Thế nhưng, bạn không thể phát triển đức tin chỉ bằng sự cầu nguyện. Bạn cũng cần có Lời Đức Chúa Trời vì đức tin đến bởi việc nghe Lời Chúa (Rô-ma 10:17). Một khi đức tin đã đến bạn phải

sử dụng đức tin của mình để nhận phước hạnh. Bạn phải thực hành đức tin của mình và đó là cách đức tin sẽ ngày càng mạnh mẽ hơn.

Khi bạn khởi sự thực hành đức tin, bạn không nên khởi sự bằng những việc lớn. Hãy sử dụng đức tin theo mức độ thuộc linh hiện tại của bạn. Sự tăng trưởng thuộc linh rất giống sự phát triển thể chất : không ai mới sinh lại thành người lớn liền. Bạn đừng nên bắt đầu đức tin về những việc lớn. Nếu bạn trung tín với Chúa và lời Ngài, thì những việc nhỏ, mà bạn khởi sự thực hành đức tin sẽ phát triển thành những việc vĩ đại hơn. Và điều đó sẽ làm đẹp lòng Chúa bởi vì khi bạn sử dụng đức tin, điều đó chứng tỏ là bạn đang tin cậy Ngài.

Trong bước đường đức tin, nhà tôi và tôi không khởi sự ở đỉnh cao. Thật ra chúng tôi bắt đầu chức vụ không có gì cả. Chúng tôi sống bởi đức tin mỗi ngày. Chúng tôi mua căn nhà đầu tiên bởi đức tin. Đó là một căn nhà nhỏ có ba phòng ngủ tại Garland, Texas và thời đó nó là căn nhà rất xinh. Trước đây chúng tôi đã thuê căn nhà ấy rồi sau chúng tôi mua luôn.

Nhà tôi và tôi sử dụng đức tin để nhận căn nhà đó. Tôi nhớ tôi cần những bức màn cho căn nhà mới, vậy mà khi tôi nói điều đó với nhà tôi, nhà tôi nói, "Em yêu, ngay bây giờ đức tin anh chỉ tới mức đó thôi. Anh không thể tin hơn được nữa. Chính em phải tin cậy Chúa để nhận những tấm màn này". Tôi

đã tin cậy, và Chúa đã cung ứng cho chúng tôi những tấm màn đó.

Trong nhiều năm tôi đã có nhiều cơ hội để học cách sử dụng đức tin cá nhân của tôi. Nhà tôi không thể “bồng bế” tôi bằng đức tin của nhà tôi mãi được, bởi vì Chúa đòi hỏi mỗi chúng ta phải tự lớn lên trong đức tin và đứng vững trên Lời Chúa. Chúa muốn chúng ta đừng cứ làm con trẻ thuộc linh hoài mà phải lớn lên nữa.

Trong đời sống của tôi có một lúc mà nhà tôi không còn sử dụng đức tin của mình để “bồng bế” tôi nữa. Và tôi rất vui vì điều đó khiến tôi phát triển đời sống đức tin của riêng mình. Tôi không biết điều đó sẽ quan trọng như thế nào mãi cho tôi khi ma quỷ dùng bịnh tật tấn

công thân thể tôi. Trong một tuần mà tôi đã giảm xuống mười pound, và tôi trở nên yếu ớt căng thẳng. Tôi đến bác sĩ riêng và ông đã khám thử tôi. Kết quả thử nghiệm làm ông ta hoảng sợ, nên ông bắt tôi phải đến khám bác sĩ chuyên khoa.

Tôi không muốn đến khám bác sĩ chuyên khoa vì thật lòng tôi thích tìm ra bệnh tình của tôi; tôi không muốn nghe tin xấu. Khi bác sĩ bảo bạn phải đi khám bác sĩ chuyên khoa, nếu bạn đi trong tình trạng giống như tôi lúc đó, bạn sẽ không muốn đi để phát hiện bệnh tình chút nào cả. (Kể từ đó tôi được khôn lên vì không phải khi nào ta cũng làm những điều khôn ngoan. Vậy mà lúc đó, tôi không muốn

biết bệnh mà bác sĩ chuyên khoa phát hiện nơi tôi.)

Nên sau khi thử nghiệm, tôi đi về nhà. Tôi không nói cho bác sĩ của tôi biết là tôi có đến khám bác sĩ chuyên khoa hay là không. Thời điểm đó các con tôi đều đã lớn hết rồi. Cô Pat đã lập gia đình còn cậu Ken Jr. đã đi nghĩa vụ quân sự. Nhà tôi đi xa để tổ chức nhóm lại, còn chỉ một mình tôi ở nhà.

Buổi chiều ngay sau khi tôi đi khám bác sĩ, Chúa phán với nhà tôi trong lúc nhà tôi đang tổ chức buổi nhóm ở một phố khác. Nhà tôi đang nằm dài trên giường, đang nghiên cứu tại cái phòng nhà tôi ở, thì Chúa phán, "Hãy gọi điện cho vợ con và nói với nàng đến khám bác sĩ chuyên khoa".

Nhà tôi nói, "Dạ vâng, Chúa ơi, tối nay con sẽ gọi". Nhưng Chúa phán, "Hãy đi gọi cho nàng bây giờ". Nhà tôi đứng dậy đi gọi cho tôi, lập tức tôi gọi bác sĩ của tôi hẹn để cho tôi gặp bác sĩ chuyên khoa.

Tôi liền đi đến bác sĩ chuyên khoa, và ông đã khám nghiệm tôi nhiều lần. Cuộc thử nghiệm cuối cùng là cuộc thử nghiệm mất năm giờ đồng hồ để thử nghiệm đường trong máu. Mỗi giờ tôi phải uống đường, một loại xi rô đường nhằm làm cho lượng đường trong máu gia tăng, nhưng nó không tăng gì cả. Ngược lại, nó lại hạ xuống. Nó hạ xuống liên tục mỗi giờ.

Trong lúc thử nghiệm, tôi cũng thấy yếu. Người y tá phải đỡ tôi

lên giường nằm cho đến khi thử nghiệm xong. Sau này bác sĩ chuyên khoa nói với nhà tôi là tình trạng của tôi rất nghiêm trọng, ông nghĩ tôi sẽ chết bất đắc kỳ tử.

Bác sĩ nói với nhà tôi, “Tôi theo dõi phản ứng của cô ta mỗi lần cô uống đường. Lần cuối cô uống tôi tự nói, nếu lần này lượng đường trong máu không tăng lên, cô ta có thể chết”. Vậy mà lần cuối tôi uống lượng đường trong máu tăng lên một ít.

Sau khi thử nghiệm xong xuôi, bác sĩ nói tôi bị chứng hạ đường trong máu. Ông nói với tôi, “Cô mắc phải trường hợp nặng mà tôi chưa hề thấy trước đây”.

Sau đó ông nói với nhà tôi, “Khi bệnh tình khá hơn thì tốt hơn

hết hãy đem lại cho tôi vì cô vẫn còn đang theo dõi".

Chúa rất là nhơn từ và thương xót, vì Ngài đã phán cho nhà tôi biết cách Ngài muốn và bảo nhà tôi nói tôi đến khám bác sĩ chuyên khoa. Chúa đoái thương tôi khi tôi ở trong tình trạng thuộc linh lúc đó, tuy nhiên Ngài vẫn mong tôi tăng trưởng trong đức tin.

Trước khi mọi sự việc này xảy ra, thì chúng tôi đang tổ chức buổi nhóm của Hội Thánh tại Nam Texas. Chiều hôm ấy trước khi nhóm lại, tôi đến nghỉ tại căn phòng của chúng tôi. Nhà tôi lên nhà thờ để cầu nguyện. Khi nhà tôi trở về phòng, nhà tôi lại đánh thức tôi dậy rồi nói, "Trễ rồi, em dậy mau chuẩn bị đi".

Tôi trả lời, "Được rồi" trong lúc còn nửa tỉnh nửa mê. Và khi nhà tôi rời khỏi phòng, tôi không chịu thức dậy mà lại ngủ tiếp. Nhà tôi đánh thức tôi lần nữa, song tôi vẫn không dậy. Lần thứ ba nhà tôi cố đánh thức tôi, lôi tôi ra khỏi giường rồi dẫn tôi đi quanh phòng để làm cho tôi thức giấc.

Bác sĩ bảo chúng tôi việc đó xảy ra là do lượng đường trong máu thấp nên tôi rơi vào trạng thái hôn mê. Ông nói nếu nhà tôi không đánh thức tôi, tôi chắc đã thiếp đi trong cơn hôn mê mà không tỉnh dậy được.

Bác sĩ chuyên khoa cho tôi về nhà và dặn tôi đừng làm bất cứ việc gì trừ những việc tôi cần. Tôi rất yếu và bác sĩ không muốn tôi

rán sức. Tôi phải nằm trên giường, và phải ăn sáu lần mỗi ngày, theo những giờ mà bác sĩ quy định cho tôi ăn.

Tôi làm theo sự chỉ dẫn của bác sĩ, và tôi cũng bắt đầu uống thuốc. Mới đầu tôi thấy đỡ hơn, nhưng sau đó lại nặng thêm. Bạn có thể hỏi, “Ừa, sao Anh Hagin là một người đức tin, và anh ấy dạy về sự chữa lành. Anh ấy không thể cầu nguyện bởi đức tin cho cô sao?” Không, anh ấy không thể cầu nguyện bởi đức tin. Các cơ đốc nhân con trẻ thường được chữa lành qua đức tin của người khác, tuy nhiên sớm muộn gì, Chúa cũng muốn họ đứng trên đức tin của mình và phải sử dụng đức tin của

mình. Bạn không thể lúc nào cũng cai trị trên đức tin của người khác.

Vào thời điểm đặc biệt đó, tôi rất yếu đuối, tôi khó mà sử dụng đức tin cá nhân của mình. Bạn đã từng bao giờ rơi đến quá yếu đuối không thể nắm giữ lẽ thật của Lời Đức Chúa Trời Chúa Trời mà sử dụng đức tin của mình không? Tôi đã ở trong tình trạng đó, vậy nên lúc đầu, tôi chỉ nằm trên giường đọc Kinh Thánh.

Khi tôi được mạnh mẽ, tôi bắt đầu đứng trên Mác 11:24, “*Vì thế, ta bảo các con, bất cứ điều gì các con cầu nguyện và nài xin, hãy tin mình đã nhận được thì các con sẽ được như vậy*”. Tôi đã cầu nguyện xin sự chữa lành, nhưng chưa đủ. Mác 11:24 nói, “. . . *Khi các con*

cầu nguyện, HÃY TIN MÌNH ĐÃ ĐƯỢC, thì các con sẽ được như vậy". Vậy tôi đã cầu nguyện, mà tôi cũng phải tin là tôi đã nhận sự chữa lành. Bạn thấy không, bạn có thể cầu nguyện, cầu nguyện và cầu nguyện, nhưng nếu bạn không tin là bạn đã nhận thì bạn sẽ không có gì cả.

Thậm chí sau khi tôi cầu nguyện, tôi cứ tranh chiến với việc lượng đường trong máu xuống thấp. Hôm nay thì tôi thấy đỡ hơn, rồi hôm sau tôi thấy yếu mệt nên phải ở nhà nghỉ ngơi. Đôi lúc tôi không đủ sức đi đến Hội Thánh nhóm.

Trước đó, tôi luôn đi đến Hội Thánh với nhà tôi và tôi cầu nguyện cũng như hỗ trợ nhà tôi trong các buổi nhóm. Cả hai chúng

tôi là một. Tôi là một phần của nhà tôi, cho dù tôi không phải là một người giảng dạy. Chức vụ của nhà tôi là chức vụ của tôi, vì chúng tôi là một. Nên tôi luôn hỗ trợ nhà tôi trong chức vụ.

Lúc đó tôi rất yếu đuối, song tôi tiếp tục sử dụng đức tin của tôi để nhận sự chữa lành. Như tôi đã nói, nhà tôi không nhận sự chữa lành thay cho tôi bởi vì trong nhiều năm tôi đã từng ngồi nghe giảng dạy Lời Chúa trong các buổi nhóm chữa bệnh. Đáng lý tôi có thể tiến tới mức tự nhận sự chữa lành cho tôi, vậy mà đức tin của tôi lúc đó không phát triển đủ.

Không phải sự chữa lành nào cũng tức thì. Thật ra, hầu hết sự chữa lành đều từ từ. Đó là lý do

bạn phải giữ sự công bố tích cực luôn. Chớ không phải nay thì bạn công bố, "Bởi những lần đòn của Ngài tôi đã nhận được sự chữa lành" rồi mai thì lại nói ngược lại, "Tôi không biết tôi có được chữa lành hay không". Bạn sẽ không bao giờ nhận sự chữa lành theo cách đó. Bạn phải giữ vững sự công bố trong Lời Đức Chúa Trời để đức tin hành động cho bạn.

Bệnh tật trong cơ thể tôi kéo dài khoảng một năm. Lúc đầu tôi thấy đỡ, nhưng sau thì lại nặng thêm. Thế nhưng, tôi tiếp tục tin cậy Chúa nên đức tin của tôi mỗi ngày càng tăng trưởng mạnh mẽ.

Một tối nọ, nhà tôi và tôi có mặt ở buổi nhóm tại Fort Worth, Texas, Chúa lại phán với tôi. Suốt

hôm đó tôi có sự tranh chiến trong tâm trí. Tôi mệt mỏi căng thẳng, rồi ma quỷ cứ nói với tôi, "Người sẽ chết, người sẽ chết".

Cuối cùng, tôi nổi khùng với ma quỷ và nói, "Hỡi ma quỷ, ta sẽ không chết đâu, ta sẽ sống. Lời Đức Chúa Trời phán, ' . . . Bất cứ điều gì các con cầu nguyện và nài xin, hãy tin mình đã được thì các con sẽ được như vậy.' Ta tin là ta được lành và sẽ không chết". Đôi lúc bạn cũng phải nổi khùng với ma quỷ và phải đứng vững trên Lời Chúa.

Chiều hôm đó khi chúng tôi đang ngợi khen và thờ phượng Chúa trong buổi nhóm. Chúa phán với tôi rất ngọt ngào, "Con được lành rồi". Thật là ngọt ngào và quý

báu. Tôi bắt đầu mừng thầm là đức tin tôi đã tăng trưởng tới mức tôi có thể nhận sự chữa lành.

Thật là kỳ diệu khi Chúa phán với bạn, thế nhưng điều đó không có nghĩa là bạn ngồi im lắng nghe Chúa phán với bạn giống như vậy, vì Ngài không hề làm như thế. Công việc của chúng ta là đứng trên Lời Chúa, và công việc của Chúa là thực hiện việc đó. Ngài có thể phán hoặc không phán với chúng ta. Dầu sao chúng ta luôn luôn có Lời Đức Chúa Trời.

Tôi không biết tại sao Chúa phán với tôi cách đó. Tôi không thắc mắc điều đó, tôi chỉ ngợi khen Ngài. Tôi hôm đó tôi đi về nhà ngủ ngon lành. Tôi không uống thuốc nữa. Từ ngày đó đến nay, tôi

không gặp phải nan đề giảm lượng đường trong máu nữa.

Tuy nhiên, sự chữa lành của tôi không xảy ra tức thì. Tôi phải mất trên một năm, từ tháng Sáu cho tới tháng Chín năm sau, để phát triển đức tin nhận sự chữa lành. Thế nhưng, điều đó cũng không có nghĩa là phải mất một thời gian dài như thế mới được chữa lành.

Kinh Thánh nói rằng bởi những lần đòn của Giê-su mà chúng ta đã được chữa lành rồi (1Phi 2:24). Thế nhưng, đôi lúc Chúa phải đem bạn tới một vị trí đức tin mà bạn có thể nhận những gì bạn cần từ Ngài. Đó không phải là cách tốt nhất. Cách tốt nhất là khi khủng hoảng đến thì ta đã ở

tại vị trí đức tin đó rồi. Đó là lý do việc để Lời Chúa và giữ nó bên trong lòng bạn là điều rất quan trọng. Rồi khi thử thách hoạn nạn xảy đến, bạn có thể rút sức mạnh từ bên trong để đứng vững trong đức tin và nhận bất cứ điều gì từ Chúa.

Một số người nghĩ rằng Chúa đặt bệnh tật trên họ để dạy họ điều gì đó. Thế nhưng Chúa không đặt bệnh tật trên họ. Đó là công việc của ma quỷ. Ma quỷ tìm cách huỷ diệt đời sống và chức vụ của họ nếu có thể được, nó có thể dùng bất cứ cách nào, kể cả bệnh tật đau yếu. Ma quỷ cố bước vào đời sống một người qua mọi cánh cửa nhằm tìm cách đóng lại những gì Chúa dành cho đời sống người đó.

Tuy nhiên, chúng ta không phải dung chịu ma quỷ và các công việc của nó.

Nếu bạn bị bệnh, Chúa muốn chữa lành bạn. Chúa không muốn bạn bị bệnh. Nếu ngay bây giờ bạn đang bị bệnh trong cơ thể, thì đừng có thắc mắc, "Tại sao tôi phải vậy? Tại sao bệnh này đến với tôi?" "Nếu đó là thái độ của bạn, thì tôi đoán trúng phóc cách bạn cảm nhận vì tôi cũng đã kinh nghiệm điều đó. Nhưng bạn phải vượt mức đó nếu bạn muốn nhận từ Chúa. Bạn không thể nhận từ Chúa được nếu bạn cứ luôn giữ cảm giác thương hại và tiếc nuối về mình. Bạn phải tập trung để Lời Chúa trong tâm linh bạn, chứ không chỉ ở trong cái đầu bạn, thực hiện cho

bạn. Mà bạn không thể làm việc ấy nếu bạn cho phép sự tự thương hại có trong cuộc đời bạn.

Đôi lúc đức tin chúng ta cũng bị nỗi sợ hãi ngăn trở. Mà sợ hãi là đến từ ma quỷ, chớ không phải từ Chúa. Và nếu bạn để ma quỷ hãm áp bạn, bạn đang nhường chỗ cho ma quỷ, chớ không phải cho Chúa. Khi bạn ở trong trận chiến thuộc linh, nếu bạn tin cậy Chúa và nhường chỗ cho Ngài, thì Chúa sẽ giải cứu bạn. Đức Chúa Trời làm ơn và thành tín với mọi con cái của Ngài, cho dầu bạn là ai.

Đôi lúc ngay ở giữa hoạn nạn và thử thách ta mới thật sự biết được ân huệ và sự thành tín của Ngài. Chúa rất là tốt lành và Ngài yêu chúng ta rất nhiều. Đôi lúc

chúng ta không nhận biết Ngài tốt lành thế nào cho đến khi khủng hoảng xảy đến rồi Ngài cứu giúp chúng ta vượt qua. Đức Chúa Trời luôn trả lời chúng ta khi chúng ta cứ trung thành với Lời Ngài và tin cậy Ngài. Tuy nhiên, chúng ta phải bày tỏ mình trung tín với Ngài và Lời Ngài trong những lúc khó khăn cũng như trong những lúc thuận lợi.

Dù ta có tin hay là không, những lúc khó khăn sẽ xảy đến. Hoạn nạn và thử thách đến với mọi người lúc này hay lúc khác. Không ai trong chúng ta trải qua cuộc đời trên tấm thảm hồng. Nhưng nếu bạn trung tín với Chúa và Lời Ngài, thì khi hoạn nạn thử thách đến, bạn sẽ nhận được sức

manh vì bạn có Lời Chúa trong lòng. Lời Chúa không hề qua đi.

Vào năm 1984, tôi đã trải qua một số tranh chiến đức tin vì cơ bệnh tật. Thế nhưng Chúa rất là thành tín, và Ngài đã giúp tôi vượt qua.

Tôi bị nghẽn tim nên làm tôi rất đau đớn, và hậu quả là tôi yếu ớt và xơ xác. Khi bác sĩ tiến hành thử nghiệm cho tôi biết bệnh tình, lúc đầu tôi sợ. Thế nhưng tôi không ngồi đó chờ nhà tôi cầu nguyện cho tôi mà không sử dụng đức tin của tôi. Vâng, nhà tôi có cầu nguyện cho tôi, song nhà tôi không nhận được sự chữa lành thay cho tôi. Chính tôi phải làm việc đó, chỉ tôi với Chúa mà thôi.

Trước khi tôi đến bác sĩ để thử nghiệm phát hiện bệnh tình, thì tám tháng trước đó tôi rất là yếu. Tôi tưởng tôi yếu mệt vì chúng tôi quá bận rộn. Những chiến dịch mùa hè làm cho thời khoá biểu chúng tôi rất bận rộn. Cuối cùng tôi quá yếu không thể tự mình bước qua phòng.

Khi tôi đến bác sĩ để khám, ông nói tôi bị nghẽn tim nên máu không lưu thông qua phần bên kia của tim. Ông rất là lo. Ông cho thử nghiệm thêm để xem thử có cần thiết phải mổ hay phải uống thuốc để trị tình trạng này không. Ông bảo tôi về nhà nằm dưỡng, đừng làm thứ gì nặng cả. Ông nói tim tôi không chịu nổi.

Lúc đầu khi bác sĩ nói tôi tin đó, tôi đoán là ông thấy tôi trông vẻ sợ hãi vì ông trích dẫn câu Kinh Thánh này cho tôi, "Vì Thượng Đế chẳng ban cho chúng ta tinh thần nhút nhát, nhưng tinh thần hùng dũng, yêu thương và tự chủ" (Ti-mô-thê 1:7). Gặp bác sĩ cơ đốc thì rất tốt. Sau khi ông trích câu Kinh thánh đó, ông cầu nguyện, lời cầu nguyện rất hay cho tôi. Những người khác cũng cầu nguyện cho tôi, chúng tôi không thể kể hết ra đây được.

Nhà tôi từ văn phòng về đến nhà nhằm cái ngày tôi nhận giấy chẩn đoán bệnh, nhà tôi hỏi: "Bác sĩ nói gì em? Ông ấy cho em biết bệnh gì?" Khi tôi nói với nhà tôi là tôi bị nghẽn tim, nhà tôi bỗng tái

đi, và tôi tưởng nhà tôi sẽ xiu. Đó là phản ứng đầu tiên của nhà tôi, nhưng sau đó chúng tôi liền ngửa trông nơi Chúa.

Tôi biết nhà tôi mạnh mẽ trong đức tin và cùng đứng với tôi để nhận sự chữa lành. Nhà tôi đã cầu nguyện cho tôi và cùng tôi tin cậy Chúa. Thế nhưng tôi cũng biết tôi cũng phải mạnh mẽ trong đức tin. Chính tôi cũng biết Đấng Chữa Lành tôi là ai. Điều quan trọng nhất cần phải biết khi bệnh tật cố tấn công bạn là Giê-su, Đấng chữa lành bạn. Chính bạn phải biết rõ Chúa Giê-su.

Tôi rất vui sướng là tôi biết được Chúa Giê-su khi sự khủng hoảng đó xảy đến. Trong nhiều năm nhà tôi đã có chức vụ chữa

bệnh lớn lao, song tôi vẫn biết nhà tôi không thể nhận sự chữa lành thay cho tôi. Tôi phải đến với Lời Chúa và tự đứng trên Lời Ngài. Vì vậy tôi bắt đầu ăn nuốt Lời Chúa cho tâm linh tôi. Nhà tôi đã thuê băng cassette có tựa là "Những câu Kinh Thánh chữa bệnh". Tôi lắng nghe liên tục, và tôi suy gẫm Lời Chúa từ sáng đến tối. Tôi gây dựng chính mình trong đức tin.

Sự chữa lành không đến với bạn chỉ vì bạn có đức tin. Bạn phải hành động đức tin của bạn nữa. Nó phải ở trong lòng bạn, chớ không chỉ ở cái đầu bạn và bạn phải sử dụng đức tin phù hợp với Lời Chúa. Chỉ tin thôi thì chưa đủ, bạn phải nói với Chúa điều bạn tin và

cũng nói với ma quỷ điều bạn tin.
Bạn phải NÓI .

Lúc đó chúng tôi có một chiến dịch sắp xếp tại California. Tôi hứa với bác sĩ là tôi sẽ nghỉ ngơi điều độ, nên cuối cùng thì ông đồng ý để tôi đi cùng nhà tôi đến chiến dịch. Ban ngày nhà tôi không để tôi đến buổi nhóm. Tôi ở lại phòng nghỉ ngơi. Tôi ăn trưa với nhà tôi, rồi chiều thì nghỉ ngơi. Sau đó tôi đi đến buổi nhóm tối để giúp nhà tôi.

Miễn là tôi ở dưới sự xúc dầu của Đức Thánh Linh thì tôi cảm thấy khoẻ. Nhưng khi sự xúc dầu rút khỏi thì cơn đau bắt đầu trở lại. Đôi lúc cơn đau nhức nhối tôi tưởng tôi không đứng thêm được

phút nào nữa. Tôi rất yếu không đi đến phòng được.

Thế nhưng tôi tiếp tục sử dụng đức tin của tôi. Vâng, tôi có nghỉ ngơi vì tôi có đủ suy nghĩ để biết rằng nếu tôi không nghỉ ngơi, tim tôi không thể đập tiếp. Nên tôi nghĩ, song tôi không hề ngưng sử dụng đức đức tin của mình.

Chắc chắn, việc sử dụng đức tin là một cuộc chiến, chứ không phải là dễ dàng. Ma quỷ tìm cách gây chiến với mọi lý do. Dường như ma quỷ nhảy lên vai tôi nói, "Bấy giờ ngươi sẽ làm gì? Ngươi là vợ của một tiên tri và đây đó có ơn chữa bệnh. Ngươi sẽ không lành bệnh đâu. Điều đó sẽ ảnh hưởng đến chức vụ chồng ngươi?"

Tôi trả lời, "Điều đó không hề hấn gì với chức vụ của chồng ta, vì ta sẽ không chết đâu hơn nữa dầu ta có được lành hay không, Lời Đức Chúa Trời vẫn chân thật".

Ma quỷ thủ thi với tôi và cố dùng những lời dối trá của nó làm tôi sợ hãi. Tôi không ngồi đó khóc lóc: song tôi chống trả nó. Tôi cứ lắng nghe băng chữa lành bệnh của của nhà tôi đọc. Tôi cũng đọc Lời Chúa và cầu nguyện, buổi sáng tôi thức dậy nghe băng Kinh Thánh chữa bệnh đó, tôi đi ngủ tôi cũng nghe nó, tôi lợi dụng mọi thì giờ mở băng đó nghe và giữ Lời Chúa sống động trong tâm linh tôi luôn.

Đừng bao giờ nghĩ là vì bạn đang đứng trên Lời Chúa thì ma

quí để bạn yên thân. Nó không để bạn yên đâu. Nó sẽ liên tục gieo nghi ngờ và vô tín, cố khiến bạn bỏ cuộc và mất đức tin. Nhưng đừng bỏ cuộc, Đức Chúa Trời thành tín và Ngài sẽ không hề bỏ bạn nếu bạn tin cậy Ngài và trung tín với Lời Ngài.

Tôi đã chiến đấu với bệnh tim kể từ tháng Tư. Chúng tôi từ chiến dịch trở về vào tháng Mười Hai, và tôi dự định trở lại bác sĩ khám nghiệm thêm. Vào một tối nọ, khi nhà tôi và tôi đang ngồi trong phòng khách ở nhà, tôi bắt đầu suy gẫm Kinh thánh. Tôi biết rằng để nhận sự chữa lành, Lời Chúa phải ở trong tâm linh hay tấm lòng tôi, chứ không phải ở trong cái đầu tôi thôi.

Khi tôi đang ngồi trong phòng khách suy gẫm những câu Kinh Thánh cũng như ngẫm nghĩ về sự tốt lành của Chúa, đột nhiên tôi cảm nhận dường như có một cái gì đó giống như hai cánh tay đang lồng vào tim tôi. Đó là Đức Thánh Linh, các cánh tay này nhấc một cái gì đó khỏi tim tôi, rồi đặt nó xuống bên cạnh cái ghế. Ngay lúc đó tôi biết tôi được lành hoàn toàn, dấu hiệu được chữa lành hoàn toàn bày tỏ ra. Khi tôi thầm tạ ơn Chúa về sự tốt lành và tình yêu của Ngài, thì nước mắt bắt đầu rơi trên đôi má tôi. Tôi vui sướng vô cùng.

Khi đó tôi đang ngồi trong phòng khách, tôi được Chúa đụng chạm đến nỗi lúc đầu tôi không thể kể cho nhà tôi nghe điều gì đã

xảy ra. Tôi chỉ có thể chia sẻ nỗi vui mừng của mình với Chúa, vì chính Ngài là Đấng chữa lành tôi. Nhà tôi vẫn đang ngồi trong phòng khách với tôi, đang xem tin tức buổi tối trên truyền hình. Sau đó, khi chúng tôi đi xuống phòng ngủ tôi nói, "Anh yêu, em có điều muốn nói với anh". Tôi nói với nhà tôi là tôi đã được chữa lành hoàn toàn, và chúng tôi cùng vui mừng về những gì Chúa đã làm.

Tôi trở lại bác sĩ khám nghiệm thêm, và sau đó một tuần y tá gọi điện cho tôi biết kết quả. Bà nói với tôi, "Cô Hagin, tất cả kết quả xét nghiệm của cô đều ngược lại". Sau đó bác sĩ muốn tôi và nhà tôi đến phòng khám gặp ông. Bác sĩ nhìn tôi rồi nói, "Tôi muốn cô biết

là tim cô không có trục trặc gì, hoàn toàn lành lặn. Cô không uống thuốc, giải phẫu gì nữa. Tim cô khoẻ mạnh và cô hãy nói với người ta là bác sĩ bảo vậy".

Bác sĩ của chúng tôi là một Cơ Đốc Nhân và ông đã chứng kiến nhiều bệnh nhân được chữa lành qua sự giúp đỡ của thuốc men và lời cầu nguyện. Thế nhưng ông nói với chúng tôi rằng sự chữa lành của chúng tôi là phép lạ thuần túy đầu tiên mà cá nhân ông đã từng chứng kiến.

Có người hỏi, "Cô có hồi hộp khi cô trở lại bác sĩ khám nghiệm tiếp không?" Không. Tôi không hồi hộp hay sợ hãi gì cả, vì tôi biết Chúa đã chữa lành hoàn toàn. Tôi biết Lời Chúa là chân thật và Ngài

đã đụng chạm tôi, nên không ai có thể nói khác đi được.

Tôi biết trong lòng lá tôi được chữa lành và không ai cất đi sự biết chắc đó của tôi. Tuy nhiên, tôi được chữa lành không phải là vì tôi ở trong chức vụ hay tôi là vợ của tiên tri và của người có ơn chữa bệnh. Nếu tôi chỉ ngồi yên và không đặt Lời Chúa trong tâm linh tôi thì tôi không thể nhận được sự chữa lành. Đúng! Đức Chúa Trời luôn luôn chữa lành cho chúng ta. Thế nhưng chúng ta cũng dự phần vào đó. Như tôi đã nói, nếu chúng ta trung tín với Lời Chúa, Ngài sẽ thành tín với ta. Ngược lại nếu ta không tôn trọng lời Ngài và đứng trên lời Ngài, Ngài sẽ không có gì

để làm ứng nghiệm trong đời sống chúng ta.

Nhiều người không để thì giờ với Lời Chúa. Họ không giấu Lời Chúa trong lòng (Thi 119:11), nên khi khủng hoảng xảy đến, họ không đủ sức. Vâng một số người nhận sự chữa lành tức thì và phép lạ tức thì vì Chúa thương xót. Song hầu như luôn luôn, các sự chữa lành không đến tức thì. Vậy hãy khôn ngoan biết cách đứng vững trên Lời Chúa và sử dụng đức tin cá nhân của mình.

Đức Chúa Trời không bao giờ đặt bệnh tật trên con người, và Ngài không hề phán, "Hãy đợi" khi mà bạn xin Ngài chữa lành. Chúa khi nào cũng sẵn sàng chữa lành và ban phước cho dân sự Ngài. Mà

nhiều khi Chúa phải đem chúng ta tới chỗ chúng ta có đức tin trước khi Ngài hành động trong đời sống chúng ta như Ngài muốn. Ngài phải dự bị chúng ta để nhận lãnh từ Ngài vì mọi thứ chúng ta nhận lãnh từ Ngài đều bởi đức tin, và thật sự thì không còn cách nào khác.

Đó là lý do việc để Lời Chúa chiếm vị trí hàng đầu trong đời sống bạn là điều rất quan trọng. Đừng chờ khi khủng hoảng hay thử thách hoạn nạn xảy đến thì lúc đó mới bắt đầu để Lời Chúa trong lòng vì lúc đó có thể quá trễ. Tuy nhiên, nếu bạn trung tín với Chúa và lời Ngài, Ngài sẽ đem bạn qua mọi hoạn nạn thử thách.

Việc trung tín với Chúa và Lời Ngài không phải lúc nào cũng dễ. Nhiều lần trong đời sống tôi, tôi nghĩ tôi làm theo cách cách của tôi hay bỏ cuộc, không vâng theo những gì Chúa bảo mình làm thì dễ dàng hơn.

Hiện giờ nhiều người trong các bạn có thể cảm nhận theo cách đó. Bạn có thể đang đối diện với những hoạn nạn thử thách mà bạn nghĩ bạn không thể đắc thắng. Có thể bạn đang nghĩ, *Chiến đấu như thế thì thật là khó quá. Tôi không thể tiếp tục được.* Nhưng đừng bỏ cuộc, không gì quá khó cho Chúa. Nó có thể là quá khó đối với sức riêng bạn. Thế nhưng, không gì bất năng với Chúa. Vậy hãy để mắt nơi Chúa Giê-xu. Dù gì đi nữa

thì Ngài là Đấng giúp bạn vượt qua. Tự bạn không thể làm được. Nhưng nếu bạn trung tín với Chúa và làm những gì Ngài bảo bạn làm, câu trả lời sẽ luôn luôn đến.

Vâng, bạn phải dự phần trong việc nhận phước của Chúa. Bạn phải trung tín với Chúa và Lời Ngài. Mà không có gì thoả nguyện trong cuộc đời hơn là cứ trung tín với Chúa và trung tín đặt Lời Chúa trong lòng bạn. Sau đó bạn có thể làm những gì Chúa bảo bạn và trở thành nguồn phước cho người khác. Bạn sẽ không hề hối tiếc về chuyện cứ trung tín với Chúa cũng như với ý muốn và chương trình của Ngài cho đời sống bạn vì phần thưởng sẽ luôn luôn đến với những ai trung tín.

Nhà tôi đã thường nói rằng nếu bạn cứ bám vào những chỗ khó của cuộc đời thì cuối cùng bạn sẽ nghỉ ở đỉnh núi. Bởi ân huệ của Chúa, nhà tôi và tôi đã bám vào những chỗ khó. Chúng tôi cứ trung tín với chương trình của Chúa cho đời sống chúng tôi. Có một cái giá phải trả để bám trụ khi gặp những lúc khó khăn nhưng chúng tôi vui lòng trả giá. Chúng tôi luôn luôn kể hầu việc Chúa và hoàn thành chương trình của Ngài cho đời sống chúng tôi là một đặc quyền.

Và chương trình đó vẫn tiếp tục mở ra. Chúng tôi thích thú về tương lai mở ra cho chúng tôi vì chúng tôi đang hầu việc một Đức Chúa Trời thành tín. Và chúng tôi biết ơn về ân huệ và sự thành tín

của Ngài trong quá khứ mà Ngài đã ban quyền năng cho chúng tôi để hoàn tất trong chức vụ. Tại mỗi một giai đoạn trong chức vụ chúng tôi, chúng tôi không hiểu hết mọi sự mà Chúa đã hoạch định cho chúng tôi. Thế nhưng, chúng tôi bước theo Chúa từng bước, cứ xem Ngài là Đấng thành tín. Và chúng tôi khám phá ra rằng ân huệ của Ngài lớn hơn bất cứ cái giá nào mà chúng ta phải trả.

Dịch xong 16/4/1996

Hiệu đính 5/7/07

ANH-RÊ

*“Thường em anh dịch sách này
Món quà gửi gắm tâm tình Cha ban”
(MBH)*

CHỨC VỤ MÙA GẶT GIỚI THIỆU

Trong cuốn sách *Ân Huệ Lớn Hơn Giá Trị* này, bà Oretha Hagin chia sẻ những hiểu biết quý báu từ hơn năm mươi năm trong chức vụ hầu việc Chúa với chồng bà là mục sư nổi tiếng Kenneth Hagin. Bạn sẽ cảm kích những lời chia sẻ nồng ấm của bà Oretha về những nan đề và thử thách mà ông bà đã trải qua trong chức vụ và thể nào Đức Chúa Trời giúp họ vượt qua hết thảy.

Bạn sẽ được cảm động qua cách mà bà Oretha khiêm nhu tiếp nhận ân sủng của Chúa trong những chỗ khó khăn với lòng tin cậy Chúa đơn sơ và tuyệt đối. Câu chuyện của bà là một lời chứng về

ân sủng phong phú của Đức Chúa Trời dành cho con cái của Ngài!

Bà Oretha là vợ của cố mục sư Kenneth E. Hagin, nhà sáng lập và là chủ tịch chức vụ Kenneth Hagin Ministries và Trường Kinh Thánh RHEMA Bible Training Center.